

วงศักรูปสรรค ด้วยพรหมวิหาร ๔

(๑) อุปสรรคหนักรอบด้าน
โลกวิปริตผิดยุคกวม
ธรรมชาติวิปลาสสม
เศรษฐกิจพิษโหดขยับ

(๒) ต้องทนแม่เหยะยี้
เหลวแหลกแปลกเปล่าเปลือง
เกินขีดขมใจเคือง
สุดวิสัยจกยักเยื้อง

(๓) เป็นไทยยาเมื่อบ้าน
หากต่างคนถอดใจ
แม่เสื้อมทรุดขนาดไหน
สู้สุดใจขาดดิน

(๔) เรยีนอยู่ถิ่นนี้
จักเปลี่ยนไปได้ไหน
ไทยต้องอยู่คู่โลกไป
ทุกหยาดหยดเลือดเนื้อ

(๕) สมานใจกันกอบกู้
อุปสรรคหนักปานใด
อุตสาหะซุดแก่นใจ
พรหมวิหารสี่ข้อ

(๖) พรหมหนึ่งนำอื่นด้วย
สองออกแรงกรุณา
สามสำเร็จสิ้นภา-
สี่อุเบกขาครบด้วย

ราษฎรม
กระหน่ำซ้ำ
เลวใส่ ร้ายสุด
บดขยี้สังคมนตรี
การเมือง
สุดเปลื้อง
แทบฆ่า ตัวตาย
เหยะนี้หนักหนา
เมืองไทย เขียวระ
ชาติสิ้น
ไทยหมด ได้ฤ
ทุมให้ไทยคืน
คือไทย
ชาติเชื้อ
เป็นนิจ นิรันดร์แล
แน่แท้วิญญานไทย
แก้ไข
ไปท้อ
ให้สุด ใจเลย
พุทธถ้วนสี่ธรรม
เมตตา
ทุมจួយ(ช่วย)
ระมุ- ทิตาแฮ
วิเศษห่าองค์คุณ.

“สไมย์ จำปาแพง”
๓ ต.ค. ๒๕๕๔

จึงสู้ทุกอุปสรรค ด้วยพรหมวิหาร ๔

ในภาวะที่สังคมโลกกำลังเคลื่อนตัวเข้าสู่กลียุค ผลกระทบจากเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นให้ผู้คนละโมภโลกมากที่เรียกกันว่า “ทุนนิยม” กำลังออกพิษร้ายกระจายเชื่อมะเร็งไปสู่อวัยวะสำคัญ ๆ ชั้น ๓ ชั้น ๔ กันทั่วหน้า ประเทศต่าง ๆ จึงออกอาการของโรคหนักบ้างเบาบ้าง

ตามสภาพโครงสร้างของ **ความโลภ - โกรธ - หลง** ของประชากรในประเทศนั้น ๆ แม้ประเทศไทยที่มีลมหายใจเข้าออกเป็นทุนนิยมก็ไม่พ้นจากพิษร้ายของมะเร็งเช่นกัน และเราก็ไม่สามารถเอาความ **โกรธแค้นหรือท้อแท้หรือหวาดกลัว** มาแก้โรคร้ายนี้ได้ เรายังโกรธแค้นก็ยังทำให้ **โครงสร้างของมะเร็ง (โลภ- โกรธ - หลง)** ขยายตัวเร็วขึ้น มียาปราบเซียนที่ชื่อว่า **“พรหมวิหาร ๔”** เท่านั้นที่จะกอบกู้ **“ไท”** ให้พ้นจากโรคร้ายนี้ได้ ด้วย **“เมตตา”** ต่อคนทำบาป ดังที่คานธีให้เกลียดบาปแต่ไม่เกลียดคนทำบาป ด้วย **“กรุณา”** ออกเรียวออกแรงเข้าทုံมช่วยให้เขาได้หยุดทำบาป ได้พ้นจากกองทุกข์ ด้วย **“มุทิตา”** เมื่อภารกิจเสร็จสิ้น **เมื่อได้ทำดีที่สุดแล้ว...นี่คือสิ่งที่ควรยินดี** และด้วย **“อุเบกขา”** ที่ไม่ใช่อุเบกขากวาย หรืออุเบกขา **“เด้อ”** เซอจนไม่รู้เท่าทันชาวบ้าน แต่อุเบกขาของพุทธนั้น **มีความวิเศษถึง ๕ ประการ** แม้จะมีผัสสะใด ๆ ก็วางเฉยได้เพราะ

๑. จิตบริสุทธิ์ (ปรัสุทธา)
๒. จิตผุดผ่อง (ปรัโยทาทา)
๓. จิตแคล้วคล่อง (มุตฺ)
๔. จิตควรแก่การงาน (กัมมัฏญา)
๕. จิตผ่องใสแวววาว (ปภัสสรา)

จึงเป็นอุเบกขาที่มีทั้ง **“คุณภาพ” - “คุณธรรม”- และ “คุณประโยชน์”** ช่วยโลก ช่วยสังคม แต่น่าเสียดายที่พรหมวิหารทุกวันนี้กลายเป็น **“ท่านพรหมพิการ”** ที่อยู่กับด้วยความกลัว ไทยจึงต้องตกอยู่ใต้วาระ **“โลกช้า - กรรมชัด - วิบัติเป็น !”** จึงไม่เห็นที่ซึ่งจะพึ่งพาก็คงเหลือแต่ **เมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขาที่เป็น “คุณธรรม” หรือ “คุณ - นะ-ทำ !”** ใครจะอำมหิต - โหดร้าย - ปากดี - ใจชั่ว อยากรักใคร่ช่าง ! เพราะใครทำอะไรก็ยอมได้อย่างนั้น ตัวอย่างดีสุด ๆ และชั่วสุด ๆ ก็มีให้เราเห็นเป็นที่ประจักษ์ เลือกเอาได้อย่างไม่ต้องสงสัยอีกต่อไป ยิ่งมีชั่วก็ต้องยิ่งทำดี ยิ่งสุขคุณก็ยิ่งเจริญพรหมวิหาร ๔ เพื่อให้ไทยอยู่คู่โลกตลอดไปเป็นนิรันดร์ ซึ่งนั่นก็คือการได้สนองพระราชดำริที่ได้พระราชทานแก่คณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๔ นี้ว่า **“ทำให้ประเทศไทยเป็นที่อยู่ที่สบายในโลก**

ซึ่งในโลกนี้มีความวุ่นวายพอแล้ว !”

๒

• จำตง •

จะอยู่บ้านนอกหรืออยู่ในกรุงต่างก็หนีไม่พ้น ต้องลำบากไปหมดเมื่อทั้งประเทศมีปัญหาหนักทั้งเรื่องภัยธรรมชาติ เศรษฐกิจ ลังคม การเมือง และความมั่นคง

“อุปสรรคหนักรอบด้าน ราษฎรุม โลกวิปริตผิดยุคกุม กระจหน้าซ้ำ ธรรมชาติวิปลาสสุม เลวใส่ร้ายสุด”

ธรรมชาติวิปริตไปทั้งโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมืองไทย หลายจังหวัดไม่เคยมีฝนตกหนักมาก ดินถล่ม น้ำท่วม ก็มีก็เป็น และจะรุนแรงยิ่งขึ้น ต่อ ๆ ไปในอนาคต

“เศรษฐกิจพิษโหดขยำ บดขยี้สังคมคน” ขณะที่กำลังเป็นห่วงเรื่อง “น้ำท่วมโลก” นั้น “หนีท่วมโลก” ก็มาแซงตัดหน้าไปเสียก่อน จะมีใครเคยคิดมาก่อนว่าประเทศอเมริกาซึ่งเศรษฐกิจ

นำหน้าที่สุดในโลกกำลังจะล้มละลาย ถึงขนาดที่นายบารัก โอบามา ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาออกมาไว้วางใจว่า เศรษฐกิจของอเมริกาย่ำแย่มาเรื่อย ๆ จนมาตกหนักเป็นภาระของเขาในวันนี้

เมื่อยักษ์ใหญ่ทางเศรษฐกิจของโลกมีปัญหา ย่อมมีผลกระทบไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ประเทศไทยซึ่งมีหนี้สินมากมายอยู่แล้ว รัฐบาลก็เอาแต่หาเสียงกับประชาชน จะแจกโน้นแจกนี้ อุดหนุนไปหมด ซึ่งเป็นเงินของประชาชนทั้งประเทศ ไม่ใช่เงินส่วนตัวของนายกฯ หรือของพรรคคนยากๆ

เช่น รัฐบาลจะแจกคอมพิวเตอร์ติดตัวที่เรียกว่า “แท็บเล็ต” ให้นักเรียนทั่วประเทศ ซึ่งเป็นเงินมากมายก่ายกอง ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือจะทำให้เด็กเสีย ผลการวิจัยยืนยันว่าเด็กที่ใช้คอมพิวเตอร์มากจะมีคะแนนประเมินต่ำ ทั้งวิชาอ่าน เขียน คำนวณ และเป็นอันตรายอย่างยิ่งคือการติดเกม ซึ่งหนักๆ เข้าจะติดเหมือนยาเสพติด เด็กไม่ได้เล่นเกมจะหงุดหงิดมาก มีอยู่รายหนึ่งครอบครัวฐานะดี พ่อแม่จบปริญญาโทเลี้ยงลูกอย่างดี แม่เห็นลูกเล่นเกม นานมากแล้วเตือนให้ลูกหยุด ลูกไม่ทอกระโดด ต่อยแม่จนตาซ้ำ

รัฐบาลต้องรีบแก้ปัญหาทุกปัญหา ไม่ตั้งหน้าหาเสียงเพื่อผลประโยชน์ของพรรค ต้องทำเพื่อชาติไม่ใช่เพื่อพรรค ทั้งรัฐบาลและประชาชน :-

“ต้องสมานกันกอบกู้ แก้วไข
อุปสรรคหนักปานใด ไม่ท้อ”

๒

► การค้าเสรี

พิมพ์ศัพท์ ๒๒

จีเอ็มโอไม่ได้แก้ปัญหาความหิวโหยเลย ...ความจริงคือต้องการ ป้อนกำไรสูง ๆ ให้แก่บริษัทตนเองและยังต้องการผูกขาดและครอบงำโลกในเรื่องอาหาร

► ธรรมคาของโลก

จะได้ไม่ต้องโสกสลด สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

กรรมของคนไทย มีข้าราชการเอาเปรียบประชาชน มีนักการเมืองคอยโกงกินบ้านเมืองทุกจังหวัด ขอพระสยามเทวาธิราชช่วยด้วยพระเจ้าข้า สงใครมาปราบฝูงนกกกระสาที ไม่ไหวแล้ว !

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒๕๔ เดือน กันยายน ๒๕๕๔

เอโกปี หุดวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : จงสู้ทุกอุปสรรค ด้วยพรหมวิหาร ๔	จริงจิ่ง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	สไมย์ จำปาแพง
5	คุณนิตคิดหน้อย	จำลอง ศรีเมือง
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาคอย	บรรณาธิการ
12	สี่สั้นชีวิต	จำลอง
19	จากใจถึงใจ	ทิม สมอ.
20	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สำนักพิมพ์คลื่นแค้น
25	การ์ตูน	สมณะโพธิรักษ์
26	พุทธศาสตร์การเมือง	วิสูตร
28	คิดคนละชั่ว	ฉวมพุทธ
32	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	แรงรวม ชาวหินฟ้า
35	บทความพิเศษ (การค้าเสรี Free Trade)	ตรีทัศน์ กัณธา
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสศกสลด	พิมพ์วัฒน์ ชูโต
42	เรื่องสั้น	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
44	ชีวิตนี้มีปัญหา	จิตต์สุรีย์
54	ขาดกทันยุค	สมณะโพธิรักษ์
56	กำปั้นทุบดิน	ฉวมพุทธ
62	ชีวิตไร้สารพิษ	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
66	ลูกอโศกชะงักคู่โลกกว้าง	ล้อเกวียน
68	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ฟ้าสาธ
72	เวทีความคิด	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	นายนอก ทำเนียบ
76	กตึกาเมือง	พอด เทพสุรินทร์
80	ปิดท้าย	ประคอง เตกฉัตร
		พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเสรี ธิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

คลื่นแค้น ๖๔๔ ซอยนาถมินทร์ ๔๔
ถ.นาถมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๒๗๓๕-๘๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์คลื่นแค้น

๖๔๔ ซ.นาถมินทร์ ๔๔ ถ.นาถมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานาถมินทร์

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี

เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘

ยืนยันการโอนที่ ๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

หรือ farinkwan@yahoo.com

สี่สั้นชีวิต

12 ทันทที่มีเงิน สิ่งแรกก็คือกลัวเงินจะหายไปกลัวเงินจะหมด
ลง เงินอยู่ได้เพราะความกลัวของมนุษย์ ถ้าเราไม่กลัว
เงินก็ไม่มีความหมาย

ไม่คาดฝันว่าเลือดผู้ “พิทักษ์สันติราษฎร์” ย่อมเข้ม-จางได้ตามสถานการณ์ถึงปานนี้

นาชื่นชมเชิดชูประดาอดีตข้าราชการใน
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยิ่งนัก ทั้ง
เหล่าข้าราชการพลเรือน ตำรวจ และทหาร
ทุกเหล่าทัพ

ถึงจะหมดวาระพ้นหน้าที่ราชการให้ออกไป
เสวยสุขด้วยเงินบำนาญเบี้ยหวัดสารพัดจะ
เรียกขานแล้ว แต่ด้วยสำนึกในพระคุณของ
แผ่นดิน ยังไม่วายท่วงไวยบ้านเกิดเมืองนอน
ดั้นร่นเสนอหน้าทุกลีลากระบวนท่ายอมเสีย
ศักดิ์ศรีเพื่อชาติไทย ขอรับใช้ชาติไทยจนลม
หายใจสุดท้าย เข้าร่วมงานการเมืองในคณะ
รัฐบาล “เพื่อไทย” ให้จงได้!

เพื่อสนองพระคุณแผ่นดินมิให้เสียชาติเกิด
เป็นคนไทย เคยเป็นข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัว บ้างเติบโตใหญ่เป็นข้าราชการ
พลเรือนชั้นผู้ใหญ่ ทั้งฝ่ายตำรวจ ทหารก็มี
ระดับนายพลมากมาย จะให้ดูตายปล่อยให้
บ้านเมืองล่องลอยไปตามกระแสคลื่นลมการเมือง

การมารโดยไม่ช่วยโหมแรงเสริมกระแสนะไรได้
ในยุคสมัยที่ท่านทั้งหลายยังดำรงตำแหน่ง
หน้าที่ครองอำนาจตามกฎหมายอยู่นั้น เหตุการณ์
ละเมิดกฎหมายเผาผลาญสถานที่ราชการและ
ย่านการค้าชุมชนกลางเมือง ลองทบทวนย้อน
หลังรำลึกว่าได้มีส่วนจัดการเรื่องเหล่านี้ไปแล้ว
อย่างไรบ้าง ? หรือวิเคราะห์สถานการณ์แล้ว
วางอุเบกขาดีกว่า ไม่เปลืองตัว

นายตำรวจใหญ่หลายนายในรัฐบาลนี้ เคย
เป็นอดีตผู้บังคับบัญชาของผมในยุคที่ยังรับ
ราชการอยู่ ไม่คาดฝันว่าเลือดผู้ “พิทักษ์สันติ-
ราษฎร์” ย่อมเข้ม-จางได้ตามสถานการณ์ถึง
ปานนี้

การเมืองไทย ณ วันนี้ มิใช่ “ภารกิจ”
เพื่อธำรงชาติให้มั่นคง แต่เป็นเพียง “จำอวด”
คั่นเวลาฉากหนึ่งก่อนจะถึงฉากสุดท้ายที่
ผู้บงการยังอยู่ ณ ต่างประเทศเท่านั้นเอง.

๒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

สมทบทุน-ทำบุญวันเกิด

ดิฉันได้ส่งเงินมาร่วมสมทบทุนในการจัดพิมพ์หนังสือแถมคู่กับเราคิดอะไร เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท อีก ๑,๐๐๐ เป็นของอาจารย์...ซึ่งฝากมาทำบุญวันเกิดในเดือนตุลาคม ในส่วนของอาจารย์ดิฉันขอใบเสร็จด้วย(ส่งใบเสร็จไปตามที่อยู่ของดิฉันค่ะ)

- สมาชิกหนองบัวลำภู

☞ เพราะเห็นสังขรณ์จึงเห็นสิ่งที่เป็นสาระว่าเป็นสาระ และสิ่งที่ไร้สาระว่าไร้สาระ แต่น่าสังเวชหนักหนาที่นักการเมืองไทยยุคนี้ ทั้ง ๆ ที่การศึกษาสูงแต่คุณธรรมกลับต่ำหรือถึงกับไร้คุณธรรมเอาเลย จึงต้องปลงใจทำดีที่สุดเท่าที่ทำได้และร่วมกันสร้างคนดีให้เป็นพลังของแผ่นดินไม่ท้อแท้วางเฉย ขอขอบคุณครั้งที่สมทบทุนจัดพิมพ์ “ถ้าไม่อกรบ จะไม่พบสักจะ”

สื่อธรรม-สู่เรือนจำ

ตามที่ท่านได้มีจิตศรัทธาบริจาคหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒๕๒ ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๔ จำนวน ๑ ฉบับ ให้ห้องสมุดเรือนจำกลางอุบลราชธานีนั้น เรือนจำกลางอุบลราชธานี ขอเรียนว่า ได้รับหนังสือดังกล่าวแล้วและได้นำขึ้นทะเบียนเป็นสมบัติของห้องสมุดเรือนจำกลางอุบลราชธานีไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว การบริจาคหนังสือ นอกจากจะทำให้ผู้ต้องขังมีหนังสืออ่านเพื่อความบันเทิง ไว้ผ่อนคลายเพื่อขัดเกลาจิตใจให้มีความสงบ เยือกเย็น เป็นคนดีมีคุณธรรมแล้ว ยังมีผลให้ผู้ต้องขังได้ระลึกอยู่เสมอว่า สังคมภายนอกยังไม่ทอดทิ้ง ยังห่วงใยพวกเขาอยู่เสมอ อันจะเป็นผลต่อการแก้ไขพัฒนาพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขังให้กลับตนเป็นพลเมืองดีภายหลังพ้นโทษในภายภาคหน้าต่อไป

- นายประธาน ฤทธิลี (นักทัศนวิทยา ฯ)

☞ เราถือว่าทุกคนหลงผิด คิดผิด ทำผิดได้ และพร้อมสำนึกผิดกลับตัวเป็นคนดีในสังคมได้ ถ้าสังคมมีเมตตาให้โอกาส ท่วงใย เอื้ออาทร ไม่ทอดทิ้ง ยังเห็นคุณค่าเพื่อนร่วมแผ่นดินนี้อยู่

ต่ออายุบัตรใหม่

ผมเป็นสมาชิกเราคิดอะไรหมายเลข.....จะขอโอนเงิน ๒,๐๐๐ บาท ต่ออายุสมาชิกล่วงหน้าโดยให้ส่งหนังสือให้ใครก็ได้ที่ทางสำนักพิมพ์เห็นสมควร เพราะว่าผมจะไปต่างประเทศประมาณ ๕ ปี จึงไม่สะดวกที่จะอ่านหนังสือ ผมขอขอบคุณหนังสือเราคิดอะไร ที่ทำให้ผมกินมังสวิรัตได้ครบ และผมขออนุญาตส่งหนังสือเก่าทางไปรษณีย์มาให้สำนักพิมพ์เพื่อไว้แจกผู้อ่านต่อครับ ขอขอบคุณครับ

- เอกสิทธิ์

☞ แบบนี้ใจเขาเรียกว่ารักแท้ ถึงตัวไกลใจอยู่ จะไปอยู่ต่างแดนถึง ๕ ปี ยังไม่วายทำพินัยกรรมไว้ อ้อ ! เพิ่งรู้ว่า “เราคิดอะไร” ทำให้สมาชิกยกระดับวิถีชีวิตชาวพุทธที่รับศีลไม่เบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์แต่ยังกินเนื้อสัตว์อยู่ทุกวัน ถึงกับเลิกกินเนื้อสัตว์ได้เด็ดขาด ขออนุโมทนาด้วยครับ การกินคือการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการฆ่าเพิ่มขึ้น เป็นการสังสมความโหดอำมหิตให้แก่ตน ผู้ที่ให้ศีลแก่พุทธศาสนิกชนแต่ตนเองศีลยังไม่บริสุทธิ์น่าจะต้องทบทวนยิ่งนัก

อยากเล่าจริง ๆ

ฟังรายการดี ๆ แล้วอดไม่ได้ อยากเล่าให้ฟังคือรายการก่อนจะถึงจันทร์(เอเอสทีวี) เชิญอาจารย์ไกร มาศพิมล นักโภชนาวิทยามาคุย ขอเล่าย่อ ๆ

๑. มีคนที่กินมะนาวทุกวัน วันละ ๑ ลูก ตั้งแต่อายุ ๑๔ ปี จนถึงบัดนี้ ๕๐ กว่าปีแล้ว ผมยังไม่หงอกเลย

๒. ก่อนนอนให้ปีบน้ำมะนาว ๑ ลูก น้ำผึ้ง

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

อัตราส่วนเท่ากับน้ำมะนาว เกลือทะเลใส่ลงไปพอ
ปะแล่ม ๆ ต้มแล้วตามด้วยน้ำอุ่นจัด ๑ แก้ว จะ
ช่วยให้นอนหลับสบาย หรือจะทำน้ำผึ้ง น้ำมะนาว
เกลือ ใส่ตู้เย็นไว้เลยก็ได้ เก็บไว้ได้ ๓ เดือน (ทำกิน
๒๐ วันก็จะเห็นผล) จะขจัดไขมันส่วนเกินได้

๓. ถ้าท้องอืดท้องเฟ้อให้ใส่โซดาในน้ำผึ้ง เกลือ
น้ำมะนาว ช่วยขับลม (น้ำโซดา คือ น้ำที่อัดออกซิเจน
ที่ผสมกับเหล้าเพื่อลดพิษแอลกอฮอล์) กินน้ำโซดาผสม
น้ำเปล่าก็ได้ ห้ามกินผสมน้ำหวานเพราะจะทำให้อ้วน

๔. ถ้าอยากให้มีมดลูกสะอาด ตกขาวหาย ไม่มี
กลิ่นในช่องคลอด ให้ใช้มะกรูด ๑ ลูกปิ้งไฟ บีบ
น้ำออกมาผสมน้ำผึ้ง เกลือทะเล รับประทาน
หรือเก็บใส่ตู้เย็นไว้ได้ ถ้าไม่ใส่ตู้เย็น นำไปใส่โหล
เอาผ้าปิดไว้ ๑ เดือน จะกลายเป็นบรันดี ให้กิน
มะกรูดยาดองก็ได้ ช่วยขับประจำเดือน น้ำ
มะกรูดที่ปิ้งไฟใส่เกลือทะเลนี้ กินวันแรกที่มี
ประจำเดือนจะช่วยขับประจำเดือนให้ออกมามาก

ฟังข่าวคนเลือดแดงแล้วกลุ้ม คุยเรื่องสุขภาพดีกว่า

• เราเป็นอย่างไรเรา

👉 เล่าแล้วหายกลุ้มหรือยังครับ ถ้ายังไม่หายจะต้องคุยเรื่องสุขภาพต่อกันอีกนานนะครับ

คนโชน

ไปดูหนังเรื่องคนโชนแล้วหรือยังคะ ตีมาก ๆ
คะ ไปดูตั้งแต่วันที่ ๒๕ เป็นคนที่ ๓ ของโรง
ภาพยนตร์คะ เป็นศิลปินวัฒนธรรมไทยที่งดงาม
ละเมียดละไม ออกจากโรงมาแล้วก็คุยแต่เรื่อง
คนโชนจนถึงบ้าน ฉากบอกรักด้วยภาษาโชน
ประทับใจจริง ๆ ทีแรกตั้งใจจะไปดูเพื่อสนับสนุน
คุณตั้ว ศรีณยู แต่พอไปดูต้องบอกว่าหนังดีจริง ๆ
คล้ายหนังใหม่โรง ตอนนี้ได้ข่าวว่าช่อง ๕ ห้าม
โปรโมต “คนโชน” หรือถ้าจะโปรโมตก็ห้ามคุณตั้ว
ไปออกรายการด้วย เฮ้อ...อะไรกันนักกันหนา
บ้านเมืองนี้ จะให้คนคุณภาพดี ๆ คุตรอยู่หรืออย่างไร

(ว่ากันว่าผู้เร่ร่อนต่างแดนลี้ลับ ช่อง ๕ จึงต้องทำตาม)

• คนไทยคนหนึ่ง

👉 ไม่เคยเข้าโรงหนังโรงละครหลายสิบปีแล้ว
อีกทั้งไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ ทั้ง ๆ ที่ป่วย กระทั่ง
ผู้ร่วมงานยื่นคำขาดให้กลับไปพักผ่อนที่บ้าน
พนัสนิคม ชลบุรี เดือนหนึ่งหลังจากปิดต้นฉบับ
เดือนสิงหาคมแล้ว แต่เมื่อวันเสาร์ที่ ๒๗ นี้
ลูกชายไปรับแม่กับลูกเขาและชวนไปด้วย ไปดูที่
ซีคอนสแควร์ กทม. ก็ได้บรรยากาศและเห็นด้วย
อย่างยิ่งตามที่ว่ามานั้นแหละครับ

กลับบ้านดีกว่า...

มีหญิงชราวัย ๗๓ ปี ป่วยหนักหลายโรค ลูก ๆ
พาไปโรงพยาบาลประจำอำเภอ โรงพยาบาล
ประจำจังหวัด แล้วย้อนมาที่โรงพยาบาลประจำ
อำเภออีกที หมอก็ใส่สายสวนปัสสาวะ ให้อาหาร
ทางสายยาง ใส่แอมเพิร์ล แม่ก็บอกลูกกลับไป
ตายที่บ้าน อย่ามาทรมานแม่เลย อยากให้เอา
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในตัวออกด้วย ผมเห็นก็สงสาร
บอกลูกว่าให้ทำตามความประสงค์ของแม่ดีกว่า
ลูกเขาก็หลายคนปรึกษากัน ฝ่ายหนึ่งอยากทำ
ตามแม่บอก อีกฝ่ายหนึ่งอยากให้รักษาที่โรง-
พยาบาล สุดท้ายก็เอากลับบ้าน พอเอากลับบ้าน
ก็รู้สึกสดไสขึ้น พุดได้มากขึ้น ญาติพี่น้องมาเยี่ยม
เต็มบ้าน ก็รู้กันอยู่ว่า อยู่รอวันสิ้นลมเท่านั้นเอง
แต่ความสุขใจมีมากกว่าอยู่โรงพยาบาล ตอนนี้
คนไข้ก็มีเพียงแคสายสวนปัสสาวะ ถ้าเป็นตัวผม
ผมก็อยากกลับไปตายที่บ้าน ท่าน บ.ก.ว่าไงครับ

• จาก ลูกแม่

👉 ขณะนี้มีแนวคิดอยู่ ๒ กระแส ฝ่ายหนึ่ง
เห็นว่าเป็นสิทธิของผู้ป่วยที่จะเลือกหยุดรักษา ยอม
ตาย แต่อีกฝ่ายหนึ่งแย้งว่าเป็นหน้าที่ของแพทย์
ที่จะต้องรักษาจนถึงที่สุดตามความสามารถด้วย
จรรยาบรรณแพทย์

☒ ussnaธิการ

ท ั้งการเลือกตั้ง ส.ส. วันที่ ๓ กรกฎาคม มี การคาดคะเนกันว่าใครจะเป็นนายกฯ และ ใครจะเป็นรัฐมนตรีกระทรวงไหน ตัวนายก ฯ นั้น ใคร ๆ ทายกันถูกหมด เพราะนายใหญ่ ยืนย่นมานานแล้วว่าต้องเป็นน้องสาวที่ชื่อ **ยิ่งลักษณ์** เท่านั้น ส่วนรัฐมนตรี เดายาก เพราะไม่รู้ว่ **นายใหญ่** , **นายหญิง** , **เจ้แดง** , **เจ้หน้อย** จะหนุนใครแรงแค่ไหน

คุณยิ่งลักษณ์ เป็น **นายก ฯ** **หุ่นเชิด**คนที่ ๓ ของคุณทักษิณ ต่อจากนายกฯหุ่นเชิด**สมักร**และ **สมชาย** รายชื่อ**คณะรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ๑** ทั้ง ๓๕ คน ไม่ได้สร้างความฮือฮา หรือทำให้คนที่ไปทะเลาะเนนให้ **พรรคเพื่อไทย** ประทับใจเลย ส่วนใหญ่จัดอยู่ในประเภท “ยังงั้น ยังงั้น” รัฐมนตรีของคุณยิ่งลักษณ์บางคนเป็นรัฐมนตรีของนายก ฯ หุ่นเชิดคนก่อน ๆ มาแล้ว คนที่เคยเป็นรัฐมนตรีของทั้งนายก ฯ **หุ่นเชิดสมักร** และ **นายก ฯ หุ่นเชิดสมชาย** คือ **พล.ต.อ.โกวิท วัฒนะ** และ **ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง** ส่วนคนที่เคยเป็นรัฐมนตรีสมัยนายก ฯ **สมักร** คือ **นายวิรุฬ เตชะไพบูลย์** และสมัยนายก ฯ **สมชาย** ได้แก่ **นายวรวัจน์ เอื้ออภิญญกุล**

วันที่รัฐบาลแถลงนโยบาย นายก ฯ หญิงคนแรกของเมืองไทย เอาแต่ก้มหน้าอ่าน ใช้เวลาอ่านนาน อ่านจบปื๊บก็ออกจากห้องประชุมสภาปั๊บไม่รอฟังความเห็นของหัวหน้าพรรคฝ่ายค้านเลย ซึ่งถือเป็นการผิดมารยาท สิ่งที่ทำเหมือนกันทั้งหัวหน้ารัฐบาล และ หัวหน้าพรรคฝ่ายค้านราวกับนัดกันไว้ก็คือ ไม่มีการพูดถึงเรื่องไทยกำลังจะเสียดินแดนให้เขมรเลย

การประชุม**รวมพลังปกป้องแผ่นดิน ๑๕๘** วัน ไม่ใคร่มีคนหนุ่มคนสาวเข้าร่วมสักเท่าไร ส่วนใหญ่มีแต่คนแก่ คงเป็นเพราะคนรุ่นใหม่ไม่ได้อ่านหรือไม่ได้สนใจประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชาติ จึงไม่หวงไม่หว่งแผ่นดินไทย

ท่านอาจารย์**หมอเอก ธนะสิริ** ครูพิเศษของโรงเรียนผู้นำ ได้เขียนไว้ในหนังสือ “อนุสรณ์นายแพทย์เอก ธนะสิริ” ตอนหนึ่งกล่าวถึง “วิกฤตทางการเมืองอย่างร้ายแรงของไทยในรอบ ๑๐๐ ปี” ซึ่งผมขออ่านบางส่วนของบทความนี้มาเผยแพร่ หากเยาวชนลูก ๆ หลาน ๆ เราได้รับรู้บ้างจะเป็นประโยชน์ต่อบ้านเมืองอย่างยิ่ง

สมเด็จพระปิยมหาราชเสด็จประพาสยุโรป กว่า ๘ เดือน ทำให้ประเทศล่าเมืองขึ้นทั้ง ๒ คือ อังกฤษและฝรั่งเศส ต้องเกรงใจในพระบารมี

เรือพระที่นั่งมหาจักรี วาดโดย นายซี.เจ. เดอ ลาซี พิมพ์ในหนังสือพิมพ์ The Illustrated London News ฉบับวันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๔๐

พระราชพิธีรับเสด็จ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว หน้าลอร์ด กรุงสตอกโฮล์ม

วิกฤตทางการเมืองอย่างร้ายแรง ของประเทศไทยในรอบ ๑๐๐ ปี

เอก ธนะสิริ (พ.ศ. ๒๕๕๔)

ประทับทอดพระเนตรการสวนสนาม (รัสเซีย)

(ขอบคุณภาพจาก seehistory.socita.com)

หนังสือพิมพ์ยุโรปตีพิมพ์ข่าว

“ในรอบ ๑๐๐ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยมีวิกฤตทางการเมืองระหว่างประเทศ ๒ ครั้ง และในประเทศ ๑ ครั้ง

ระหว่างประเทศครั้งแรก เมื่อ ร.ศ. ๑๑๒ (พ.ศ. ๒๔๔๒, ๑๑๒ ปีมาแล้ว) ในสมัย ร. ๕ (สมเด็จพระปิยมหาราช) เป็นระยะการล่าเมืองขึ้นของมหาอำนาจในยุโรป ๒ ประเทศคือ อังกฤษ และฝรั่งเศส ได้ล่าเมืองขึ้นในเอเชียอาคเนย์ แย่งเอาประเทศลาว เขมร เสียมเรียบ ศรีโสภณ และพระตะบอง ซึ่งเคยเป็นของไทยนานกว่า ๔๐๐ ปี ไปเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศส และแย่งเอา มะริด ทวาย ตะนาวศรี เชียงรุ้ง ล้านนา ล้านช้าง แสหนวี และประเทศมลายูทั้งหมดไปเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ ยิ่งไปกว่านั้นยังเตรียมจะใช้แม่น้ำเจ้าพระยาแบ่งฝั่งธนบุรีไปขึ้นอยู่กับอังกฤษ ฝั่งพระนครไปขึ้นอยู่กับฝรั่งเศส

สมเด็จพระปิยมหาราชได้ทรงซื้อเรือเดินสมุทรลำเล็ก ๆ ชื่อ “เรือพระที่นั่งมหาจักรี” ใช้เวลาเดินทางรวมทั้งสิ้นกว่า ๘ เดือน เดินทางไปเจริญสัมพันธไมตรีกับพระเจ้าซาร์ของรัสเซีย พระเจ้าไกเซอร์ของเยอรมนี และกษัตริย์ของประเทศในยุโรป อาทิ เดนมาร์ก สวีเดน เนเธอร์แลนด์ และนอร์เวย์ กษัตริย์เหล่านี้ทรงต้อนรับอย่างดีเยี่ยม เป็นข่าวไปทั่วโลก ทำให้ประเทศล่าเมืองขึ้นทั้ง ๒ คือ อังกฤษและฝรั่งเศสต้องเกรงใจในพระบารมีของรัชกาลที่ ๕ พระมหากษัตริย์ไทย

วิธีการอันแสนฉลาดและแนบเนียนนี้ได้เกิดขึ้นอีกครั้งในรัชกาลที่ ๙ ซึ่งนับว่าเป็นวิกฤตทางการเมืองระหว่างประเทศของชาติไทยครั้งที่ ๒ คือภัยคอมมิวนิสต์กำลังคุกคามประเทศไทยอย่างหนักประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ - ๒๕๒๐ ทำให้เกิดปรากฏการณ์ “โดมิโน” กล่าวคือ ระบอบกษัตริย์ของญวน เขมรและลาว ล่มสลายเป็นคอมมิวนิสต์ไปตามลำดับ ประเทศถัดไปคือไทย พม่าและมลายู ก็อาจจะต้องเป็นคอมมิวนิสต์เช่นเดียวกัน หากแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลมหาราชและสมเด็จพระบรมราชินีนาถได้เสด็จฯ

พรรครัฐบาล
ไม่เคยพูดที่ไหนว่า
จะไม่คบหาสมาคม
กับคนเสื้อแดง
ที่จ้องล้มสถาบันกษัตริย์
ยังเกาะเกี่ยวกันเหมือนเดิม
แล้วจะให้ประชาชน
วางใจได้อย่างไร

เยือนประเทศสหรัฐอเมริกาทันทีเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ ในสมัยประธานาธิบดีไอเซนฮาว ปรากฏว่า ประชาชนชาวอเมริกาในนครนิวยอร์กต่าง ตื่นเต้น ได้ออกมาต้อนรับเอิกเกริกมาอย่าง ไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย ในภาพจะมีกระดาด หลากปลาและกระดาดสายสวรรค์โปรยปรายตลอด ทางเสด็จ ฯ ผ่านถนนบรอดเวย์ ปรากฏการณ์นี้ ได้บอกอะไรบางอย่างประการแก่ฝ่ายตรงกันข้าม ประเทศไทยจึงรอดพ้นจากภัยคอมมิวนิสต์ ซึ่ง ก็มีอันโสมงส์ไปยังประเทศใกล้เคียงคือ พม่า และมลายู อีกด้วย

ในขณะนั้น ผม (ผู้เขียนคืออาจารย์หมอเอก) ดำรงตำแหน่งอนามัยจังหวัดนครราชสีมา และ นายแพทย์ตรวจการสาธารณสุขภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รัฐบาลไทยในสมัยนั้นได้รับการ สนับสนุนจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกาโดยให้ความ ช่วยเหลือทางด้านการศึกษาพยาบาลและ การสาธารณสุข รวมทั้งการสาธารณสุขปโภค และทางด้านป้องกันประเทศอย่างเต็มที่ รัฐบาลไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ก็ได้พัฒนาประเทศด้วยการ ตัดถนนและสร้างเครือข่ายการชลประทาน นำความเจริญสู่ภาคอีสานเป็นการใหญ่ ยิ่งไป

กว่านั้นท่านยังมีความกล้าหาญและเด็ดขาด กล้าตัดสินใจขึ้นไปปักธงชาติไทยบนฐานของ ปราสาทเขาพระวิหารอีกด้วย !”

ปัจจุบันนี้เราชาติผู้นำที่มีความกล้าหาญเด็ด ขาด จึงทำให้เสียเปรียบเขมร น่าเจ็บใจไหม ??? เรื่องการจบบ้างบ่อนทำลายสถาบันกษัตริย์ กำลังเป็นปัญหาใหญ่ของชาติในสมัยรัฐบาล ยิ่งลักษณะนี้ เพราะคนเสื้อแดงจำนวนไม่น้อยแสดง ตนอย่างเปิดเผยแล้วว่า “ไม่เอากษัตริย์” จะต้อง ทำลาย “ระบบอำมาตย์” ให้ได้ ซึ่งทำได้ไม่ยาก ในสมัยรัฐบาลนี้ สามารถเสนอกฎหมายเข้าสภา ให้เป็นไปตามความต้องการได้ ยกมือในสภาที่ไร ชณะทุกที เพราะพรรครัฐบาลมีเสียงเกินครึ่ง อย่างมากมาย

มีข่าวฮือ ๆ มาก่อนการตั้งคณะรัฐมนตรีว่า จะแก้กฎหมายมาตรา ๑๑๒ ให้ใคร ๆ สามารถ จบบ้างบ่อนทำลายสถาบันกษัตริย์ได้ เมื่อสังคมส่วนใหญ่ คัดค้าน รัฐบาลก็ออกมาปฏิเสธว่า เปล่า เปล่าคิด เปล่าทำ เพราะรัฐบาลเพิ่งเริ่มทำงานวันแรก ๆ จะหัก ด้ามพรวดด้วยเขาก็ใช้ที่ มีเวลาอีกนาน ใจเย็น ๆ ไว้ก่อน

พรรครัฐบาลไม่เคยพูดที่ไหนว่าจะไม่คบหา สมาคมกับคนเสื้อแดงที่จ้องล้มสถาบันกษัตริย์ ยัง

‘ตุ’หมิ่นสถาบัน!

ใครก็ตามที่มีความคิด
ที่จะล้มล้างสถาบันกษัตริย์
เพื่อต้องการเสวยสุข
ความเป็นใหญ่ในแผ่นดินไทย
คนไทยยอมไม่ได้เด็ดขาด!!!

สอบปราศรัยวันเผาเมือง
เปรมชมททททำเพื่อชาติ

กรุงเทพฯ • “เบม” นิตยสารเก่าแก่
สถาบันฯ ๒๕๓๖-๒๕๓๗...
ฉบับนี้...
และ...
โดย...

มท.เปิดศูนย์ลดอุบัติเหตุ
ตั้งเป้าลดยอดตาย 10%

โดย...
กระทรวง...
เพื่อ...

เกาะเกี่ยวกันอยู่เหมือนเดิม แล้วจะให้ประชาชน
วางใจได้อย่างไร

หนังสือของอาจารย์หมอเดกเล่มดังกล่าว
หน้า ๓๙๐ ขึ้นต้นดังนี้

เสียม-สยาม - ไต - ไทย -ชาติ - ศาสน์ - กษัตริย์

“ประเทศไทยเป็นประเทศเดียวในโลกในทวีป
เอเชียที่หลุดพ้นจากการถูกล่าเอาเป็นเมืองขึ้น
ของมหาอำนาจตะวันตก ประเทศในเอเชียตะวันออก
เฉียงใต้ที่เป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ และฝรั่งเศส
ได้แก่ มลายู พม่า ลาว เขมร และญวน

มีข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่ง คือ ทุกประเทศ
ที่อ้างถึงข้างบนนี้ต่างก็มีระบบกษัตริย์ปกครอง
อยู่ทั้งสิ้น ครั้นระบบกษัตริย์ล่มสลายแล้ว มหา
อำนาจตะวันตกจึงเข้ามาครอบงำเอาเป็นเมือง
ขึ้นได้โดยง่าย เพิ่งจะถูกปลดปล่อยให้เป็น
เอกราชเมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อ ๖๐
ปีเศษมานี้เอง !

ประเทศไทยมีกฤษฎาภินิหารหรือมีลักษณะ
พิเศษอย่างไร จึงได้รอดปากเหยี่ยวปากกาของ
มหาอำนาจตะวันตกที่พยายามล่าเมืองขึ้นไปได้
อย่างหวุดหวิด ?”

อีกตอนหนึ่งอาจารย์หมอเดกในฐานะ “คนสี่
แผ่นดิน” (ท่านอยู่มาตั้งแต่แผ่นดินของล้นเกล้า ฯ
รัชกาลที่ ๖) ยืนยันหนักแน่นว่า

“เหตุผลที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งก็คือ ประเทศไทย
มีจุดรวมชีวิตจิตใจของคนในชาติ ทุกศาสนา
ที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพุทธมามกะ ทรงมี
น้ำพระทัยกว้างขวาง ทรงรับเอาทุกศาสนาไม่
เป็น คริสต์ อิสลาม พราหมณ์ และ ซิกข์
ต่างก็อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์อย่างถ้วนหน้า
ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีชาติใดในโลกเป็นเช่นนี้ !

ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงใช้ “ทศพิธ-
ราชธรรม” คือ ธรรม ๑๐ ประการ กับราษฎรของ
พระองค์ท่านซึ่งไม่มีกษัตริย์ใดในโลกปฏิบัติได้
เช่นนี้

ดังนั้นใครก็ตามที่มีความคิดที่จะล้มล้าง
สถาบันกษัตริย์ของไทย เพื่อต้องการเสวยสุข
ความเป็นใหญ่ในแผ่นดินไทย คนไทยยอมไม่ได้
เด็ดขาด!!!”

สรุป การเล่นกับไฟด้วย “การยกดินแดนให้
เขมร” และ “การไม่ต่อต้านการบ่อนทำลาย
สถาบันกษัตริย์” จะทำให้รัฐบาลพังแน่นอนก่อนที่
ชาติจะพัง

๒

บทนำ

มีคำกล่าวที่ว่า Man is born free but every where he is in chain. “มนุษย์เกิดอย่างอิสระเสรี แต่ทุกหนแห่งเขาถูกพันธนาการ” ผู้ชายคนนี้เป็นปลดแอกตัวเองอย่างอาจหาญ ด้วยความเข้าใจถึงคุณค่าความหมายของชีวิต หันหลังให้กับอำนาจเงินตรา ที่คนเกือบทั้งโลกเชิดชูบูชาว่าเป็นพระเจ้าที่บันดาลทุกสิ่ง

โจน จันเด

● มีบ้านดิน ●

❖ รู้ทัน กำลายอวิชชา

ผมอยู่กรุงเทพฯ มา ๗ ปีทำงานทุกรูปแบบ เป็นยาม เป็นพนักงานในร้านอาหาร ในโรงแรม ขายส้มตำก็เคย เหนื่อยมาก ไม่เคยกินอิม ต้องหาเงินจ่ายค่าเช่าบ้าน ค่าอาหาร ค่าเดินทาง และเสื้อผ้า ทำงานวันละ ๙-๑๓ ชั่วโมง แต่ไม่ได้อะไรเลย จึงเริ่มมีคำถามกับตัวเอง

ผมสงสัยว่า ทำไมการใช้ชีวิตในปัจจุบันทำให้ชีวิตเรายากขนาดนี้ ดูเหมือนเราสละเวลาทั้งหมดในชีวิตเพื่องาน เพื่อเงิน มีเพื่อนฝูง ญาติ พ่อแม่ ก็ไม่มีเวลาพบปะพูดคุยกัน เราพัฒนาความเจริญทางด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ มากมาย เพื่อให้เราสะดวกสบายมีเวลาทำงานมากขึ้น เช่น มีรถเพื่อไปทำงานเร็วขึ้น มีเครื่องชงกาแฟ เครื่องปั่นนมปั่นเพื่อกินเสร็จเร็ว ๆ ทำงานเร็วขึ้น ทำงานมากขึ้น แต่ชีวิตเราดิฉันใหม่ ไม่เห็นใครมีชีวิตดีขึ้น รวยขนาดไหนก็ยังไม่ทุกข์ เหงา มีแต่ความหลอกลวงในชีวิต หาความสุขไม่ได้ นอกจากนั้นเรายังทำลายสุขภาพตัวเองให้ทรุดโทรมทั้งกายและใจ เครียด เป็นโรคจิต

ผมเลิกหาเงินมาประมาณ ๗-๘ ปี จริง ๆ แล้วก็ไม่ได้ปฏิเสธมัน เงินเป็นวัตถุในการแลกเปลี่ยน ผมถือว่ามันเป็นเครื่องมือที่จะเอาเปรียบคนอื่น ไม่เคยรู้สึกว่ามีคุณค่า ในขณะที่คนส่วนใหญ่ การมีเงินทำให้เขารู้สึกมั่นคง แต่ผมกลับเห็นว่าตรงข้าม **ชีวิตที่มีเงินทำให้เราเกิดความไม่มั่นคง** ผมก็เลยไม่มีความพิศواسเงินเท่าไรนักคือใช้เท่าที่จำเป็น แล้วก็หาเท่าที่อยากใช้ แต่ไม่สะสมกักตุนไว้

❖ อย่าเลี้ยงลูกด้วยเงิน

สมัยเด็ก ผมเติบโตมากับปู่ย่าตายาย การที่เด็กได้อยู่กับคนแก่เป็นช่วงสำคัญที่สุดของชีวิต เพราะคนแก่ผ่านร้อนผ่านหนาว ผ่านความทุกข์ยากลำบาก ก่อนตายเขาจะถ่ายทอดความรัก ความผูกพันไว้กับเด็ก ๆ เช่น ถ้าได้ฝรั่งมาผลหนึ่ง เขาจะเก็บไว้ให้ลูกหลาน สื่อความรู้สึกถึงความ

เอื้อเพื่อเผื่อแผ่ ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่มาก และจะอยู่ในใจของเด็กตลอด ต่างกับทุกวันนี้ พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ลูก จ้างคนใช้ดูแล โตขึ้นหน่อยก็รีบผลักลูกไปไว้สถานเลี้ยงเด็ก รีบผลักเข้าโรงเรียน ทำให้ลูกหลานที่เกิดมาไม่รู้จักรัก ความผูกพันที่มีต่อกัน เด็กเหล่านั้นไม่ได้สัมผัส ความอบอุ่น ความห่วงใยจริง ๆ โตขึ้นก็กลับสน ไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม กลายเป็นคนที่แสวงหาแต่ความพอใจทางวัตถุ ไม่รู้เรื่องทางจิตใจ มีเซ็กซ์ มียาเสพติดเป็นที่พึ่ง นี่คือคนรุ่นใหม่ที่ถูกเลี้ยงด้วยเงินอยากได้อะไรใช้เงินซื้อให้หมด ไม่เคยให้ลูกเผชิญความลำบาก ความอดทน เด็กได้ทุกอย่างที่อยากได้จนเกินความต้องการ จึงไม่เห็นคุณค่าของชีวิต ชีวิตจึงว่างเปล่า ฉะนั้นจึงยากมากที่คนรุ่นใหม่จะกลับมาสู่ความง่ายของชีวิต เราคุ้นเคยกับความซับซ้อนจนเห็นว่าความง่ายเป็นเรื่องยาก อย่างการปลูกผักก็มองว่ายาก ทำไมเราต้องปลูกเอง ซื้อกินง่ายกว่า ไปตลาดก็ได้มาเลย เขาเห็นว่านั่นคือความง่าย แต่ถ้ามองย้อนกลับไปการซื้อจะต้องเอาเงินไปแลก และกว่าจะได้เงินมาเราต้องใช้เวลากี่ชั่วโมงต่อวันในการทำงานเพื่อให้ได้มาซึ่งเงิน เราไม่เคยคิด เราคิดว่ามีรถดีไปไหนสะดวก ใช้เวลาแป๊บเดียว แต่ไม่เคยคิดว่าต้องใช้เวลากี่ปีในการเก็บเงินซื้อรถ

❖ เงินเป็นนายจ้างที่เลว

แต่ก่อนผมก็อยากประสบความสำเร็จในชีวิตเหมือนคนอื่น ๆ อยากมีงานที่ดี อยากมีบ้าน แต่ปรากฏว่าผมเป็นคนที่ดีอยู่ในหลาย ๆ สิ่งหลาย ๆ อย่าง โดยเฉพาะดีอยู่ในการแข่งขัน ผมแพ้ตลอด ไม่เคยประสบความสำเร็จในการหาเงิน ฉะนั้นผมจึงมาคิดว่าเมื่อสู้ไม่ได้ ทำไมเราต้องสู้ ทำไมเราต้องหาเงินเหมือนคนอื่น ทำไมต้องทำเหมือนคนอื่นในเมื่อเคยมีผู้กล่าวว่า ชีวิตเกิดมาอย่างมีอิสระเสรีภาพ ทำไมต้องให้คนอื่นควบคุมเราว่าต้องหาเงิน ต้องมีบ้าน มีรถอะไรต่าง ๆ พอแพ้ ผมก็รู้สึกว่าต้องหาทางออก และทางออกแบบง่าย ๆ ก็คือ

พยายามเข้าใจว่าทำไมเราต้องมีเงิน พอนั่งคิดนอนคิด คิดอย่างลึกซึ้ง ทำให้ผมเห็นว่าเงินนอกจากมีคุณ มันก็มีโทษด้วย แต่ปกติไม่มีใครพูดถึงโทษภัยของเงินเลย ทุกคนจะบอกว่าเงินคือพระเจ้า ชื้อได้ทุกอย่าง ทุกคนต้องมีเงิน แต่พอคิดไตร่ตรองมาก ๆ เข้า ทำให้คิดว่าคนที่ไม่มีเงินคือคนที่อ่อนแอมากต่างหากเพราะเขาจะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เขาต้องพึ่งเงิน หาเงิน มีเงินแล้วทำให้เขามั่นใจ ทำให้มีอำนาจ จริง ๆ แล้วไม่ใช่เงินทำให้อ่อนแอ ยังมีเงินมากยิ่งอ่อนแอมาก ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณด้วย เพราะคนมีเงินก็จะไม่คิดทำอาหารกินเอง ซื้เกียจ ไปกินที่ร้าน

อาหารดีกว่า นั่นหมายความว่าเขาได้ทำลายศักยภาพในการทำอาหารไปแล้ว ต่อไปแทนที่จะไปปลูกผักกินเอง ก็ไปซื้อผักตลาดดีกว่าง่ายกว่า นั่นก็ทำให้หมดความชำนาญในการปลูกผักเพิ่มขึ้น เงินจะลดความสามารถของเขาลงเรื่อย ๆ ในที่สุดคนนั้นก็กลายเป็นคนพิการทางความสามารถ แม้ร่างกายยังปกติดีอยู่ ส่วนจิตใจที่ถูกเงินครอบงำจะไม่มี ความเข้มแข็ง

ผมไม่เข้าใจว่าเราทำชีวิตให้ยากเพื่ออะไรกัน แทนที่จะเรียบง่ายสบาย ๆ มีเวลาพักผ่อนได้รั้มไม่ฟังเสียงนก ฟังเสียงลมพัดใบไม้ ซึ้นชมกับความงามของธรรมชาติรอบตัว ปัจจุบันมีก็คนที่ได้เห็นแสงจันทร์ เห็นความงดงามของดอกหญ้าที่ไหวอยู่ข้างทาง เรามองข้ามสิ่งเหล่านี้ เรา

ทุ่มเทชีวิตเพื่อเงินและงาน ผมคิดว่าชีวิตอย่างนี้มันวิปริต เราดูถูกว่าสัตว์ไ้กว่าคน จริง ๆ แล้วคนอาจไ้กว่าสัตว์ไ้ได้ เพราะคนยังพัฒนากั้ยังทำให้ชีวิตยากขึ้น ซับซ้อนมากขึ้น ตรงนี้ทำให้ผมคิดว่า ทำอย่างไ้ผมจึงจะกลับมามีชีวิตง่าย ๆ และปกติได้ ผมอยากอยู่เหมือนสัตว์ไ้ที่มีอิสระเสรีภาพในการดำรงชีวิต ไม่รู้สึกเหมือนถูกบีบบังคับให้ทำงานหนักเพื่อมีรถ มีบ้าน มีหน้ามีตาให้คนยอมรับ คนสมัยก่อนอยู่ไ้ได้อย่างมีความสุขเพราะเขาพึ่งตนเองในเรื่งของปัจจุบั ๔ อาหาร บ้าน ผ้า และยา ทุกคนบ้านอยู่เอง รู้ว่าพืชชนิดไหนกินได้ รู้ว่าอะไรเป็นยา เข้าป่าไ้ได้ของกินติดมือมา

❖ เนื้ออำนาจเงิน

ผมก็ยังมีเงินอยู่บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ บางครั้งมีผู้บริจาคมามีคนช่วยมา ที่ผ่านมามีคนไ้ว่าผมไม่ได้ทำงานแลกกับรายไ้ เพราะสิ่งไ้ผมทำผมไม่ได้ถือว่าเป็นงาน ผมใช้ชีวิตเล่น ๆ ผมเล่นกับการปลูกผัก กับการทำนา การช่วยงานเพื่อนฝูง ใครอยากไ้ผมไปไหน เขาก็จ่ายค่ารถไ้ ผมก็ไม่ได้ใช้เงิน กลับมาบ้านผมก็มีข้าวกิน มีผักกินไปช่วยงานคนอื่น เขาก็ต้องมีข้าว มีที่พักให้ผมอยู่แล้ว และจ่ายค่ารถไ้ด้วย ผมใช้ชีวิตมาอย่างนี้ ๖-๗ ปีแล้ว รู้สึกว่าเราพึ่งตัวเองไ้ ความกลัวมันหายไป ชีวิตไ้มีความกลัว เมื่อเราไม่ห่วงเรื่งอาหาร เรื่งบ้าน เรื่งเสื้อผ้า เรื่งเจ็บไข้ไ้ป่วยก็ไม่มีอะไรไ้จะกลัวแล้ว เราไม่ห่วงลาภยศอำนาจชื่อเสียง ผมเป็นคนธรรมดาไ้ไม่มีอะไรจะสูญเสีย ถ้าทำให้ชีวิตไ้มีอะไรไ้ต้องห่วง มันก็ง่าย มันก็สบายขึ้น ผมก็เลยรู้สึกว่าผมไม่ได้ทำงานอะไรเลย เพราะสิ่งไ้ผมทำคือความสนุก คือสิ่งไ้อยากทำอย่างตอนนี ๓ ปีไ้ผ่านมา ผมไม่ได้อยู่กับที่เลยเดินทางตลอด ทำบ้านดินบางที่อยากช่วยทำจริง ๆ ก็หาค่ารถไปเอง แล้วแต่บางที่บางโอกาส มันคือความสนุก ผมไม่รู้สึกว่ามันเป็นงานเพราะไ้มีความกดดัน ผมทำสิ่งไ้ผมทำไ้ ทำในสิ่งไ้อยาก

ทำ ไม่ต้องหวังว่าจะถูกใจเจ้าของบ้านใหม่ ถูกใจคนนั้นคนนี้ใหม่ ไม่ต้องหวังว่ามันจะพังหรือไม่ เพราะพังก็รู้สึกสนุก ได้ทำใหม่ แต่ถ้ามีความจำเป็นจริง ๆ อยากรู้ได้เงินมาใช้ มันหาได้ไม่ยาก ตอนนี้ถ้าจะหาเงินเองง่ายมาก เพราะทุกอาทิตย์มีคนโทรเข้ามาหาผม เผลยแล้วไม่ต่ำกว่า ๕-๑๐ คน ต้องการจะให้ไปทำบ้านดินให้ เคยมีรีสอร์ทติดต่อเข้ามาอยู่ที่ปราณบุรี เจ้าของเป็นชาวอินเดียและชาวสวิส เขามาทำสปาที่ปราณบุรี เขาเติบโตมาในบ้านดินก็เลยอยากทำสปาให้มีบรรยากาศแบบธรรมชาติมาก ๆ เขาอยากได้กำแพงดินยาว ๒ กิโลเมตร สูง ๓ เมตร ให้ราคาหลายล้าน ซึ่งถ้าทำไม่ใช่เรื่องยากเลย ระดมชาวบ้าน จ้างทำอิฐก้อนละ ๓ บาท ให้ก้อนละ ๔ บาทยังได้เลย คนคนหนึ่งสามารถผลิตอิฐได้ ๑๐๐ กว่าก้อนต่อวัน ถ้าได้วันละ ๔๐๐ บาทก็ถือว่าไม่กระจอก ผมว่าดึงคนได้ไม่ยากเลย ถ้าจะรับทำงานชิ้นนี้ไม่ถึง ๖ เดือนก็เสร็จ แต่ผมไม่รู้สึกรว่ามันมีแรงดึงดูดเลย ผมรู้สึกว่าเป็นงาน ผมไม่อยากจะทำงานชนิดนั้น ผมก็ไม่รับทำ

❖ เงินบดบังสังขธรรมชีวิต

การมีเงินเป็นภาระอย่างหนึ่ง เงินไม่ได้ช่วยให้มีความสุข คนโบราณแถบอีสานแต่ก่อนไม่มีคำว่าจน เขาใช้คำว่าทุกข์ ทุกข์ตรงข้ามกับคำว่าสุข ถ้าคนทุกข์ การแก้ทุกข์ก็ต้องหาความสุข การหาความสุขต้องทำให้ชีวิตมีน้อยลง ชีวิตไม่หนัก ไม่มีภาระ ตั้งแต่สมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เอาเรื่องความยากจนเข้ามา อยู่ ๆ ก็บอกว่าชาวบ้านพวกนี้ยากจนมาก เราต้องพัฒนาเศรษฐกิจ มันก็เกิดเป็นความจนความรวยขึ้นมา ทุกวันนี้ชาวบ้านก็รู้จักแต่จนกับรวย ไม่มีคนพูดถึงทุกข์และสุขเลย อันนี้ทำให้คิดว่าจริง ๆ แล้วชีวิตมันต้องการอะไร นี่เป็นสิ่งที่ผมถามตัวเองตลอด ผมรู้สึกว่าเวลาล้นมาก ล้นกว่าน้ำค้างบนยอดหญ้า ทำให้เสียตายเวลาที่มีอยู่น้อยนิดที่หมดไปกับการแสวงหาเงิน หาความร่ำรวยต่าง ๆ ฉะนั้น

เวลาที่มีอยู่ไม่มากผมอยากแสวงหาความเข้าใจที่จะทำให้ชีวิตง่ายขึ้น

ผมคิดว่าชีวิตเป็นเรื่องง่าย ๆ ทำไม่ต้องทำให้มันยาก หลายคนทุกข์มาก จากประสบการณ์ของผม ทันทิที่ที่ผมเป็นทุกข์หรือมีปัญหา ผมจะบอกตัวเองว่าผมคิดผิด ถ้าทุกข์แสดงว่าคิดผิด ต้องมาทบทวนใหม่ เพราะทุกครั้งที่ผมเป็นทุกข์ ผมจะมองกลับมาหาตัวเอง ผมจะพบว่ามันมีทางออกที่มันง่ายขึ้น เช่น ผมเคยอยากรวยแล้วรวยไม่ได้ผมเป็นทุกข์ ผมก็มองมาที่ตัวเอง พิจารณาว่าผมคิดผิดเพราะว่าผมอยากรวย แต่จริง ๆ แล้วความรวยไม่ได้มีประโยชน์อะไรกับผมเลย มันไม่ใช่สิ่งที่

ผมต้องการ ฉะนั้นผมจะรวยไปทำไม ผมจะหาเงินไปทำไม ฉะนั้นผมจึงใช้เงินแค่เป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนเฉย ๆ ไม่ได้ใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความมั่นคงให้ชีวิต ผมจึงไม่มีความสนใจที่จะสะสมหรือต้องการที่จะมีเงินมากขึ้น ความรวยทำให้ผมกลัว ทันทิที่มีเงิน สิ่งแรกก็คือกลัวเงินจะหายไป กลัวเงินจะหมดลงแล้วก็จะไรต่าง ๆ ก็กลัว ๆ ๆ เงินอยู่ได้เพราะความกลัวของมนุษย์ ถ้าเราไม่กลัว เงินก็ไม่มีความหมาย

❖ ตกเป็นทาสน้ำเงิน

ความกลัวเป็นตัวฆ่าเรา เพราะกลัวทำให้เราเห็นแก่ตัว พอเห็นแก่ตัวก็ไม่ช่วยเหลือกัน มันก็ยิ่งทุกข์มากขึ้น ชุมชนที่อยากจนจะมีความเป็นญาติพี่น้อง มีความเป็นมิตรสนิทสนมกัน ช่วยเหลือ

เกือบกัณฑ์มาก นั่นคือความอบอุ่น แต่ชุมชนไหนมีเงินเข้ามา เราจะเห็นความแตกแยก เห็นความเห็นแก่ตัว แล้วก็มีความว่าส่วนตัว คนไทยแต่โบราณไม่เคยใช้คำว่าส่วนตัว จนกระทั่งวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาพร้อมกับระบบเงิน คำว่าส่วนตัวเริ่มมีความหมาย ถูกอยู่ในห้อง พ่อแม่เข้าไปไม่ได้เพราะเป็นห้องส่วนตัว ส่วนตัวคือสัญลักษณ์ของเงิน ของอำนาจเงิน แต่ก่อนคนไทยขึ้นบ้านไหนได้ทุกบ้าน แต่ตอนนี้เข้าไปไม่ได้แล้ว เจอข้อหาบุกรุก เป็นเรื่องที่น่าเศร้า

คนจำนวนมากใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อจะแก้ความกลัวของตัวเองในทางที่ผิด คือแสวงหาจนตาย เวลาตายก็กระเสือกกระสนเพราะความ

กลัวตาย แสดงว่าเงินที่มีเยอะแยะไม่ได้แก้ปัญหาอะไรเลยเพราะตอนจะตายก็ยังกลัวอยู่ ฉะนั้นเราจะไปหาทำไมให้เสียเวลา ก็ทำให้เห็นชัดว่าชีวิตหนึ่งมันเป็นเรื่องง่าย ๆ ชีวิตที่มันยากเพราะเราไปหลงภาพลวงตาที่หลอกกันไปหลอกกันมา คนสมัยก่อนเปรียบเงินเหมือนนอสรพิษ พระเยซูยังสอนว่ายากมากที่จะจูงคนรวยเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าได้ ยากเหมือนจูงอูฐลอดรูเข็ม หมายความว่ามันเป็นไปได้ที่ความร่ำรวยจะทำให้เข้าถึงพระเจ้าได้ ฉะนั้นคนที่มีความสุขไม่มีใครบอกว่าเงินทำให้มีความสุข มีแต่คนรวยเท่านั้นที่อยากรวยแล้วบอกว่าเงินซื้อได้ทุกอย่าง คนเรามีศักยภาพ มีพลังงานเหลือเฟืออยู่แล้ว

ทำไมต้องไปพึ่งเงิน ทุกวันนี้เราไม่ได้ใช้พลังงานเหล่านั้นจึงทำให้เสียสุขภาพมากมาย ฉะนั้นเราต้องเอาแรงงานที่มีอยู่มากใช้ให้เป็นประโยชน์ ซึ่งมันจะเป็นประโยชน์จริง ๆ แต่ถ้าเอาเงินมาทำประโยชน์มันจะไม่เกิดประโยชน์จริง เพราะมันเป็นการสอนให้คนใช้เงิน แล้วพึ่งเงินต่อไป ทำให้คนอ่อนแอ สังคมอ่อนแอ ตัวเองอ่อนแอ

ฉะนั้นต้องเริ่มจากการไม่มีเงิน ถ้าเริ่มจากเงินเป็นเรื่องยากสำหรับคนส่วนมากที่เป็นคนจน คนจนจะทำอะไรได้ เช่นทุกวันนี้ธุรกิจต้องใหญ่ คนกระจอกตาดำ ๆ อย่างพวกเราจะไปเริ่มทำธุรกิจได้อย่างไร ไปแข่งซีพี เทลโก้โลตัส คาร์ฟูร์ ได้ยังไง ตั้งร้านขายของชำขึ้นมาไม่กี่เดือนก็พังแล้วคือมันเริ่มจากเงินก้อนใหญ่ซึ่งชาวบ้านเริ่มไม่ได้ นี่คือความพยายามที่จะผูกขาดทางธุรกิจของโลกทุนนิยม การช่วยคนไม่ใช่ไปส่งเสริมระบบแบบของเขา แต่ถ้าคิดว่าการทำประโยชน์ต้องเริ่มจากตัวคนก่อน เราต้องรู้ว่าแต่ละคนมีศักยภาพ มีความสามารถ มีความเก่ง มีความดีอะไร เราต้องดึงอันนั้นออกมา

แต่ในโลกของธุรกิจทุนนิยมไม่มีใครบอกว่าตอนนี้คุณเป็นคนเข้มแข็ง คุณเป็นคนเก่ง เพราะไม่มีใครอยากให้เราพึ่งตัวเอง ไม่มีใครอยากให้เราเข้มแข็ง นี่คือความจริงที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ **เพราะความเข้มแข็งและการพึ่งตนเองได้คืออันตรายที่สุดของธุรกิจบริโภคนิยม** คืออุปสรรคอันร้ายกาจของการปกครองแบบอำนาจนิยม ฉะนั้นไม่มีใครอยากให้เราเข้มแข็ง

ถ้าใครพยายามเข้มแข็งจะถูกกดดันทันที ดูอย่างประเทศอิรักหรืออัฟกานิสถานที่ไม่เชื่อฟังนั้นหมายถึงเขาพยายามจะพึ่งตัวเองเขาจะเข้มแข็ง ฉะนั้นเขาต้องถูกทำลาย

ตัวอย่างคนบ้านเรา กลุ่มชาวบ้านที่ตั้งธนาคารชุมชนขึ้นมาพึ่งตนเองเขาก็เอาเงินล้านมาท่อม กลุ่มเล็ก ๆ พวกนี้ก็ตายไป แต่ถ้าเรารู้ทันแล้วไม่ต้องพึ่งมัน พึ่งตัวเอง ทำตัวเองให้เข้มแข็ง

❖ พูคูเก้

ผมอาภัพเรื่องความรักมาจนอายุ ๓๐ ปี เพราะมีใครอยากมองผมเลย ผมใส่เสื้อผ้านี้อย่างนี้มาตลอดชีวิต ไม่มีสร้อยทอง ไม่มีแหวน ไม่มีมอเตอร์ไซค์ ใครเห็นก็มองข้าม ผมรู้สึกว่าคุณชีวิตนี้คงจะอยู่คนเดียว ตอนนั้นรู้สึกเศร้ามาก เศร้าเหมือนกระต่ายตัวสุดท้ายที่หมู่บ้าน แต่หลังจากนั้นเมื่อผมพึ่งตนเองได้ ทำไมผมต้องไปเจอคนอื่น ผมมีอาหารกิน มีบ้านอยู่ มีเสื้อผ้าใช้ ไม่ได้เป็นภาระใคร ผมก็อยู่ของผมได้ ทำไมผมไม่รู้สึกรู้สึกับสิ่งที่ผมเป็นอยู่ พอผมรู้สึกอย่างนั้นก็รู้สึกว่าชีวิตมันดีขึ้น ไม่เคยมีงานทำก็มีคนเอางานมาเสนอให้ ไม่เคยมีแฟนก็มีคนขอมาอยู่ด้วย ชีวิตมันเปลี่ยนไปตอนนี้ผมมีภรรยาเป็นชาวต่างชาติชื่อ *มาร์กาเร็ต เร็นท์* (Margaret Reenth) เรากำลังมีลูกด้วย เธอมาจากสังคมระดับหนึ่งที่เธอก็รู้สึกว่านั่นไม่ใช่ทางออกของชีวิต เธออยากอยู่ง่ายๆ เราก็มาอยู่ด้วยกัน ไม่มีรายได้ เก็บหน่อไม้ เก็บเห็ดกินตามป่า ตามประสาสองตายาย

❖ บรดกที่แท้จริง

ผมคิดมานานแล้วว่าไม่อยากเลี้ยงลูกด้วยเงิน ผมอยากเลี้ยงลูกเหมือนสัตว์ทั่ว ๆ ไปทุกชนิด จะไม่ให้เงินมาจับบาท ทุกวันนี้เพราะคนเลี้ยงลูกด้วยเงิน มนุษย์จึงได้เปลี่ยนพฤติกรรมไปมากมาย เราคุยกันอยู่ว่า เราไม่คาดหวังอยากจะให้ลูกเป็นนั่นเป็นนี่ อยากให้ลูกเป็นคนธรรมดา ให้เขารู้สึกว่าเขาหาความสุขตามอัตภาพของเขาได้แค่นั้นก็พอ ฉะนั้นไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องเงินเพราะพ่อแม่อยู่ได้ ลูกก็ต้องอยู่ได้ ผมอยากให้ลูกเติบโตตามวิถีที่ตนเองของพ่อแม่ ให้เขาเรียนรู้ โตขึ้นเขาจะเป็นอะไร เราไม่ได้คาดหวัง สิ่งที่เราให้ได้คือสิ่งที่เรามีอยู่ เพราะผมมั่นใจว่าความสามารถหรือศักยภาพในการมีชีวิตอยู่สำคัญกว่าการให้เงินลูกให้เงินใช้ไปทั้งหมด แต่ถ้าให้ลูกมีความภูมิใจว่าสามารถพึ่งตนเองได้เป็นความภูมิใจที่ไม่มีวันหมดไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหน เขาก็ไม่อดตาย

ตอนนี้เราใช้ชีวิตที่สบายมากขึ้นเพราะเราอยากจะให้อารมณ์ของพ่อกับแม่มั่นคงที่สุด แล้วก็สนุกสนานเพื่อที่จะให้ลูกเติบโตมาเป็นคนที่สนุกสนาน มีชีวิตที่เป็นสุขบนวิถีที่เราเชื่อมั่นโดยไม่สนใจเรื่องความรวยความจน

❖ หลงทางเสียเวลา

บ้านดินเป็นองค์ประกอบหนึ่งของชีวิต จริง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงบ้านดิน บ้านไม้ไผ่ บ้านอะไรก็ได้ ง่าย ๆ ที่เราสามารถทำได้ จะเก็บเศษดินเศษหินมาประกอบเป็นบ้านก็ได้ ไม่ต้องใช้เงิน แต่ใช้ศักยภาพในตัว ถ้าเราทำงานเราก็อยู่ง่าย ทำให้ยากมันก็อยู่ยากขึ้นอยู่กับเราทั้งนั้นขณะที่หลาย ๆ คน

ต้องใช้เวลาราว ๓๐ ปีเพื่อจะมีบ้านหลังหนึ่ง ราคาหลายล้าน มันไร้สาระมากเลย ชีวิตอีกไม่กี่ปีก็ตายแล้ว ทำไมต้องเสียเวลาราว ๓๐ ปีเพื่อที่จะมีบ้านสักหลัง มันเป็นเรื่องตลก ใช้เวลาแค่สามเดือนได้บ้าน ๑ หลัง ทำให้ผมมีเวลาเหลืออีกตั้ง ๒๙ ปี ๘ เดือนกว่า ผมก็ใช้เวลาเดินสายทำบ้านดินให้ใครต่อใครไปเรื่อย ๆ

❖ สิ่งที่เงินซื้อไม่ได้

ผมไม่ค่อยป่วย อย่างมากก็มีภูมิแพ้ ซึ่งผมดื่มฉี่ก็ช่วยได้ เวลาเจ็บป่วยผมก็พิจารณาว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา ถึงแม้มีเงินก็เชื่อว่าเราจะไม่มีความเจ็บป่วยมีเงินก็เจ็บมีเงินก็ตายเหมือนกัน หนีไม่พ้น ทั้งความเจ็บป่วยและความตายอาจไม่ใช่

เรื่องที่ไม่ดีก็ได้ ความเจ็บป่วยทำให้หลายคนค้นพบตัวเองเพราะต้องอยู่กับความทุกข์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เราจะกลัวและหนีมันทำไม บางครั้งหลาย ๆ คนมาคิดได้ตอนใกล้จะตาย ฉะนั้นเราต้องขอบคุณความเจ็บป่วย ความตายก็ไม่ใช่สิ่งที่เลวร้าย ในเมื่อเราต้องตายผมพยายามทำความเข้าใจอย่างนี้ตลอด ก็เลยมีความคิดเรื่องนี้น้อย มีความกลัวน้อย ถ้ามีเงินเราจะต้องรีบซื้อประกันสุขภาพ ประกันชีวิต ประกันอะไรต่าง ๆ แต่จริง ๆ แล้วมันช่วยอะไรเราไม่ได้เลย มันเป็นเรื่องที่น่าเศร้าต่างหาก คนซื้อไม่ได้ใช้ คนใช้ไม่ได้ซื้อ ยิ่งประกันสุขภาพเราต้องไปนอนในโรงพยาบาล มันเป็นเรื่องเศร้ามาก พยาบาลไม่ได้ดูแลเราด้วยใจเขาทำงานตามหน้าที่ และก็ดูเวลาอยู่เรื่อย ๆ เมื่อไรจะถึงเวลากลับบ้านสักที แต่คนที่ไม่มีเงินนอนป่วยอยู่ที่บ้าน ญาติพี่น้องก็มาช่วยเหลือ มาดูแลกันมาห้อมล้อมเต็มไปหมดทำให้อบอุ่นใจชื่นใจ รู้สึกว่าบ้านปลายชีวิตไม่เหงา แต่คนที่ไปนอนอยู่ห้องพิเศษ มีพยาบาลคนเดียวนั่งเฝ้านี่เหงามาก

❖ เมื่อเงินหมดความหมาย ความงดงามของชีวิตก็เริ่มต้น

ตอนที่ผมตัดสินใจจะมาใช้ชีวิตอย่างนี้ ความกลัวที่ยิ่งใหญ่คือกลัวสูญเสียสถานภาพเดิม คนที่เคยมีงาน ถึงแม้ว่างานจะระลอก ๆ การจะทิ้งมันก็ไม่ง่าย กลัวว่าจะไปไม่รอด กลัวว่าไปแล้วจะกลับมาใหม่ไม่ได้ จึงเป็นเรื่องที่ทำให้หลายคนลังเล เพราะไม่ได้ถูกสอนมาให้ทำ แต่ถูกสอนมาให้คิดตลอดตั้งแต่ในโรงเรียน ในบ้าน เราใช้ความคิดไม่ได้ลงมือทำ การคิดมากทำให้กลัวมากก็เลยไม่ได้ทำอะไร ถ้าลงมือทำ ตัดสินใจทำ ไม่ต้องกลัว เราจะพบว่ามันง่ายมาก ง่ายจนไม่น่าเชื่อ

ผมใช้เวลาตัดสินใจหลายครั้งระหว่างกรุงเทพฯ กับยโสธรกลับไปกลับมามากกว่า ๗-๘ เทียบกว่าจะตัดสินใจได้ เพราะว่าไปอยู่กรุงเทพฯ ทำงานในโรงงาน ในโรงแรม ก็รู้สึกว่าชีวิตเหมือนหุ่นยนต์น่าเบื่อ อยู่ไปทำไม พอกลับบ้านเจอ

แดดร้อนมากเพราะอยู่ในกรุงเทพฯ ไม่เคยถูกแดดเลยสบายกว่า ก็กลับไปกลับมาอยู่แบบนี้ ไม่เด็ดขาดแต่สุดท้ายก็ตัดสินใจ ถ้ามันจะตายเพราะมาใช้ชีวิตแบบนี้ก็ให้มันตายไป **พอกลับมาอยู่บ้านมาอยู่จริง ๆ ก็รู้ว่ามันง่าย มันยากตอนเราคิดเท่านั้นเอง คนส่วนใหญ่มักจะแก้ปัญหาด้วยความคิดซึ่งทำให้กลัวมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ถ้าลงมือทำเจอปัญหาแล้วแก้ มันสนุกกว่ากันเยอะ ไม่ต้องกลัวความผิดพลาด ฉะนั้นสิ่งที่ผมอยากทำผมทำเลย ขอให้เกิดความเข้าใจ จะล้มเหลวหรือสำเร็จไม่สำคัญ ชีวิตจึงง่ายมาก ถ้าเราไม่ได้หวังความสุข ไม่ได้หวังเงิน หวังอำนาจ ทำเพื่อรู้เพื่อจะเข้าใจ เกิดความกล้าขึ้น แล้วก็ไม่มี ความกลัว**

เราเสียเงินเสียเวลาไปเรียนในมหาวิทยาลัยไม่รู้ทำอะไรต่อทำอะไรยังเสียได้ เรียนจบมาแล้วไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไรเลยก็มี แต่เราไม่คิด พอจะใช้ชีวิตไปลองในเรื่องน่าตื่นเต้นสักเรื่อง เรากลับกลัวมากกว่าจะสูญเสีย ทำไมเรากลับขนาดนั้นก็เพราะสังคมส่วนใหญ่ไม่ทำแบบนั้น สังคมตีกรอบให้เราเดิน และเราเชื่อฟังเขาตลอด ทำให้เรากลับเท่านั้นเอง จริง ๆ ก็ไม่มีอะไรมาก มีชีวิตอยู่เหมือนเดิม **ผิดหวังแค่ไหนก็ไม่ถึงตาย** แคลองกลับมาใช้ชีวิตแบบง่าย ๆ ถ้าลองทำ แล้วจะรู้ว่ามันง่าย แต่ถ้าคิดดูจะรู้สึกยาก เหมือนทำบ้านดินหลาย ๆ คนมาลองจับดูชอบมาก ๆ แนวความคิดดีมากเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมอะไรต่าง ๆ ดี ๆ อยากได้ ๆ แต่พอมาจับดูก็บอกว่า ช่วยไปทำให้หน่อยได้ไหม เป็นแบบนี้ซะอีก แต่หลาย ๆ คนที่พูดอย่างนี้ มายืนดูใกล้ ๆ ลองหยิบจับ ทำตาม ชักสนุก ทำจนติด ติดดิน คือทำแล้วหยุดไม่ได้ ชอบมีหลายคน รวมทั้งสถาปนิก ๒ คนลาออกจากงานมาอยู่กับผมตอนนี้ ก็มีอีกหลาย ๆ คนที่เปลี่ยนชีวิต เพราะเขาถูกผลลึกลงบอดิน ติดดิน ถอนไม่ขึ้น อันนี้เป็นข้อควรระวังอย่างหนึ่งของการทำบ้านดิน คือทำแล้วหยุดไม่ได้ มันสนุกจริง ๆ ครับ **☺**

(ข้อมูลบางส่วนจากนิตยสาร seeret ปีที่ ๔๒ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๓)

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๗ ปี ในฉบับที่ ๒๕๕ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๔ นี้ เพื่อสื่อสำนึก ขอบคุณมวลชนสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์ หนังสือ “ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสังขะ” มอบเป็นบรรณาการ

“ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสังขะ” รวบรวมคำบรรยายอรรถธรรมะด้านการเมืองอย่างลึกซึ้ง โดยพ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ ในช่วงปฏิบัติการชุมนุมประท้วงแนวใหม่ (NEO PROTEST) ซึ่งนักปฏิบัติธรรมชาวอโคศ ออกมาร่วมชุมนุมเป็นเวลายาวนานถึง ๑๗๐ วัน ถือเป็นหนังสือประวัติศาสตร์เล่มหนึ่ง เหมาะสำหรับผู้สนใจได้ศึกษาแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับหมู่กลุ่มชาวพุทธอโคศซึ่งทำงานเสียสละเพื่อประเทศชาติ ในขณะที่เดียวกันก็ฝึกฝนลดละกิเลสของตนไปด้วย

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกแข็งปกแข็งขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแกล้งคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา องค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ถ้าไม่ออกรบจะไม่พบสังขะ” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 253)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคยะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคยะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคยะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพตติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่เหยียบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ต้องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

การบรรลุธรรมขณะนี้ คือ การสัมผัส“ความรู้สึก”(เวทนา)ที่เป็นสภาพจริงกำลังเกิดอยู่ให้เราสัมผัสรู้ใ้ต้งๆ

มีใช้พิจารณาแล้วเกิด**ความรู้ที่เข้าใจได้เยี่ยมยอด** เท่านั้น แต่ขั้นนี้คือ การพิจารณาจากภาวะที่**“เห็น”**(ปัสสติ) มีปรากฏอยู่จริงอย่างประจักษ์สิทธิ์ **เห็น**เวทนาเกิด**“ทุกข์”** อยู่หลังๆ

อันเกิดจากการปฏิบัติ**“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”** ซึ่งประกอบด้วย**สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔** เป็นต้น กระทั่งสามารถ**“พิจารณาเวทนาในเวทนา”**จน**เห็น“ทุกข์เวทนา”**เกิดภาวะนั้นอยู่อย่างแท้จริงเป็นของจริง นั่นคือ **เห็น“จิต-เจตสิก-รูป”**(ปรมาตถธรรม)ซึ่งขณะ นี้ยังไม่ถึงขั้น**เห็น“นิพพาน”** เพิ่งแค่ขั้น**เห็น“ทุกข์อริยสัจ”** ข้อที่ ๑ เท่านั้น ต้องปฏิบัติตามหลักพุทธธรรมต่อไป จนกว่าจะสามารถพิจารณา**เห็น“สมุทัยอริยสัจ”** หรือ**เห็น** เหตุที่ทำให้เกิดทุกข์

นั่นก็คือ **จะต้องเห็น(ปัสสติ)“อาการของตัณหา”** [การเห็น“นามธรรมหรือนามรูป”ต้องเห็นอาการของมัน แล้วจึงจะ เห็นความแตกต่าง(สังข) ซึ่งมีเครื่องหมาย(นิमित)ให้เราได้จาก “ความรู้ที่ได้รับคำอธิบายมา”(อุเทศ)] ซึ่งเมื่อพิจารณา**“เวทนา”** เข้าไป**“ในเวทนา”**นั้นมันมี**“ตัณหา”**เป็นปัจจัย ตามหลักธรรมสำคัญของพระพุทธเจ้า คือ **ปฏิจจสมุปบาท** เพราะใน**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๑”**นั้น ผู้ปฏิบัติที่**“อริปัญญาสิกขา”**เจริญได้จริงอย่าง**สัมมาทิฐิ** นั่นคือ**“อวิชชา”**จะเป็น**“วิชชา”**พัฒนามีความรู้สูงขึ้นทั้ง**นามรูปปริจเจตญาณ-ปัจจยปริคคญาณ-สัมสนญาณ ฯลฯ**

นั่นก็คือ**“อวิชชา”**จางคลายลง **ความรู้**เจริญเป็น**“วิชชา”**ไปตามลำดับ **“ปัญญาหรือญาณ(ความรู้)”**ข้อแรก สามารถ**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นามรูปของวิญญาน”**นั่นเอง **ความรู้หรือปัญญา**ที่มีคุณสมบัติข้อแรกนี้ เรียกว่า**“นามรูปปริจเจตญาณ”** หรือนับเป็น**“วิปัสสนาญาณ”** ข้อแรกของ**“วิชชา ๘”**

เป็น**ความรู้**ชนิดพิเศษ**สัมผัสเห็น(ปัสสติ)นามธรรม** ประสิทธิภาพของ**ความรู้หรือปัญญา**ของเราสามารถ**สัมผัสเห็น“นามธรรม”**ของเราเอง จึงชื่อว่า**“วิปัสสนาญาณ”** ซึ่งแยกเป็น**“รูป”** แยกเป็น**“นาม”**ของเราเองได้

สิ่งที่**ถูกเห็น**ก็คือ**“นามธรรม”**ของเราเองนั่นแหละ ที่เรียกว่า**“รูป”**ในตอนนี้ เมื่อ**“นามธรรม”**นั้น**ถูกสัมผัส** อยู่ปัจจุบันหลังๆ คือ **กำลังถูกเห็น** นั่นแหละคือ สิ่งที่อยู่

ในสภาพของ**“รูป”** เพราะมัน**ไม่ใช่“สิ่งทำหน้าที่รู้”** แต่ตอนนี้มันกลายเป็น**“สิ่งที่ถูกรู้”**ไปแล้ว ทั้งๆที่มันก็เป็น**“จิต”**ของเราเอง จึงเรียกว่า**“นามรูปหรือนามกาย”**

“ความรู้”ของเราหรือ**ปัญญา**ของเรา ซึ่งเป็น**“สิ่งที่ทำหน้าที่เห็น”**ก็เป็น**“นามธรรม”** เป็น**“จิต”**ของเราแท้ๆ

ความรู้หรือปัญญาที่มีคุณสมบัติเช่นนี้แหละที่เรียกว่า**“นามรูปปริจเจตญาณ”** ซึ่งเป็น**“ความรู้พิเศษ”**หรือ**“ญาณ”**ที่สามารถแยกได้ว่าอะไรเป็น**รูป** อะไรเป็น**นาม**

เมื่อมี**“นามรูปปริจเจตญาณ”** **ความรู้หรือปัญญา**ที่เจริญสูงขึ้นจาก**“นามรูปปริจเจตญาณ”** เป็น**“ปัจจยปริคคญาณ-สัมสนญาณ”** แม้ที่สุดครบ **๑๖ ญาณ** ก็ จะปฏิบัติธรรมโดยมีอายตนะ **๖ มีผัสสะ ๖ มีเวทนา ๒ -๓-๕-๖-๑๘-๓๖-๑๐๘** มีตัณหา **๓ อุปาทาน ๔ ภพ ๓** ไปตามลำดับแห่ง**ปฏิจจสมุปบาท**

จะสามารถเรียนรู้**“เวทนาในเวทนา”**หยั่งรู้ไปถึง**“เวทนา ๑๐๘”** อันมี**“ตัณหา”** มี**“อุปาทาน”** มี**“ภพ”**เป็นปัจจัยไปตามลำดับอยู่จริงใน**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๑”**นั้น

และยังมี**“ปัจจยปริคคญาณ”**ที่ประกอบไปด้วย**“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์หรือตึรณปริญญา”**ที่สามารถหยั่งรู้แยกแยะ**“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”**ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะปรมาตถ์ยิ่งขึ้น

ในขณะที่ผู้ปฏิบัติประพฤติตาม**“อุบายเครื่องออก”**ที่พระสัมมาพุทธเจ้าบัญญัติขึ้นมาให้ปฏิบัติกัน ก็คือ**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”** หรือ**“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา”** นั่นเอง เมื่อเข้าใจในการปฏิบัติ**“ไตรสิกขา”**นี้อย่าง**สัมมาทิฐิ**

กล่าวคือ เมื่อสมათาน**“ศีล”**ตามฐานะของตัวแล้ว ก็ปฏิบัติตามหลัก**“อปินณกปฏิปทา ๓”**(*หลักธรรมที่ผู้ใดปฏิบัติตาม ๓ ข้อนี้ไม่ผิดทางไม่ผิดธรรม จะได้มรรคผล อาริยะของพุทธ*) ได้แก่ **“สำรวมอินทรีย์-โภชนเมตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ”** ซึ่งเป็น **๓** ข้อสำคัญใน**“จรณะ ๑๕”** และเป็น การปฏิบัติตาม**“มรรค อันมีองค์ ๘”** ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน จิตขึ้นรับวิถี ตาหูจมูกลิ้นกายใจทำงาน มีกรรมกริยาเป็นผู้ตื่นอยู่ทุกขอริยาบถปกติของคนผู้**ไม่ได้นอนหลับหรือนั่งหลับตาอยู่ในภาวะ** แต่ปฏิบัติทุกขณะที่มี**“สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”**ให้**“สัมมา”**

การปฏิบัติ ก็คือ มี“สติ”ระลึกทั่วหัวพร้อมแล้วก็พิจารณาตาม“โพชฌงค์” นั่นคือ เมื่อระลึกทั่วหัวพร้อมอยู่(สติทำหน้าที่ให้ถึงขั้นสัมโพชฌงค์) ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ(อินทรีย์ ๖)ที่มี“อายตนะ ๖”เป็นปัจจัยจึงเกิด“ผัสสะ”ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่“ผัสสะ” และรู้ต่อไปถึง“เวทนา”

เพราะ“ผัสสะ”เป็นปัจจัยจึงเกิด“เวทนา”เป็นธรรมดา เพราะ“เวทนา”เป็นปัจจัยจึงเกิด“ตัณหา” ก็เป็นธรรมดาธรรมชาติ เราพิจารณาความจริง“เห็น”(ปัสสตี)ตามความเป็นความมีจริงที่เกิดที่เป็นอยู่จริงนั้นๆ

“ญาณ”ของเราก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เห็น”ความเป็น“ตัณหา”ที่ปรากฏอย่างมีจริง ซึ่งเราก็พิจารณาให้รู้แจ้งว่าเป็น“กามตัณหาหรือภวตัณหา”ด้วย“มโนสัญญาเจตนา”(จิตที่จงใจมุ่งมาดปรารถนา)

ซึ่งมีการปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔-สัมมัปธาน ๔-อิทธิบาท ๔”ให้บรรลุนิพพานด้วย“วิภาตตัณหา” นั่นคือ มีความมุ่งมาดปรารถนา(ตัณหา)ให้บรรลุผลกระทั่ง“สิ้นภพ, ไม่มีภพเหลือ”(วิภา)ไปได้สำเร็จ นั่นเอง

“วิภาตตัณหา” คือ “มโนสัญญาเจตนา”ของเรา“มุ่งมาดปรารถนา”(ตัณหา)“ความไม่มีภพ”(วิภา)

มโนสัญญาเจตนา คือ ความตั้งใจ ความจงใจ ใน“อาหาร ๔” พระพุทธเจ้าตรัส“อาหาร”ไว้ ๔ อย่าง อาหารอย่างที่ ๓ คือ มโนสัญญาเจตนาอาหาร ซึ่งได้แก่ “ตัณหา ๓” คือ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา

ตัณหา คือ ความมุ่งมาดปรารถนา, ความอยาก กามตัณหา คือความมุ่งมาดปรารถนาความเป็นกาม ภวตัณหา คือ ความมุ่งมาดปรารถนาความเป็นภพ วิภวตัณหาคือความมุ่งมาดปรารถนาความไม่เป็นภพ

หากปฏิบัติจนอภิปัญญาสิกขารู้จักรู้แจ้งเห็นจริง การปฏิบัติของตนสามารถ“กำจัดกิเลส”ได้ กิเลสลดลงหรือดับไปได้ นั่นก็คือ ผู้นี้เกิด“ญาณ ๑๖”ขึ้นมาตามเหตุปัจจัยของสัจธรรมอย่างวิเศษ

เพราะการปฏิบัติ“อริยสัจสี่”ได้พัฒนาก้าวหน้า เริ่มมี“อริยจิตสิกขา”(สมาธิ) แล้ว“อริยปัญญาสิกขา”(ญาณ)ก็จะเจริญขึ้นถึงขั้นมี“มโนมยิทธิญาณ”(ญาณเห็นผลที่ดับกิเลสลงได้)อันเป็นข้อ ๒ ของ“วิชชา ๘”จากการปฏิบัติตาม“จรณะ ๑๕” หรือ“ไตรสิกขา” หรือ“โพธิปักขิย

ธรรม ๓๗”ก็คือ วิธีปฏิบัติทั้งนั้น หากเข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้าอย่างเป็น“สัมมาทิฐิ”

เมื่อปฏิบัติ“ศีล”จนเกิดมรรคผล นั่นคือ การปฏิบัติของคนผู้นั้น ไม่ว่าจะปฏิบัติ“ไตรสิกขา” หรือ“จรณะ ๑๕” หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือจะหลักไหนสูตรไหนก็ตาม ถ้าผู้นั้นปฏิบัติอย่าง“สัมมาทิฐิ”ตรงตามอนุสาสนีของพระพุทธเจ้า กายกรรมก็จะพัฒนา วาจากรรมก็จะพัฒนา โดยเฉพาะที่สำคัญ“มโนกรรม”ต้องพัฒนาไปพร้อมกัน จึงจะชื่อว่า เกิดมรรค-ผล ของ“อริยจิตสิกขา” คือ เกิด“มนสิการ” นั่นคือ “การทำใจในใจ”มีพัฒนาการถึงผล

ผู้ปฏิบัติต้องมีปัญญา“ยังรู้”“จิต”ของตน และต้องได้ฝึก“จิต”ของตนทั้งด้าน“เจโต”และทั้งด้าน“ปัญญา”ไปพร้อมๆกัน

กระทั่ง“เจโต”ของผู้ปฏิบัติก็สามารถดกเลิศลงได้ “ปัญญา”ก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทั้งตัวตนของกิเลสตัวนั้น(สักกาย)-ทั้งที่เรากำจัดกิเลสนั้น(ปหาน)” ให้มันลดละจางคลายลงได้

“การมีญาณหรือปัญญาตามรู้ตามเห็น(อนุปัสสี)”อย่างนี้แหละ คือ “วิปัสสนาญาณ”ที่มันกำลังทำงานเห็นผล เรียกผลของการทำงานนี้ว่า “อนุปัสสี”(ตามเห็นแจ้ง[สังข]ภาวะจริง)

ซึ่งผู้ปฏิบัติจะมีญาณหรืออภิปัญญาเจริญพัฒนาตามเห็นความไม่เที่ยง(อนิจจนุปัสสี)

ตามเห็นความลดละจางคลาย(วิราคานุปัสสี) ในขณะสามารถปฏิบัติจนถึงขั้น “ดับตัวกิเลส” นั่นๆได้กันหลัดๆ

เป็นการตามเห็นความดับ(นิโรธานุปัสสี)

นี่คือ ผลที่เป็น“สังขิกถณะ”คือ ผลแห่งการทำให้แจ้งเมื่อ“เห็นแจ้งนิโรธ”(สังข)ที่เป็น“ผล”ขั้น“ปัสสัทธิ”

[คือความสงบที่เกิดเพราะกิเลสดับ-ดับกิเลสถูกตัวของมัน ซึ่งไม่ใช่“สงบ”เพราะจิตดับโดยดับความรู้(ดับสัญญา)-ดับความรู้(ดับเวทนา)หมด] ก็ทำพบทวนอีกๆๆๆ เรียกว่า ทำให้เกิด“ปฏิบัติสัทธิปหาน”(การกำจัดโดยทวนทำความสงบที่ทำได้.อีก)

จึงเป็นการตามเห็นสภาพที่กลับไปทำซ้ำให้เกิด“ผล”อย่างที่เคย“ทำได้นั่น”อีกๆๆๆ จนกว่าจะทำได้เก่ง-ชำนาญ กระทั่งที่สุดเป็น“ผล”สำเร็จสัมบูรณ์(ปฐนิสสัคคานุปัสสี)

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ถ้าเป็นอย่างนี้จะดีกว่าไหม?

๑. พายุหาค่าที่ช่วยเหลือประชาชนทั้งยามน้ำท่วม และน้ำแล้ง

๒. มักร้อยตายแล้วฟันเพราะ "เจ้า" ที่พิสูจน์ได้!

๓. มี "ทอง" อยู่เต็มทุ่ง ก็ไม่ต้องส่งของเรื่อนไหน

๔. นัยมาแรงต่อหน้า คือแก้คอร์ปชั่นก่อนแก่รัฐธรรมนูญจะดีไหม?

พระเจ้าจักรพรรดิที่แท่นั้น
ต้องเป็น “พระธรรมราชา”
ฉะนั้น “ธรรม” นั้นแหละ
เป็นพระราชของพระเจ้าจักรพรรดิ

ธรรมเป็นใหญ่

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัส

สอนแก่ภิกษุทั้งหลายว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พระเจ้าจักรพรรดิทรงประกอบด้วยองค์ ๕ ประการนี้ ย่อมทรงยังจักร (อำนาจ) ให้เป็นไปโดยธรรมที่เดียว จักรนั้นจะเป็นจักรที่มนุษย์ผู้เป็นข้าศึกใด ๆ ไม่อาจจะต้านทานได้เลย องค์ ๕ ประการนี้คือ

๑. พระเจ้าจักรพรรดิในโลกนี้ ทรงเป็นผู้รู้ผล
๒. ทรงเป็นผู้รู้เหตุ
๓. ทรงเป็นผู้รู้ประมาณ (มัตตัญญู)
๔. ทรงเป็นผู้รู้กาล (กาลัญญู)
๕. ทรงเป็นผู้รู้บริษัท (ปริสัญญู)

แม้เราตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ฉนั้นเหมือนกัน ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการนี้ ย่อมยังธรรมจักรชั้นเยี่ยมให้เป็นไปโดยธรรมที่เดียว ธรรมจักรนั้นจะเป็นจักรที่สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือมนุษย์ใด ๆ ในโลก ไม่อาจจะคัดค้านได้เลย ธรรม ๕ ประการนี้คือ

๑. พระตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเป็นผู้รู้ผล
๒. ทรงเป็นผู้รู้เหตุ
๓. ทรงเป็นผู้รู้ประมาณ
๔. ทรงเป็นผู้รู้กาล
๕. ทรงเป็นผู้รู้บริษัท

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรงดำรงอยู่ในธรรม เป็นพระธรรมราชา ย่อมไม่ทรงยังจักรให้เป็นไป ในประเทศที่ไม่มีพระราชาราช

เมื่อตรัสถึงตรงนี้ มีภิกษุรูปหนึ่งได้ทูลถามขึ้น

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็ใครเล่าเป็นพระราชาราชของพระเจ้าจักรพรรดิ ผู้ทรงดำรงอยู่ในธรรมอย่างนี้”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตอบทันที

“ก็ธรรมสิ ! เพราะพระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรงดำรงอยู่ในธรรม เป็นพระธรรมราชาในโลกนี้ ทรง

อาศัยธรรมนั้นแหละ ทรงสักการะธรรม ทรงเคารพธรรม ทรงนอบน้อมธรรม ทรงมีธรรมเป็นธง มีธรรมเป็นยอด มีธรรมเป็นใหญ่ ย่อมทรงอาศัยธรรมนั้นจัดการ รักษา ป้องกัน ค้ำครอง แก่ชนภายในกษัตริย์เหล่าอนุยนต์ (กษัตริย์ชั้นผู้น้อยที่ตามเสด็จพระเจ้าจักรพรรดิ) หมูทหาร สมณพราหมณ์ คฤหบดี ชวานิคมนชนบท เนื้อและนกกทั้งหลาย ทรงยังจักรนั้นให้เป็นไปโดยธรรมเทียว จักรนั้นย่อมเป็นจักรที่มนุษย์ผู้เป็นข้าศึกใด ๆ ไม่อาจจะต้านทานได้เลย

แม้เราตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ฉนั้นเหมือนกัน เป็นผู้ดำรงอยู่ในธรรม เป็นธรรมราชา โดยอาศัยธรรมนั้นแหละ สักการะธรรม เคารพธรรม นอบน้อมธรรม มีธรรมเป็นธง มีธรรมเป็นยอด มีธรรมเป็นใหญ่ ย่อมอาศัยธรรมนั้นจัดการ รักษา ป้องกัน ค้ำครองแก่พวกภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อย่างนี้ว่า

กายกรรมเช่นนี้ควรเสพ เช่นนี้ไม่ควรเสพ
วจีกรรมเช่นนี้ควรเสพ เช่นนี้ไม่ควรเสพ
มโนกรรมเช่นนี้ควรเสพ เช่นนี้ไม่ควรเสพ
อาชีวะเช่นนี้ควรเสพ เช่นนี้ไม่ควรเสพ
บ้านนิคมเช่นนี้ควรเสพ เช่นนี้ไม่ควรเสพ

ตถาคตย่อมยังธรรมจักรชั้นเยี่ยม ให้เป็นไปโดยธรรมเทียว ธรรมจักรนั้นเป็นจักรที่สมณะ พราหมณ์ เทวดา มาร พรหม หรือมนุษย์ใด ๆ ในโลก ไม่อาจจะคัดค้านได้เลย”

ข

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “จักรสูตร” ข้อ ๑๓๑ “ราชสูตร” ข้อ ๑๓๓)

จงรู้ผลที่เรา “ได้” แล้วของตนให้จริง
แล้วจงหาบทปฏิบัติให้แก่ตนเพิ่มสูงขึ้นให้ได้
เราจึงจะไม่เชิง
หรือจะไม่ถดถอยจาก “ธรรม”
จะไม่ตกต่ำจาก “ธรรม”

● สมณะโพธิรักษ์

นายไพจิต ศรีวรขาน ส.ส.นครพนม พรรคเพื่อไทย
 พุดชัดเจนนว่าหากใครต้องการเป็นรัฐมนตรี
 ให้ไปพบ พ.ต.ท.ทักษิณ
 น.ส.ยิ่งลักษณ์ กล่าวว่า “ไม่หอรอกคะ
 การตั้ง ครม.ทั้งหมดดอยูที่เมืองไทย
 ดิฉันยืนยันได้
 ท่านทักษิณไม่ได้เข้ามายุ่งเกี่ยว”

ไม่ควรไว้ใจคนพูดพล่อย

โดยปกติ “เราควรระวังตัวเองยิ่งกว่าระวังคนอื่น” แต่มีบุคคลอยู่ ๔ ประเภทที่พระพุทธรองค์ทรงไม่ให้ไว้วางใจ คนจำพวกนี้ คือ

1. ไม่ควรไว้ใจคนทำบาป (คนที่ติดอบายมุข - ผิดศีล ๕)
2. ไม่ควรไว้ใจคนพูดพล่อย ๆ (คนที่เอาตัวรอดโดยพลิกลิ้นไปวัน ๆ)
3. ไม่ควรไว้ใจคนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว (จะ

คิด - พุด - ทำก็เพื่อตนเองและพวกพ้อง)

๔. ไม่ควรไว้ใจคนที่แสร้งทำสงบเสงี่ยม (นักสร้างภาพ - จอมมารยา) (ช.ช.ทสภ. ๒๗/๒๕๐)

ดูเหมือนว่าบุคคลทั้ง ๔ ประเภทนี้ จะเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของนักการเมืองในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะเมื่อถือกันว่า “สื่อสารคืออำนาจ” ดังนั้นใครมีปาก ใครมีสื่ออยู่ในมือย่อมถือว่าได้เปรียบ ยิ่งเป็นคน “ปากไว - ใจล้ำ - หน้าด้าน”

พูดพล่อย ๆ ไปวัน ๆ ก็ดูเหมือนจะมีพื้นที่ข่าวได้ทุกวัน แต่คำพูดเหล่านั้น ล้วนกลับมาเป็นนายเราคอยกำหนดชะตาชีวิตเราทั้งสิ้น ซึ่งทุก ๆ ศาสนาต่างให้ความสำคัญต่อ “คำพูด” แต่เราลองมาดูกันก่อนว่า นักการเมืองต่าง ๆ ในเมืองไทยเขาพูดกันอย่างไร ?

วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ชาวสื่อดอนไลน์ **ยิ่งลักษณ์ย้ายอีก ‘แม่’ ไม่เกี่ยวข้อง ครม. ชี้ให้รอดูหน้าตา ก่อน**

เมื่อวันที่ ๒๖ ก.ค. ที่พรรคเพื่อไทย น.ส. ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ว่าที่นายกรัฐมนตรี กล่าวถึงกรณีที่ นายขวัญชัย ไพรพนา แกนนำกลุ่มคนรักอุดร เดินทางไปเยี่ยม พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายก ฯ ที่ดูไบและระบุว่า พ.ต.ท.ทักษิณพูดชัดเจนแล้วถึงตำแหน่ง รมว.แรงงานและ รมว.ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมว่า ตอนนี้คงยังไม่เรื่องตำแหน่ง ครม.ต้องผ่านกระบวนการในพรรคก่อน ซึ่งวันนี้ยังไม่ใช้วันเวลาที่เราจะจัดตั้ง ครม. เพราะคงต้องรอให้กระบวนการของรัฐสภาผ่านไปก่อน

เมื่อถามว่า นายไพจิต ศรีวรขาน ส.ส.นครพนม พรรคเพื่อไทย พูดชัดเจนว่า **หากใครต้องการเป็นรัฐมนตรีให้ไปพบ พ.ต.ท.ทักษิณ** น.ส.ยิ่งลักษณ์ กล่าวว่า “ไม่หรอกค่ะ การตั้ง ครม.ทั้งหมดอยู่ที่เมืองไทย ดิฉันยืนยันได้ ท่านทักษิณไม่ได้เข้ามายุ่งเกี่ยว”

อังคารที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๔ หนังสือพิมพ์แนวหน้า **ยิ่งลักษณ์ ยัน ทักษิณ ไม่เอี่ยวตั้ง ครม.**

น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ว่าที่นายกรัฐมนตรีตอบคำถามผู้สื่อข่าวกรณีการตั้งคณะรัฐมนตรี (ครม.) ว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ได้เข้ามาเกี่ยวข้องหรือไม่ โดย น.ส.ยิ่งลักษณ์ กล่าวว่า

“ยืนยันว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ไม่ได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง มีเพียงตนและนายยงยุทธ วิชัยดิษฐ

หัวหน้าพรรคเพื่อไทย ที่เป็นผู้หารือและประชุมกัน เหมือนอย่างที่มีการเลือกประธานสภาส่วนเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากหลายฝ่ายถึงโฉมหน้าครม. โดยเฉพาะจากนายชูวิทย์ กมลวิศิษฎ์ ส.ส.บัญชีรายชื่อ พรรครักประเทศไทย ที่ตั้งฉายาให้เป็น “ครม.แฟมิลี คาร์บินेट” นั้น เมื่อถามว่า ยืนยันได้หรือไม่ว่าคนในตระกูลชินวัตร ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดไฟ ครม.ในครั้งนี้น.ส.ยิ่งลักษณ์ กล่าวว่า **“ไม่มี ยืนยันค่ะ การจัดตั้ง ครม.ทั้งหมดอยู่ที่คณะกรรมการบริหารพรรคเพื่อไทยที่จะตัดสินใจ คนในครอบครัวไม่ได้มาเกี่ยวข้อง”**

เมื่อถามถึงกรณีที่ยังคงมี ส.ส.บางส่วนเดินทางไปพบและวิ่งเต้นขอตำแหน่งกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายก ฯ ที่ดูไบ น.ส.ยิ่งลักษณ์ กล่าวปฏิเสธว่า **คงไม่ใช่ไปวิ่งเต้น แต่น่าจะเป็นการไปพบเรื่องส่วนตัวมากกว่า ยืนยันว่าการจัด ครม.ทั้งหมดอยู่ที่เมืองไทย และคณะกรรมการบริหารพรรคเพื่อไทย**

เมื่อถามว่า มีข่าวว่า พ.ต.ท.ทักษิณฝากมาว่าอย่า ให้น.ส.ยิ่งลักษณ์ไปรับปาก ส.ส. เพราะเกรงว่าจะกลายเป็นผูกมัดตัวเองไป น.ส.ยิ่งลักษณ์กล่าวปฏิเสธว่าไม่มี พ.ต.ท.ทักษิณไม่ได้พูดอะไรไว้ทุกอย่างอยู่ที่พรรค (thaiinsider.info/news2011/the-news/.../24-กค-2011)

“ทักษิณ” ยอมรับช่วยจัด ครม.

สื่อญี่ปุ่นเผยทักษิณ ยอมรับให้คำปรึกษา “ยิ่งลักษณ์” จัดไฟ ครม. เตือนเลื้อยแดงอย่าเคลือบไหว หนังสือพิมพ์อาซาฮี ของญี่ปุ่น เปิดเผยคำให้สัมภาษณ์ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๓ ส.ค.ที่ผ่านมา โดย พ.ต.ท.ทักษิณ ยอมรับว่ามีการให้คำปรึกษากับ น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ในการจัดตั้งคณะรัฐมนตรี (ครม.) แต่กล่าวยืนยันว่า แม้จะให้คำปรึกษาแต่น.ส.ยิ่งลักษณ์เป็นผู้ตัดสินใจในขั้นตอนสุดท้ายด้วยตัวเอง

วันอังคาร ที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๔

โดย : กรุงเทพธุรกิจออนไลน์

ญี่ปุ่น-ไทย..ใคร? โททโท ออกวิซ่า ‘ทักษิณ’

...kanchanatuk@hotmail.com

ยังไม่ทันแถลงนโยบายรัฐบาลใหม่ นายก ๓ ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ของเรา เริ่มมีอาการไม่อยู่กับร่องกับรอย

เมื่อครั้งหาเสียง ที่เคยบอกหนักแน่นว่าจะเข้ามาแก้ปัญหาความเดือดร้อนให้พี่น้องประชาชน ทั้งราคาสินค้าที่ราคาแพง ค่าแรงขั้นต่ำ ๓๐๐ บาท ปฏิญญาตรีฉบับใหม่ ๑๕,๐๐๐ บาทต่อเดือน

แต่นี่ เออเข้าจริงนายกฯ ยิ่งลักษณ์ ดูเหมือนให้ความสำคัญกับ “พี่ชาย” มากกว่าพี่น้องประชาชนที่สนับสนุนพรรคเพื่อไทยกว่า ๑๕ ล้านเสียง เห็นชัดจนกรณีขอให้ญี่ปุ่นออกวิซ่าให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกฯ เข้าประเทศ เป็นกรณีพิเศษ ยุคิโอะ เอดาโนะ โฆษกรัฐบาล ญี่ปุ่นออกมาแถลงชัดเจนว่า ญี่ปุ่นได้ออกวิซ่าให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ผ่านสถานกงสุลญี่ปุ่นในดูไบเมื่อวันอาทิตย์ หลังจากที่ได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วน ตามคำร้องขอของรัฐบาลไทย บอกชัดเจนด้วยว่า ฝ่ายไทยให้เหตุผลว่า

“การไปเยือนของ พ.ต.ท.ทักษิณ เป็นการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติแผ่นดินไหวและคลื่นสึนามิ รัฐบาลยังบอกญี่ปุ่นไปว่า มีนโยบายที่จะไม่ทำมอดีตนายก ๓ ทักษิณ เดินทางเข้าไทย” ตรงนี้น่าจะเป็นหลักฐานที่บ่งบอกได้ว่า ใครพูดจริง ใครพูดไม่จริง แต่ในเชิงการทูตบอกได้ คำเดียวว่า นายกฯ ยิ่งลักษณ์อ่อนหัด ไม่ควรออกมาแสดงความคิดเห็นแบบคนไม่รู้ไม่ทราบตั้งแต่แรก และนี่คือความไม่ชัดเจน ที่นับวันนายก ๓ จะตอบคำถามแบบลับสน พันตัวเองเข้าไปทุกที

พุทธ - คริสต์ - อิสลาม ต่างให้ความสำคัญกับ ‘คำพูด’

● ความน่าอัศจรรย์ของคริสเตียน

มีหลายคนคิดว่าการที่ครอบครัวของตนนั้น

ยากจนเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ มีหลายคนคิดว่าการสวมเสื้อผ้าถูก ๆ ไม่สวย เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ มีหลายคนคิดว่าการที่ตัวเองมีรูปร่างหน้าตาที่ซีริ้วซีเหร่ เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ และก็มีคริสเตียนมากมายหลายคน คิดเช่นนี้ แต่ยังมี ความอัศจรรย์อีกมากมายที่พวกเขา กลับมองไม่เห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ ทั้ง ๆ ที่น่าอัศจรรย์มากกว่าข้างต้นที่กล่าวมานี้เสียอีก

ดังนั้นเมื่อพวกเขา มองไม่เห็น พวกเขา ก็จึงไม่ยอมหนี ทั้ง และกลับใจใหม่จากเรื่องที่น่าอัศจรรย์นี้ ผลที่สุดไม่เพียงแต่ตัวเอง จะได้รับความอัศจรรย์เท่านั้น แม้แต่พระเจ้าที่พวกเขาเชื่อ ก็ถูกดูถูก เพราะการกระทำของพวกเขา

๑๐ ประการ ที่เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่คริสเตียนส่วนมากมักจะ ‘ไม่รู้’ คือ

๑. ความน่าอัศจรรย์ในเรื่องโททโท

คนที่ไม่เชื่อนั้น คิดว่าการโททโท ไม่ใช่เรื่องน่าอัศจรรย์ แต่กลับยกย่องว่าการโททโท เป็นความรู้ และสติปัญญา ในการที่จะพบกับความสำเร็จต่าง ๆ แต่พวกเราที่เป็นลูกของพระเจ้า ควรจะมองว่าการโททโท เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ที่สุด เพราะพระเจ้าทรงย้าให้พวกเราเห็นในพระคัมภีร์หลายตอนว่า การโททโท เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียด ทรงชัง

“พระองค์ทรงทำลายผู้ที่มูสา พระเจ้าทรงสะอิดสะเอียนต่อผู้กระหายเลือด และคนหลอกลวง” (สดุดี 5:6)

“ริมฝีปากที่พูดจริงทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ แต่ลิ้นที่พูดมุสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว” (สุภาษิต 12:22)

พระเยซูของค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราก็คเคยตรัสว่า **‘ฝีมารซาตานเป็น “พ่อแห่งการโททโท”** (ยอห์น 8:44) ถ้าหากมีคนมาเรียกว่าเราเป็นลูกของซาตานของมาร การถูกเรียกเช่นนี้ คุณคิดว่าไม่ใช่เรื่องน่าอัศจรรย์หรือ ถ้าเราพูดโททโททุกครั้ง และก็ถูกเรียกว่า **‘ลูกของมาร’** จริง ๆ คุณคิดว่า ไม่ใช่เรื่องที่น่าอัศจรรย์ที่สุดหรือ ถ้าเช่นนี้ยังไม่อัศจรรย์ที่สุด ยัง

จะมีอะไรที่น่าอัศจรรย์มากกว่านี้

๒ . ความน่าอัศจรรย์ในเรื่องการไม่รักษาคำพูด และขาดความเชื่อถือ

พระเจ้าของพวกเราไม่ใช่พระเจ้าที่ไม่รักษา คำพูด ไม่รักษาคำสัญญา พระเจ้าก็ตรัสถึงพระองค์เองว่า “เออ เราพูดแล้ว และเราจะให้เป็นไป เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำ”(อิสยาห์.46:11) และยังตรัสอีกว่า “เพราะฝนและหิมะลงมาจากรฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่นเว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ อำนวย เมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กินฉันใด คำของเราที่ออกไปจากปากของเรา จะไม่กลับสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผล ซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นเจริญขึ้น ฉะนั้น” (อิสยาห์.55:10-11)

และพวกเราก็บังเกิดจากพระองค์ ดังนั้นพวกเราควรที่จะเหมือนกับพระองค์ที่ไม่กลืน คำพูดของตัวเอง แต่รักษาคำพูดที่ให้ไว้กับคน ถ้าหากพวกเราที่เป็นคริสเตียนยอมรับว่าผลเสียที่มาจาก การไม่รักษาคำพูดมีมากเพียงไร ก็จะต้องยอมรับว่า “การไม่รักษาคำพูดและขาดความน่าเชื่อถือเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์อย่างแน่นอน”

จาก...ชุดเวลาชีวิตคริสเตียน (๖) แปลโดย อาจารย์นิกร สิทธิจริยาภร

● “ลัจจะ”...หนึ่งในคุณสมบัติของมุสลิมที่แท้จริง (โดย อ.ปริญญา ประหยัดทรัพย์)

มนุษย์ทั่วไป : ไม่ว่าจะเชื่อชาติ ศาสนาใด จำต้องมีลัจจะ ไม่โกหก ไม่สร้างความเดือดร้อนแก่กันและกัน เพราะมนุษย์ทุกคนนั้นสืบทอดบรรพบุรุษเดียวกันคืออาดัมและเฮวาอ์

การโกหกมุสตาต่ออัลเลาะห์ และศาสนทูตของพระองค์นั้นเป็นสิ่งชั่วร้ายที่น่ารังเกียจยิ่ง โดยอ้างสิ่งหนึ่งไปสู่อัลเลาะห์ หรือในสิ่งที่ศาสนทูตแห่งพระองค์ไม่ได้กล่าวไว้ในคัมภีร์อัลกุรอานและซุนนะฮ์แต่อย่างใดเลย

การโกหกมุสลาของผู้นับถือต่อประชาชน

โดยอาศัยเวทีปาฐกถาและปราศรัย ดังมีฮาติษบตหนึ่งระบุว่า บุคคล ๓ คน พวกเขาจะไม่ได้เข้าสวรรค์คือผู้ผิดประเวณี ผู้นำที่มุสลาโกหก และคนยากจนที่ยังผยอง

● วัฒนธรรมการใช้วาจาในทัศนะอัล-กุรอาน (จาก..คัมภีร์อัลกุรอาน,อาตัมและเฮวาอ์,อิหม่าน)

อัล-กุรอานคือพระวจนะแห่งพระเจ้าเป็นเจ้าของ ปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของท่านศาสดาองค์สุดท้ายและเป็นเครื่องชี้นำมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบที่สุดจนถึงวันสิ้นโลก อัล-กุรอานเป็นคัมภีร์ที่ถูกประทานลงมาโดยมีเป้าหมายที่จะชี้นำมนุษย์ให้ออกจากความมืดแห่งวัตถุไปสู่แสงสว่างแห่งจิตวิญญาณ

อัล-กุรอานนำเสนอตัวเองว่าใช้วาจาและคำสนทนาได้ดีที่สุด

ความสำคัญของการใช้วาจา : ลึนเป็นความโปรดปรานที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่มนุษย์ อัลลอฮ์ทรงกล่าวถึงความโปรดปรานดังกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ บะลัด อายะฮ์ ๘-๙ ว่า :

เรามีได้ประทานดวงตาทั้งสองข้างให้แก่เขา ดอกหรือ * ,ลึนและริมฝีปากทั้งสองด้วย มีโอองการมากมายกล่าวถึงความสำคัญของการใช้วาจา เช่น ฮะดีซของท่านอิมามอะลี (อ) ที่กล่าวว่า : “ความเสื่อมเสียและความเสียใจ (ที่จะมาประสบแก่มนุษย์) อยู่ที่ลึนของมนุษย์เอง”

อัลลอฮ์ทรงมีคำสั่งห้ามสำหรับคำพูดที่ผู้พูดไม่ปฏิบัติตามนั้น พร้อมทั้งตำหนิในเรื่องดังกล่าวอย่างรุนแรงโดยกล่าวว่า :**โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าจึงกล้าพูดในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติ* เป็นที่น่าเกลียดยิ่งณ.อัลลอฮ์ การที่พวกเจ้าพูดในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติ (ซูเราะฮ์ศอฟ/๒-๓)**

● ผู้ตั้งใจ “กล่าวมุสลา” ทั้งที่รู้อยู่ ย่อมทำบาปได้ทุกอย่าง....พุทธภาษิต

ศีลข้อที่ ๔ คือเว้นจากการพูดเท็จ พูดไม่เป็น

ความจริง พูดโกหกหรือพูดมุสา ถ้าไม่เว้นจากมุสาวาทหรือพูดเท็จจะเกิดอะไรขึ้น....พระพุทธรเจ้าตรัสว่า

“มุสาวาทอันบุคคลเสพแล้ว เจริญแล้วกระทำให้มากแล้ว ย่อมยังสัตว์ให้เป็นไปในนรก ในกำเนิดดิรัจฉาน ในเปรตวิสัย ผลจากการกล่าวมุสาวาทอย่างเบาที่สุดย่อมยังการแตกจากมิตรให้เป็นไปแก่ผู้เกิดเป็นมนุษย์”

อริยสาวกผู้งดเว้นการกล่าวมุสาวาทได้นั้น ย่อมชื่อว่าให้ความปลอดภัย ความไม่มีเวรกัน ความไม่เบียดเบียนกันแก่สัตว์โลกอันหาประมาณมิได้

● พุทธภาษิตเกี่ยวกับวาจา

- คนพาลที่ยังไม่ถูกผูกมัด แต่พอบุคคลในเรื่องใด ก็ถูกผูกมัดในเรื่องนั้น

- ไม่ควรเปล่งวาจาที่ชั่วเลย คนกล่าววาจาชั่วย่อมเดือดร้อน

- คำสัตย์แลเป็นวาจาที่ไม่ตาย-คนพูดไม่จริงย่อมเข้าถึงนรก

- ไม่มีบาปอกุศลกรรมใด ๆ ที่บุคคลผู้มีปรกติกล่าวคำเท็จจะทำได้

- บุคคลผู้ไม่มีความละอายในการ “กล่าวมุสา” ทั้งที่รู้อยู่ ที่จะไม่ทำบาปกรรมแม้หน่อยหนึ่งไม่มี

- พูดอย่างไร ควรทำอย่างนั้น

- คนใดเมื่อถูกอ้างเป็นพยาน เปิดความเท็จ เพราะตนก็ดี เพราะผู้อื่นก็ดี เพราะทรัพย์ก็ดี **พึงรู้ว่าผู้นั้นเป็นคนเลว**

- บุคคลทำสิ่งใดควรพูดสิ่งนั้น ไม่ทำสิ่งใดไม่ควรพูดสิ่งนั้น บัณฑิตย่อมกำหนดรู้คนที่ไม่ทำได้แต่พูด

- ผู้มีภูมิปัญญาย่อมไม่พูดพล่อย ๆ เพราะเหตุแห่งคนอื่นหรือตนเอง ผู้นั้นย่อมมีผู้บูชาในท่ามกลางชุมชน ภายหลังเขาจะไปสู่สุคติ

๒

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

FW.hinchanuan@hotmail.com

เพื่อน ๆ ของผมและตัวผม
ได้รับการเอาใจมากพอแล้ว
ถึงเวลาแล้วที่รัฐบาลของเรา
จะต้องทำให้เกิดการ
“เสียสละร่วมกัน” อย่างแท้จริง

หยุดเอาใจ มหาเศรษฐี เสียที

สารจาก “วอร์เรน บัฟเฟตต์” วันที่ ๑๔
สิงหาคม ๒๐๑๑

ผู้นำประเทศของเราได้ออกมาเรียกร้องให้ประชาชน “เสียสละร่วมกัน” แต่ในคำขอนั้น พวกเขาเกลี้ยกล่อมฉันตัวผมเอาไว้ ผมได้สอบถามไปยังเพื่อนมหาเศรษฐีหลายคนว่า พวกเขาคิดว่าตัวเองจะต้องเสียอะไรบ้างจากคำขอดังกล่าว แต่ปรากฏว่าไม่มีใครไปแต่ต้องพวกเขาเช่นกัน

ในขณะที่คนจนและคนชั้นกลางออกไปสู้รบในอัฟกานิสถาน และคนอเมริกันส่วนใหญ่ต้องทำ

งานอย่างหนักเพื่อหาเงินมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง มหาเศรษฐีอย่างพวกเรากลับได้รับยกเว้นภาษี เป็นกรณีพิเศษ

พวกเราบางคนเป็นผู้จัดการกองทุนซึ่งทำ รายได้หลายพันล้านเหรียญจากหยาดเหงื่อของผู้ ใช้แรงงานมากมาย แต่กลับได้รับอนุญาตให้จัด ประเภทรายได้ของเราเป็น “รายได้ที่ได้รับการ ยกเว้น” ซึ่งช่วยให้ลดภาษีได้ถึง ๑๕ เปอร์เซ็นต์ พวกเราหลายคนถือหุ้นไว้เพียง ๑๐ นาที และทำ กำไรได้ถึง ๖๐ เปอร์เซ็นต์ โดยเสียภาษีเพียง ๑๕ เปอร์เซ็นต์ รวากับเป็นนักลงทุนระยะยาว

สิ่งเหล่านี้คือพรที่เราได้รับจากพวกที่ออก กฎหมายในวอชิงตัน ซึ่งรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องปกป้องเรา รวากับพวกเราเป็นนกฮูกที่กำลัง ลูกไล่หรือสัตว์อะไรบางอย่างที่กำลังจะสูญพันธุ์

ปีที่แล้ว ไบเสิร์จภาษีทั้งหมดของผมน ประกอบด้วยภาษีเงินได้ และภาษีอื่น ๆ ที่เสียใน นามของผม รวมแล้วเป็นจำนวน ๖,๙๓๘,๗๔๔ ดอลลาร์ ฟังดูเหมือนเป็นเงินมากมาย แต่อัตรา ภาษีที่ผมจ่ายไปนั้นอยู่ในระดับ ๑๗.๔ เปอร์เซ็นต์ ของรายได้ ซึ่งเป็นสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับ ลูกน้องอีก ๒๐ คนที่นั่งอยู่ในสำนักงานของผม ซึ่งเสียภาษีในอัตรา ๓๓ ถึง ๔๑ เปอร์เซ็นต์ เฉลี่ยแล้ว ๓๖ เปอร์เซ็นต์เลยทีเดียว

ถ้าคุณใช้เงินทำเงิน แบบที่เพื่อนมหาเศรษฐี ของผมทำ อัตราภาษีที่คุณต้องจ่ายจะยิ่งน้อยกว่า นี้เสียอีก แต่ถ้าคุณทำงานเป็นลูกจ้าง คุณกลับ ต้องเสียภาษีในอัตราที่สูงกว่าผม โดยมากแล้วจะ สูงกว่ามากทีเดียว

การจะเข้าใจในเรื่องนี้ได้ คุณต้องวิเคราะห์ ที่มาของรายได้ของรัฐบาลเสียก่อน ในปีที่แล้ว ๘๐ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ของรัฐบาลมาจากภาษีเงิน

ได้บุคคลธรรมดาและเงินประกัน สังคม เหล่า มหาเศรษฐีจ่ายภาษีแค่ ๑๕ เปอร์เซ็นต์ของราย ได้ทั้งหมด แต่แทบไม่ต้องจ่ายประกันสังคมเลย ซึ่งเป็นคนละเรื่องกับคนชั้นกลาง ที่โดยส่วนใหญ่ แล้ว อยู่ในกลุ่มที่ต้องเสียภาษี ๑๕ เปอร์เซ็นต์ ถึง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ทั้งยังต้องรับกรรมด้วยการ เสียภาษีประกันสังคมจำนวนมาก

ย้อนหลังกลับไปในทศวรรษที่ ๑๙๘๐ และ ๑๙๙๐ อัตราภาษีสำหรับคนรวยยังสูงกว่านี้มาก เปอร์เซ็นต์ของภาษีที่ผมต้องเสียถือว่าอยู่ใน ระดับกลาง ๆ เมื่อเทียบกับคนทั้งหมด บางทฤษฎี ถึงกับบอกว่าผมควรเลิกลงทุน เพราะยิ่งลงทุน มากก็ยิ่งต้องเสียภาษีมากขึ้นในอัตราก้าวหน้า ทั้ง ภาษีจากกำไรในการขายหุ้น และภาษีเงินปันผล

ผมอยู่ในแวดวงการลงทุนมากกว่า ๖๐ ปี ไม่ว่าตัวผมเองหรือใคร ๆ ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า พวกเรายังไม่เคยเห็นใคร แม้แต่ในช่วงที่กำไรจาก การขายหุ้นถูกหักภาษีถึง ๓๙.๙ เปอร์เซ็นต์ในปี ๑๙๗๖-๗๗ เลิกลงทุนเพียงเพราะต้องจ่าย ภาษีจากกำไรที่ทำได้ คนเราลงทุนเพื่อให้ได้เงิน และภาษีก็ไม่เคยทำให้พวกเขาถอยหนี

พวกที่เถียงว่าภาษีที่สูงขึ้นจะทำให้การจ้าง งานลดลง ผมจะบอกให้ว่ามีตำแหน่งงานเกือบ ๔๐ ล้านตำแหน่ง ถูกว่างระหว่างปี ๑๙๘๐ ถึงปี ๒๐๐๐ ซึ่งคุณก็คงรู้ดีว่าอะไรเกิดขึ้นระหว่างนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ อัตราภาษีที่ต่ำลง และการจ้าง งานที่ลดลง

ตั้งแต่ปี ๑๙๙๒ กรมสรรพากรได้รวบรวม ข้อมูลของคนอเมริกัน ๔๐๐ คนที่เสียภาษีสูงสุด ในปี ๑๙๙๒ ปีเดียว คน ๔๐๐ คนนี้มีรายได้รวมกัน ๑๖,๙๐๐ ล้านดอลลาร์ และจ่ายภาษีคิดเป็น ๒๙.๒ เปอร์เซ็นต์ของเงินจำนวนดังกล่าว ในปี ๒๐๐๘ รายได้รวมของ ๔๐๐ คนนี้เพิ่มขึ้นเป็น ๙๐,๙๐๐

ล้านเหรียญ เฉลี่ยแล้ว ๒๒๗.๔ ล้านดอลลาร์ต่อคน แต่อัตราภาษีที่พวกเขาต้องเสียกลับลดลงเหลือ ๒๑.๕ เปอร์เซ็นต์

ภาษีที่ผมอ้างถึงในที่นี้ หมายถึงภาษีที่ต้องจ่ายให้กับรัฐบาลกลาง แต่เชื่อได้เลยว่าภาษีประกันสังคมของ ๔๐๐ คนนี้ ไม่ได้มากเหมือนกับรายได้ของพวกเขาอย่างแน่นอน ที่จริงแล้ว ๘๘ จาก ๔๐๐ คนที่ว่าไม่ได้รับค่าจ้างเลย แต่พวกเขามีรายได้จากกำไรในการลงทุนที่ ๗ น้อย ๆ ของผมบางคน อาจไม่ชอบทำงาน แต่พวกเขาชอบที่จะลงทุน (ผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น)

ผมรู้จักมหาเศรษฐีจำนวนมาก พวกเขาส่วนใหญ่เป็นคนที่ใช้ชีวิตเรียบง่าย พวกเขารักอเมริกา และซาบซึ้งในโอกาสที่ประเทศนี้ให้กับเขา หลายคนได้มาร่วมโครงการ “สัญญาว่าจะให้” ของผม โดยรับปากว่าจะบริจาคเงินส่วนใหญ่ของพวกเขาให้กับการกุศล พวกเขาส่วนใหญ่แทบไม่สนใจหากจะต้องเสียภาษีเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่เพื่อนร่วมชาติกำลังเดือดร้อน

สมาชิกสภาของเกรส ๑๒ คน กำลังจะทำหน้าที่อันสำคัญยิ่ง คือจัดระเบียบการเงินของประเทศนี้เสียใหม่ พวกเขาได้รับคำแนะนำให้เขียนแผนระยะยาว ซึ่งจะช่วยลดภาระการใช้จ่ายของชาติเราใน ๑๐ ปีข้างหน้า ให้เหลือ ๑.๕ ล้านล้านเหรียญ แต่พวกเขาจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องออกแผนลดภาษีให้ได้มากกว่านั้น

คนอเมริกันกำลังสูญเสียความเชื่อมั่นในความสามารถของกองเกรสในการจัดการกับปัญหาการใช้จ่ายของชาติมีแต่การกระทำที่เร่งด่วนจริงแท้และยั่งยืนเท่านั้น ที่จะขจัดความระวางสงสัยหรือความสิ้นหวังออกไปจากจิตใจของอเมริกันชน ความรู้สึกเชื่อมั่นเท่านั้นที่จะสร้างความจริงขึ้นมาได้

งานแรกของสมาชิกสภาฯ ๑๒ คน คือให้คำมั่นสัญญาในสิ่งที่แม้แต่คนรวยก็ทำไม่ได้ คือสัญญาว่าจะประหยัดเงินให้ได้มาก ๆ จากนั้นสมาชิกสภาฯ ทั้ง ๑๒ คน จึงควรหันไปพิจารณาประเด็นเกี่ยวกับรายได้ ผมอยากให้อัตราภาษีที่คนอเมริกัน ๙๙.๗ เปอร์เซ็นต์ ต้องจ่ายยังคงเดิม แต่ควรลดเปอร์เซ็นต์ของรายได้ที่ลูกจ้างต้องจ่ายเป็นภาษีประกันสังคมลง ๒ เปอร์เซ็นต์ การลดลงนี้จะเป็นการช่วยเหลือคนจนและคนชั้นกลางที่กำลังต้องการความช่วยเหลือเป็นอย่างยิ่ง

แต่สำหรับคนที่รายได้เกิน ๑ ล้านดอลลาร์ ซึ่งมีอยู่ ๒๓๖,๘๘๓ คนในปี ๒๐๐๙ ผมเสนอให้ขึ้นภาษีทันที ในส่วนของรายได้ที่เกิน ๑ ล้านดอลลาร์ ซึ่งแน่นอนว่าต้องรวมภาษีจากกำไรจากการขายหุ้นและเงินปันผลด้วย และสำหรับคนที่รายได้เกิน ๑๐ ล้านดอลลาร์ ซึ่งมีอยู่ ๘,๒๓๔ คนในปี ๒๐๐๙ ผมแนะนำให้ขึ้นอัตราภาษีขึ้นไปอีก

เพื่อน ๆ ของผมและตัวผมได้รับการเอาอกเอาใจมากพอแล้วจากสภาของเกรสที่แสนจะเป็นมิตรกับมหาเศรษฐีมาโดยตลอด ถึงเวลาแล้วที่รัฐบาลของเราจะต้องทำให้เกิดการ **“เสียสละร่วมกัน”** อย่างแท้จริงเสียที

วอร์เรน อี บัฟเฟตต์ ประธานและหัวหน้าเจ้าหน้าที่บริหารของ เบิร์คไชร์ แฮธาเวย์

(เนื้อหาข้างต้น เป็นสารของ วอร์เรน บัฟเฟตต์ ออกเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๐๑๑ ผมได้อ่านในเช้าวันที่ ๑๕ ส.ค. แล้วถึงกับขนลุก ชอบมาก ๆ จึงรีบแปลจากเว็บไซต์ของ New York Times อยากให้คนไทยได้อ่านเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แล้วเอาลงบล็อกโดยพลัน...มีใครคิดเหมือนผมบ้างผู้ชายคนนี้ ยิ่งใหญ่เหนือคำบรรยายจริง ๆ ครับ-ตรีทัศน์ กันธา)

๒

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวฑ์ม์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาสาดไว้ล่อปลา ??

การค้าเสรี (Free Trade)

ต่อจากฉบับ ๒๕๓

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

๓. การค้าเสรี (Free Trade) หรือเสรีนิยมใหม่ (Neo-Liberalism) หรืออนุรักษนิยมใหม่ (Neo-Conservatism)

● คำทั้งสามคือนโยบายทางเศรษฐกิจชุดหนึ่งซึ่งส่งผลให้คนรวยยิ่งรวยขึ้นในขณะที่คนชั้นกลางและคนจนก็ยิ่งจนลง

● หลักสำคัญของนโยบายดังกล่าวคือการปล่อยให้ผู้ประกอบการมีอิสระอย่างเต็มที่จากการควบคุมของรัฐบาลไม่ว่าผู้ประกอบการเหล่านั้นจะก่อผลเสียต่อสังคมมากเพียงใดก็ตาม

● วิธีการของการค้าเสรีหรือตลาดเสรีคือการลด ละ และเลิกกฎหมาย ระเบียบ และ ข้อ

บังคับอันจะมีผลให้การทำการกำไรลดลง ซึ่งรวมถึง การลด ละ และเลิกการปกป้องประชาชนและ สิ่งแวดล้อมด้วย

● การแปรรูปรัฐวิสาหกิจหรือการขาย รัฐวิสาหกิจให้เอกชนคือมาตรการอย่างหนึ่ง “ตลาด เสรี” ที่อ้างว่าเพื่อประสิทธิภาพขององค์การโดย ข้อเท็จจริงแล้วกลับสร้างความร่ำรวยให้คน กลุ่มน้อยซึ่งซื้อหุ้นรัฐวิสาหกิจไว้ในขณะที่ประชาชน ส่วนใหญ่ต้องเป็นผู้รับภาระ

● ส่งเสริมการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว การใช้ทรัพยากรอย่างไม่จำกัดและการบุกเบิก ตลาดใหม่ ๆ เพื่อรักษาสภาพอันฟูเฟื่องของ เศรษฐกิจฟองสบู่ของสหรัฐฯ และประเทศ อุตสาหกรรมได้ดำรงอยู่ได้โดยไม่ยุบตัวลง

● ผนวกหรือเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจของประเทศ ต่าง ๆ ซึ่งสามารถพึ่งพาตัวเองได้และประชาชน พอกินพอใช้โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม ให้เป็น เศรษฐกิจเพื่อการส่งออกและต้องพึ่งพาสินค้า โลกที่ผันผวน ต้องทำลายธรรมชาติและส่งสินค้า ราคาถูกไปให้สหรัฐฯ และพวกกินและใช้ ในขณะที่ เดียวกันต้องซื้อเทคโนโลยี เครื่องจักร วัตถุดิบที่ จำเป็นและอื่น ๆ ในราคาแพง ระบบเช่นนี้ได้ขยาย ความแตกต่างกันในเรื่องรายได้ของประเทศ อุตสาหกรรมและประเทศกำลังพัฒนา รวมทั้ง ระหว่างคนรวยและคนจนออกไปทุกที่

● ลด ละ และยกเลิกกฎระเบียบที่จำกัดการ เคลื่อนไหวของ “ทุน” เพื่อให้ “ทุน” ของสหรัฐฯ และพวกไปหาผลประโยชน์ได้ทั่วโลกอย่างไร้ขีด จำกัด ไม่ว่าจะสร้างความทุกข์ยากและความ พิษนาให้แก่มวลคนและประเทศต่าง ๆ เพียงใดก็ตาม

● ยกเลิกสวัสดิการของรัฐและให้ประชาชน ต้องรับผิดชอบสวัสดิการในเรื่องต่าง ๆ เอง เช่น การรักษาพยาบาล ประกันสังคม การปกป้องสิ่ง แวดล้อม การศึกษา ฯลฯ โดยการเปิดเสรีและให้ โอกาสประเทศร่ำรวยเข้าไปดำเนินกิจการ ผลคือ คนส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าถึงโครงการต่าง ๆ ดังกล่าวได้หรือเข้าถึงได้ในราคาที่สูง โดยเฉพาะ

ในด้านการศึกษา ประเทศร่ำรวยสามารถเข้าไป ผลักดันในเรื่องวัฒนธรรม ประเพณี ภาษา รวมทั้งลัทธิบริโภคนิยมได้ถึงในท้องถิ่นนั้น ๆ แทนที่ จะครอบงำ “ทางปัญญา” เฉพาะผู้ที่ไปเรียนใน ต่างประเทศเช่นในอดีต

● แทนที่อำนาจของ “รัฐชาติ” ที่มีอธิปไตย ด้วยอำนาจของ “บริษัทข้ามชาติ” หรืออีกนัยหนึ่ง ก็คือการสร้างหมู่บ้านโลก (global village) ซึ่งมี อำนาจที่รวมศูนย์อยู่ที่สหรัฐฯ และพวกนั่นเอง ใน อดีต อังกฤษและเนเธอร์แลนด์ซึ่งยึดครอง ประเทศต่าง ๆ เป็นอาณานิคมได้ตั้งบริษัทข้ามชาติ ชื่อ ইস্টอินเดียตะวันออกแล้วให้พม่าปลูกข้าว ซิลอนปลูกชา และอินโดนีเซียทำลายป่าไม้ที่อุดม สมบูรณ์เพื่อปลูกเครื่องเทศสำหรับส่งไปขาย ทั่วโลกผ่านบริษัทดังกล่าว ประเทศทั้งสามต่าง ถูกลดความสามารถในการพึ่งพาตนเองและต้อง จัดหาจัดซื้อข้าว ข้าว และเครื่องเทศเพื่อการ บริโภคผ่านบริษัทข้ามชาติของนักล่าอาณานิคม สำหรับอินโดนีเซีย เมื่อเกิดภาวะล้มตลาดก็ต้อง เผาไร่เครื่องเทศทิ้งเป็นเกาะ ๆ การกระทำเพื่อ ผลประโยชน์ของทุนศูนย์กลางแต่ฝ่ายเดียวใน อดีตนั้นทำโดยใช้อาวุธปืน แต่ในปัจจุบันสหรัฐฯ และพวกจะใช้วิธีการล่า “ทาสทางปัญญา” ผ่าน สถาบันการศึกษา ตำรับตำราสื่อมวลชนโดย เฉพาะภาพยนตร์ ฯลฯ การผลักดันให้เปิดเสรี ด้านการศึกษาเป็นตัวอย่างหนึ่งของความ ต้องการจะครอบงำทางปัญญา ตัวอย่างหนึ่ง ที่ เกิดขึ้น คือ เมื่ออาร์เจนตินาล่มสลายทาง เศรษฐกิจในปี ๒๕๔๑ องค์กรการเงินระหว่าง ประเทศหรือไอเอ็มเอฟได้ให้อาร์เจนตินาตัดงบประมาณการศึกษาของเด็กจำนวนล้าน ๆ คน และ สหรัฐฯ ได้เข้าไปซื้อกิจการหนังสือพิมพ์ที่ใหญ่ ที่สุดและเก่าแก่ที่สุดของอาร์เจนตินาเพื่อเอาไว้ “ครอบงำปัญญา” ของประชาชนในระยะยาว ???

นโยบายเศรษฐกิจแบบ “ทุนนิยมเสรี” เริ่ม ก่อรูปตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองจากการ ประชุมกันของนักเศรษฐศาสตร์และนักยุทธศาสตร์

ของสหรัฐ ฯ ซึ่งต่อมาผลการประชุมถูกเรียกว่า “ฉันทามติวอชิงตัน” โดยสหรัฐ ฯ เห็นว่ายุโรปและญี่ปุ่นต่างก็ย่อยยับจาก “สงครามแย่งโลก” จึงเป็นโอกาสดีที่สหรัฐ ฯ จะสถาปนา “จักรวรรดิอเมริกัน” ขึ้นเพื่อตักตวงผลประโยชน์จากประเทศต่าง ๆ ผ่านการล่าอาณานิคมทางวัฒนธรรม (สื่อสารมวลชนร้อยละ ๘๐ ในโลกเป็นของสหรัฐ ฯ) การเมือง(องค์การสหประชาชาติ ฯลฯ) และเศรษฐกิจ (องค์การการค้าโลก ธนาคารโลก องค์การการเงินระหว่างประเทศ ฯลฯ) ในกรณีที่เป็นสหรัฐ ฯ ก็ใช้กำลังทหารด้วย เช่น กรณีของอัฟกานิสถานและอิรัก ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเสรีนี้เริ่มถูกผลักดันอย่างจริงจังตั้งแต่สมัยประธานาธิบดีโรนัล เรแกน โดยได้รับความร่วมมือจากนางมากาเร็ต แททเชอร์ของอังกฤษ และประเทศอุตสาหกรรมจี-๗ (ต่อมาเพิ่มรัสเซียเป็น จี ๘) ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา บริษัทของประเทศอุตสาหกรรมก็ขยายตัวกว่า ๑,๓๐๐ เฟอร์เซ็นต์และขยายสาขาเพิ่มขึ้นกว่า ๒,๐๐๐ เฟอร์เซ็นต์ เครือข่ายดังกล่าวได้ข้ามพรมแดนไปแสวงหาประโยชน์ในประเทศเล็กประเทศน้อยเช่นเดียวกับสมัยล่าอาณานิคม ส่งผลให้ความแตกต่างของรายได้ระหว่างประเทศร่ำรวยกับประเทศยากจนรวมทั้งระหว่างคนรวยและคนจนได้ขยายกว้างขึ้นทุกที ทรัพยากร สิ่งแวดล้อมและความหลากหลายทางชีวภาพได้ถูกทำลายอย่างย่อยยับ สังคมตกอยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรม ล่มสลาย ชาวโลกส่วนใหญ่ต่างตกทุกข์ได้ยากและไร้อนาคตอันหนึ่ง สำหรับองค์การสหประชาชาติ ในปี ๑๙๙๒ (๒๕๓๕) นายฟรานซิส ฟูกูยามา ผู้ที่เคยทำงานกับประธานาธิบดีโรนัล เรแกน ระหว่างปี ๒๕๒๓-๒๕๓๑ และนายยอร์ช บุช (พ่อ) เป็นรองประธานาธิบดีได้กล่าวว่า “องค์การสหประชาชาติเป็นสถาบันที่ดีที่สุดในให้บริการแก่ลัทธิผลประโยชน์ฝ่ายเดียวของสหรัฐ ฯ และยังเป็นระบบกลไกที่สหรัฐ ฯ ใช้เพื่อตอบสนองผลประโยชน์ฝ่ายเดียวของสหรัฐ ฯ ในอนาคตด้วย” สหรัฐ ฯ ดำเนินการเพื่อหาประโยชน์ผ่าน

องค์การสหประชาชาติ แต่ถ้าไม่เป็นไปตามเป้าประสงค์ สหรัฐ ฯ ก็จะทำเนื่การอื่น ๆ เพื่อผลประโยชน์ฝ่ายเดียวโดยไม่สนใจในมติขององค์การฯ แต่อย่างใด เช่น กรณีของอิรัก ฯลฯ .....นายฟรานซิส ฟูกูยามา เป็นอดีตนีโอคอนส์ ในปัจจุบันเป็นศาสตราจารย์สอนวิชา International Political Economy ที่มหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปกินส์ และเป็นผู้เขียนหนังสือขายดีเรื่อง The end of History and the Last man

๔. สถิติบัตรของทุนนิยมเสรี

ชื่อ : ทุนนิยมเสรี
วันกำเนิด : วันเลือกตั้งปี ๑๙๘๐)
บิดา : โรนัลเรแกน (ปธน. สหรัฐ ฯ)
มารดา : บริษัทข้ามชาติของสหรัฐ ฯ
ศูนย์บัญชาการ : วอชิงตัน ดี.ซี.
ผู้บัญชาการปัจจุบัน : ยอร์ช บุช (ลูก)

ประวัติย่อ :

จุดประสงค์ของระบบนี้คือการถ่ายโอนอิทธิปไตยจากประชาชนให้แก่บริษัทข้ามชาติและแปรสภาพรัฐบาลให้เป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจของบริษัทข้ามชาติ เพื่อร่วมกันทำกำไรสูงสุดในระดับโลกสำหรับคนเพียงกลุ่มเล็ก ๆ ได้แก่ บรรดาผู้บริหาร หุ้นส่วนและนักการเมืองระบบนี้เป็นระบบที่กำลังเดินไปสู่ความล่มสลายเพราะเป็นระบบที่เป็นอันตรายต่อพลโลกส่วนใหญ่รวมทั้งชาวอเมริกันเองด้วย

บันทึกโดย : สำนักงานทะเบียน
กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

๕. เทพนิยายเรื่องความดั่งามของโลกาภิวัตน์

๕.๑ ประชาธิปไตยและทุนนิยมเป็นสิ่งที่สอดคล้องกัน : ทุนนิยมคือศัตรูที่อยู่ร่วมโลกกันไม่ได้ของประชาธิปไตย เพราะมันสร้าง

ภาพลวงตาในจิตใจของผู้มีอำนาจว่ามันเป็นเครื่องจักรที่จะสร้างความมั่นคงมากกว่าจะสร้างความหายนะและยังถ่ายโอนความร่ำรวยจากคนยากจนไปสู่คนร่ำรวย โดยคำจำกัดความ รูปแบบและการปฏิบัติทุนนิยมเป็นระบบที่มุ่งให้อำนาจทางเศรษฐกิจตกอยู่ในมือคนส่วนน้อยมากกว่าคนส่วนใหญ่ และไม่เป็นประชาธิปไตยอย่างยิ่ง.....ทุนครอบรัฐแล้วออกกฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อทุน!!!

๕.๒ โลกาภิวัตน์จะทำให้ความยากจนหมดไป : โลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจที่สร้างความมั่นคงให้แก่เฉพาะชนชั้นนำผู้ซึ่งได้ประโยชน์จากการผูกกำลัง การควมรวม การใช้เทคโนโลยีครอบงำโลก คำกล่าวที่ว่าการค้าเสรีและโลกาภิวัตน์จะช่วยยกระดับความเป็นอยู่และยุติธรรมความยากจนนั้นตรงข้ามกับความจริงเกิดขึ้นในระยะ ๒๖ ปีที่ได้มีการผลักดันระบบนี้ ชาวโลกยากจนมากขึ้นและสถานการณ์กำลังเลวร้ายลงเรื่อย ๆ แม้สหรัฐ ฯ จะได้ประโยชน์มากที่สุดจากโลกาภิวัตน์แต่ผลประโยชน์ดังกล่าวก็ไม่ได้มีการแบ่งปันกันอย่างเป็นธรรม ในปัจจุบัน ซีอีโอของบริษัทในสหรัฐ ฯ มีรายได้เฉลี่ยสูงสุดถึง ๔๑๗ เท่าของค่าแรงของคนงานที่พวกเขาจ้าง และโดยเฉลี่ยคนงานมีรายได้น้อยลงกว่าเดิมน้อยละ ๑๐ หลังจากปรับค่าครองชีพแล้วเมื่อเทียบกับรายได้ในปี ๒๕๑๓ โลกาภิวัตน์ทำให้สถานการณ์เลวร้ายลงเพราะกระตุ้นให้คนงานทั่วโลกแข่งขันกันและส่งผลให้ค่าจ้างและสวัสดิการตกต่ำลง ฉะนั้นกระแสโลกาภิวัตน์ไม่ได้ช่วยยกระดับของชาวโลกทุกคน แต่ยกระดับเฉพาะ “เรื้อยอร์ช” ของบรรดาเศรษฐีเท่านั้น

๕.๓ โลกาภิวัตน์จะช่วยยุติความหิวโหย : โลกาภิวัตน์ในด้านเกษตรกรรมล้มเหลวในการเผชิญหน้ากับวิกฤติด้านความยากจนของโลกและแท้ที่จริงแล้วมันทำให้วิกฤติที่มีอยู่แล้วกลับร้ายแรงยิ่งขึ้นใน ๒ ทศวรรษที่ผ่านมาผลผลิตด้านอาหารเพิ่มขึ้นพร้อม ๆ กับจำนวนของผู้หิวโหย ปัญหาก็คือโลกาภิวัตน์ในเรื่องอาหารได้ผลักไสเกษตรกรขนาด

เล็กที่พึ่งตนเองได้ให้ออกจากที่ดินของพวกเขาและแทนที่ด้วยเกษตรกรรมเคมีที่ต้องพึ่งพาเทคโนโลยีและเครื่องจักรขนาดใหญ่ของบริษัทข้ามชาติซึ่งมิได้มุ่งตอบสนองความต้องการพึ่งพาเทคโนโลยีและเครื่องจักรขนาดใหญ่ของบริษัทข้ามชาติซึ่งมิได้มุ่งตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น แต่กลับมุ่งทำเกษตรกรรมเชิงเดี่ยวเพื่อการส่งออกในราคาถูกและพืชที่ปลูกก็เป็นพืชที่มีความอ่อนไหวต่อแมลง ต้องใช้ปุ๋ยและน้ำมารวมทั้งอ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงของอากาศเกษตรกรรมแบบนี้นำไปสู่การเสื่อมโทรมของดินและสิ่งแวดล้อม

บริษัทที่ใช้เทคโนโลยีติดต่อพันธุกรรมประกาศว่าบริษัทมีคำตอบสำหรับแก้ไขความหิวโหยของโลก แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วจีเอ็มโอไม่ได้แก้ปัญหาคความหิวโหยเลย มีใครจะเชื่อบ้างว่าพืชตัดต่อพันธุกรรมซึ่งเมล็ดถูกทำให้เป็นหมันและเกษตรกรต้องซื้อเมล็ดพันธุ์ใหม่ทุกปี รวมทั้งต้องใช้สารเคมีต่าง ๆ ที่ถูกผลิตเพื่อใช้กับเมล็ดพันธุ์ดังกล่าวเท่านั้นจะช่วยยุติความหิวโหย แต่ความจริงคือต้องการบ่อนกำไรสูง ๆ ให้แก่บริษัทตนเองและยังต้องการผูกขาดและครอบงำโลกในเรื่องอาหารด้วย

เมื่อเร็ว ๆ นี้องค์การสหประชาชาติยืนยันว่าโลกมีอาหารเพียงพอ แต่ปัญหาคือคนจำนวนมากเข้าไม่ถึงอาหารเพราะความยากจน และการกระจายอาหารตกอยู่ในมือบริษัทเกษตรข้ามชาติขนาดใหญ่ซึ่งสนับสนุนเกษตรกรรมเชิงเดี่ยวที่มิได้มุ่งสนองความต้องการของท้องถิ่น แต่มุ่งสนองความต้องการของตลาดซึ่งมีอำนาจซื้อที่อยู่ห่างไกล ในขณะที่องค์การสหประชาชาติได้ยืนยันอย่างชัดเจนหลังการวิจัยว่าการเกษตรกรรมที่ปลูกพืชหลากหลายสามารถตอบสนองความต้องการด้านอาหารของชาวโลกได้ดีกว่าการเกษตรกรรมเชิงเดี่ยว

๕.๔ โลกาภิวัตน์ส่งผลดีต่อสิ่งแวดล้อม : โลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจไม่ได้สร้างความมั่นคงให้

กับส่วนใหญ่แต่สร้างความรำรวยให้คนเพียงส่วนน้อยแถมยังไม่ส่งผลดีสิ่งแวดล้อมด้วย โดยเฉพาะธนาคารโลกได้สนับสนุนโครงการจำนวนมากที่ทำลายสิ่งแวดล้อมอย่างหนัก เช่นการสร้างเขื่อนขนาดใหญ่หรือการสร้างโรงไฟฟ้าที่ใช้ถ่านหิน โลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจส่งผลให้สินค้าที่ไม่จำเป็นต้องเดินทางข้ามโลกซึ่งสร้างผลพิษทั้งบนดิน ในน้ำ ในอากาศ และทำให้ “โลกร้อน” ยิ่งกว่านั้นระบบเศรษฐกิจดังกล่าวยังทำลายล้างสิ่งแวดล้อมด้วยการสร้างถนนขนาดใหญ่ สนามบิน ท่าเรือ ที่ส่งน้ำมันและอื่น ๆ อีกด้วย ความมั่งคั่งที่เกิดจากการค้าเสรีถูกใช้เพื่อรักษาสีงแวดล้อมน้อยมาก

๕.๕ โลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ : ผู้ที่สนับสนุนเศรษฐกิจโลกาภิวัตน์พยายามจะบอกว่าโลกาภิวัตน์เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะมันเป็นพลังทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีที่วิวัฒน์มาเป็นร้อย ๆ ปีจนมาอยู่ในรูปแบบที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน เขาอธิบายราวกับว่ามันเป็นพลังของธรรมชาติ แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วโลกาภิวัตน์ไม่ใช่อุบัติเหตุที่เกิดจากการวิวัฒนาการ แต่มันเป็นสถาบันที่ถูกสร้างขึ้นมาเหมือนกับธนาคารโลก ไอเอ็มเอฟ แกตส์สนธิสัญญาการค้าเสรี หรือองค์การการค้าโลกซึ่งยึดถือว่าเศรษฐกิจมีคุณค่าเหนือสิ่งอื่นใด แล้วตั้งกฎระเบียบต่างๆ ขัดขวางมิให้รัฐชาติปกป้องธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คนงาน ผู้บริโภครวมทั้งอริปไตยและประชาธิปไตย ถ้าเห็นว่สิ่งเหล่านั้นจะเป็นอุปสรรคต่อการค้าเสรี คำว่า “หลีกเลี่ยงไม่ได้” เป็นคำที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อทำให้ผู้คนรู้สึกว่าเป็นเช่นนั้น ทั้ง ๆ ที่สถาบันต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นสถาบันที่มนุษย์ตั้งขึ้น จึงสามารถ ปรับปรุง เปลี่ยนและล้มเลิกได้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คำสรรเสริญ เหตุเพลิงใจ ให้เดือดร้อน
คำอวยพร หนอนบ่อนไส้ ไร้แก่นสาร
คำเียนยอ ก่อให้คลัง อหังการ
คำต่อต้าน ฐานอาศัย ได้เตือนตน

คำเสียดแทง เป็นแสงทอง ส่องปัญญา
คำต่อว่า ดั่งยาขม อุดมผล
คำให้ร้าย คลายกิเลส เหตุเวียนวน
คำพรั้งบ่น ดลหิริ ผลระอา

คำตักเตือน เป็นเพื่อนใจ ให้สดี
คำตำหนิ ผลวิมุตติ หยุดมิจฉา
คำประชด ลดมานะ ละอิตตา
คำกล่าวหา พาผุดผ่อง ส่องนิพพาน

คำย่อนแย้ง เป็นแรงกด ฝีกลดโกรธ
คำกล่าวโทษ เป็นโจทก์ทำ ให้กล้าหาญ
คำกล่าวตู่ เป็นคู่ปรับ ดับอุปาทาน
คำคัดค้าน เป็นญาณส่อง มองทุกขภัย

คำถากถาง ล้างพยายาม อำนาจบาป
คำจ้วงจาบ ปราบปฏิฆะ ละอนุสัย
คำวิจารณ์ ต้านนิรวรณ เหตุร้อนใจ
คำใส่โคล้ เป็นไออุ่น หนุนไมตรี

คำนิินทา พาลังวร ถอนความเกลียด
คำส่อเสียด ลดเบียดเบียน เปลี่ยนใจผี
คำดูถูก ปลุกสำนึก ฝีกยินดี
อยากหลบลี้ หนีปัญหา ป่าช้าเอย

☆ อโศกสัมปวงโก

กายา 6.2 หนีเงินล้าน

กรณีบัญชีชงก็เอสไอ สอบ'รพ.'ภาคอีสาน

กรมบัญชีกลางเปิดโปงครอบครัวข้าราชการ เบิกค่ารักษาพยาบาลปี 53 มโหฬาร 6.2 หมื่น ล้านบาท ส่อแววทุจริต ชงเรื่อง ★ มีต่อหน้า 12

กรรมของคนไทย มีข้าราชการเอาเปรียบประชาชน มีนักการเมืองคอยโกงกินบ้านเมืองทุกจังหวัด

ธาริตยันชรก.เอี่ยวคอมพิวเตอร์ ฐาริต ยันคดีคอมพิวเตอร์ ปกติ มีหลักฐาน ชรก.เอี่ยว รอป.ป.ช.-ปิดวิจารณ์ผลสอบ

ข้าราชการ : ชนชั้นที่ประชาชนไม่เห็นหัว... ปล่อยวาง...ไม่เห็นความหมาย !

เรื่องราวเศร้าที่ยิ่งกว่าเตียวเสี้ยนตาย ยิ่งกว่าแซมซันถูกนางเดไลล่าชั่วร้ายถอนชนรักแล้ว
ชนชั้นข้าราชการ นอนหลับไม่รู้ นอนคู้ไม่เห็น หลับก็ได้เงินหมื่น ตื่นก็ได้เงินแสน
ยามเกษียณมีบ้านนาถุกทล่นใช้สอยตลอดชาติ
ยามอยู่มีสิทธิ์มากมายสารพัด
ยามปกติปีต่อปี อยู่ไปวัน ๆ ก็ได้เลื่อนชั้น

อย่างน้อย ๑ ชั้นทุกปี
แต่พอฝนตก - น้ำท่วม - ดินถล่ม - พายุบ้า
มีแต่นักการเมือง มุดเข้ามุดออก
เตียวนายก ๆ ลงพื้นที่ ถกซากางเกง
สวมชุด ลุยน้ำ
รัฐมนตรี ส.ส. ก็แห่กันเยี่ยมช่วยเหลือ
ชาวบ้านประชาชนยามมีภัยก็ได้แต่ไว้วาง
ทำไมรัฐบาลไม่ช่วย

นักการเมืองไปไหนวะ ส.ส. อยู่ไหนหรือ
ตายท่า ?

ด่าก็แสดงว่ายังมีความหมาย !

แต่ใครบ้างจะพูดถึงข้าราชการ ไล่ตั้งแต่
ผู้ว่าราชการจังหวัด รองผู้ว่า ฯ ปลัดทั้งหลาย
รวมไปถึงข้าราชการกระทรวงต่าง ๆ ?

เหมือนประชาชนจะลืมเสียแล้ว

ไม่สนใจ ไม่ให้ความสำคัญ !

ข้าราชการทั้งหลายกลับโล่งอก ดีใจที่ถูก
มองข้ามหัวเหมือนผีหัวขาด ไม่มีใครกล่าวถึง !

อนิจจาชนชั้นที่ถูกลืม ลังคมดูแคลน ราว
กับเป็นส่วนเกินของชีวิต !

คนมีทุกข์ เขาคิดถึงแต่คนรัก - ชิดใกล้

แต่ประชาชนเดือดร้อน กลับไม่มีเสียง
ก่นด่า ไม่มีเสียงรำพึงรำพัน น้อยเนื้อต่ำใจ

การที่เขาไม่พูดถึงเรา มีใช้โชคดี แต่ความ
อับปรียมาเคาะประตูหน้าบ้านต่างหาก

โลกถูกเป็นไฟ ยังมัวเริงรำได้อย่างไร ?

ความเดือดร้อนต้องรีบบำบัด แม้
ไม่เอ่ยปากก็ต้องกู่กวจอ ไช้ไหม ?

นักการเมืองมาแล้วก็ไป ผ่านกระทรวง
เหมือนเข้าช่องนางโลม

ได้สมใจก็จากไป ไม่ผูกพัน!

นโยบายดี ๆ ก็หายหมด ไม่มีประสิทธิภาพ
เพราะขาดความต่อเนื่อง

นักการเมืองบางคนเป็นเสีย เป็นนักเลง
เป็นพ่อค้า จะมารู้เรื่องประชาชนได้ดี
เท่าเราได้อย่างไร ?

เราทำงาน เราเป็นข้าราชการ ทำงานกับ
ประชาชนเป็นสิบ ๆ ปี ทำไมจะไม่รู้ ไม่เข้าใจ
แนวทางช่วยประชาชนของกระทรวงใคร
กระทรวงมัน

เดินเองเป็นไหม หรือต้องรอนักการเมือง
เข้ามาสั่งการ ?

ข้าราชการจึงถูกด่าว่า ทำงานไม่รู้ร้อนไม่รู้
หนาว ทำงานขาดความรับผิดชอบ ทำงานขาด
สำนึก ทำงานวันละ ๒ ชม

ด่ามาก ๆ จนเลิกหวัง !

ชนชั้นข้าราชการก็สมควรอยู่หรือก ที่จะมีคน
ช่วยให้เกลียดชัง หากว่าเป็นชนชั้น “เอาเปรียบ”

แต่การเปลี่ยนระบบข้าราชการเป็นอื่น ๆ ก็
มีใช้ทางรอด

ก็ไม่มีทางพ้นพวงหนามพัวจงจระอุบาทว์ !

เป็นแค่เปลี่ยน “เหลือบ” ตัวใหม่มาดูดเลือด !

เขานิยามกันว่า ข้าราชการเป็นกลุ่มองค์กร
ที่โคตรแข็งแแกร่ง

เกาะตัวกันแน่น ยากที่ใครจะจัดการ

มันเป็นเส้นทางขุดทองของพวกเขา

อยู่ไปวัน ๆ ก็มีเงินเดือน

อยู่ไปปี ๆ ก็เลื่อนขั้น

เศรษฐกิจชาวบ้านทรุด แต่เงินเดือน
ข้าราชการไม่เคยลง มีแต่ขึ้น !

ถึงเวลาได้ฤกษ์ก็ตั้งหน่วยงานเพิ่ม มีหัวหน้า
เพิ่ม เล่นแร่แปรธาตุ งานเท่าเดิม สร้างเกณฑ์

ใหม่ ชี้นำปริมาณงาน บัดนี้มากพอ ต้องขยายซี
จาก ๘ ให้เป็น ๙ จาก ๗ ให้เป็น ๘

ยามวิกฤติเงินทองตกต่ำ บุคลากรห้ามเพิ่ม
น้อมรับคำสั่งเคร่งครัด

แต่ปฏิบัติแหกตาครั้งสำคัญ

เขาตั้ง ผอ. ๑ คน คุม ๓ กอง เปลี่ยนเป็นตั้ง
ผอ. เพิ่มจาก ๑ เป็น ๓ คน คุมคนละ ๑ กอง

กองชี้ควายกลายเป็นกองชี้หมาเล็ก
กระจ๋อย!

ปฏิบัติการแหกตาประชาชน ลักก็คนจะรู้ ?
จัดสรรตำแหน่งอย่างสุขอุรา มีเกียรติ

ลูกน้องลดลง แต่หัวหน้าเพิ่มขึ้น

ฝ่ายปฏิบัติลดลง ฝ่ายสั่งการเบ่งขยาย
คุณภาพงานก็มีแต่ฉิบหาย !

**กรรมของคนไทย มีข้าราชการเอาเปรียบ
ประชาชน**

**มีนักการเมืองคอยโก่งกินบ้านเมืองทุก
จังหวัด**

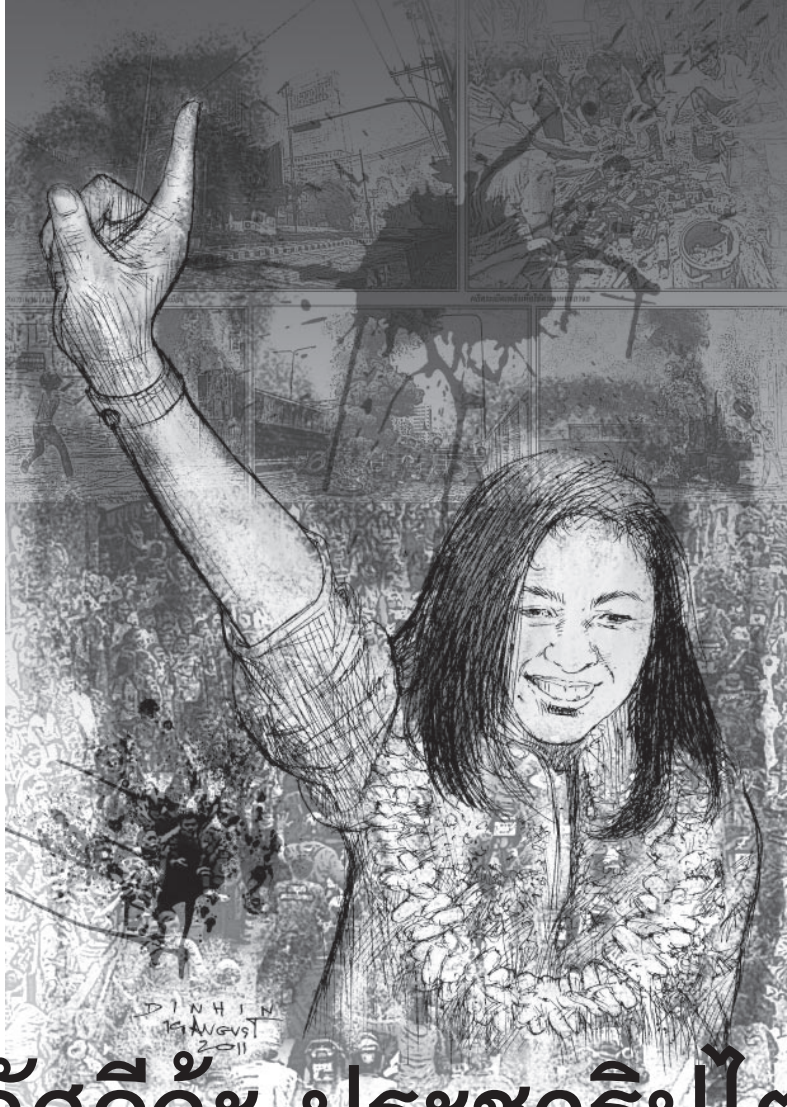
ขอพระสยามเทวาธิราชช่วยด้วยพระเจ้าข้า

ส่งใครมาปราบฝูงนกกระสาที ไหมไหวแล้ว ! ๒

เรื่องสั้น

● จิตต์สุริย์

ที่ท่าของคนกลุ่มหนึ่งที่ไม่ต่างจากอันธพาล
จะทำร้ายคนที่ขวางทางไม่ให้บุกเข้าโรงพยาบาล
เพียงแค่สงสัยว่าจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจทหารอยู่บนตึกโรงพยาบาล
ทำให้เขาและเพื่อน ๆ ต้องวิ่งว้าย โยกย้ายคนไข้ก้นยกใหญ่

สวัสดิ์จ๊ะ ประชาธิปไตย

“ประชาธิปไตยบาน พรรคฝ่ายค้านได้เสียงท่วม”

“เดินหน้าแล้วประชาธิปไตย แดงชนะ”

“เสียงส่วนใหญ่มอบสิทธิ์ขาดนำประเทศ”

เขาหยุดที่แผงขายหนังสือพิมพ์เหมือนทุกวัน
ที่ต้องผ่านก่อนไปฮีนรอรธเมล์ เพื่อเข้าสู่ระบบ

ชีวิตของการต้องเอาตัวรอดในแต่ละวัน

เขานี้เขาไม่สวดขึ้นนั้ก เพราะด้วยความอยาก
รู้ว่าเกมแย่งชิงอำนาจของมนุษย์นั้นจะจบลง
อย่างไร จึงทนนั่งถ่างตาดูรายงานผลการเลือก-
ตั้งที่ทีวีนำเสนอให้ประชาชนได้รู้เป็นระยะ ๆ จน
หมดแรงลุ่นให้ผลมันเปลี่ยนแปลงดังใจที่อยากได้

จึงตัดสินใจนอนเมื่อเชิมนหาฬิกาเลยเลขสิบสองไป
ทั้งสองอัน

พรรคที่ได้รับเสียงข้างมากหาเสียงไว้เยอะแยะ
ว่าจะทำโน่นทำนี่ รวมทั้งเพิ่มค่าแรงกรรมกรเป็น
วันละ ๓๐๐ บาท ถือว่าสูงกว่าวันนี้มาก จะว่าดีใจ
ก็ดีใจที่เขาเองก็จะได้อานิสงส์ไปด้วย

แต่ความไม่สบายใจมีมากกว่าทำให้ขมตา
หลับลงไม่ได้ เขายังจำได้ดีกับที่ท่าของคณกลุ่ม
หนึ่งที่ไม่ต่างจากอันธพาล ทั้งโหวกเหวกโวยวาย
จะทำร้ายคนที่ขวางทางไม่ให้บุกเข้าโรงพยาบาล
เพียงแค่สงสัยว่าจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจทหารอยู่
บนตึกโรงพยาบาล ทำให้เขาและเพื่อน ๆ ต้อง
วุ่นวาย โยกย้ายคนไข้กันยกใหญ่ ด้วยความที่
คาดไม่ถึงว่าจะเกิดความถี่อ่นถอยขึ้นในที่ทำงาน
ถึงขนาดนี้

ส่งผลให้คนไข้หลายคนไม่สามารถรับการ
รักษาได้ตามกำหนดนัดของหมอ แม้จะมีเพื่อนมา
เล่าให้ฟังว่าคนไข้ตายไปคนหนึ่งเพราะรักษาไม่ทัน
เขาก็ยังพอจะปรับใจได้ว่า อาจเป็นเพราะคนไข้
นั้นอาการหนักมากอยู่แล้วก็เป็นได้ แต่เมื่อเขา
ระลึกย้อนไปก่อนหน้านั้น ตอนที่อันธพาล
กลุ่มนี้ปะทะกับทหารแล้วทหารถูกยิงบาดเจ็บ
ทหารด้วยกันเอาเพื่อนใส่รถเพื่อจะพาไปรักษา
อันธพาลกลุ่มนี้ก็ไม่ยอมให้ออกไปจากจุดปะทะ
สุดท้ายทหารด้วยกันต้องย้อนกลับไปถอดชุด
ทหารออกจึงได้ออก แม้ว่าจะไม่มีข้อมูลว่าสุดท้าย
ทหารกลุ่มนั้นรอดหรือตายก็คน

ทีวีเปลี่ยนเป็นรายการบันเทิงเกือบหมดทุก
ช่องแล้ว คงเหลือไม่กี่ช่องเท่านั้นที่ยังพูดคุยกัน
ถึงการเลือกตั้ง ภาพคนดูมีความรู้พูดไกลไปถึง
ประชาธิปไตยว่า เมื่อเสียงส่วนใหญ่แสดงออก
ทางการเลือกตั้งเช่นนี้ คนที่ไม่ยอมรับเสียง
ส่วนใหญ่ของประชาชนจะต้องถูกกำจัดออกไป
เพราะเป็นการไม่ยอมรับการปกครองในระบอบ
ประชาธิปไตย เมื่ออยู่ด้วยกัน เสียงส่วนใหญ่เป็น
อย่างไร คุณเป็นเสียงส่วนน้อยต้องปฏิบัติตาม...

เขาคดริโมทปิดทีวีด้วยความหงุดหงิดเพราะ

ไม่เข้าใจว่า ถ้าประชาธิปไตยเป็นเพียงว่าเสียง
ส่วนใหญ่มีความชอบธรรมที่จะทำอะไรได้ทุกอย่าง
แม้ถึงขนาดกำจัดอีกฝ่ายออกไปว่าเป็นความ
ถูกต้องได้นั้น อย่างนี้แล้วมนุษย์จะอยู่ร่วมกันได้
อย่างไร เมื่อความแตกต่างทางความคิดคือการ
ทำลายให้หมดไป

เขาจะทำอะไรดีเมื่อหลับไม่ลง จะดูต้อไปกับ
สิ่งที่อยากรู้ก็ดูจะไม่ไหวเสียแล้ว

เขาหยิบหนังสือธรรมะที่มีอยู่หลายเล่ม
อ่าน..อ่าน..อ่าน...

ติสสองแล้ว ค่อยสงบลงไปหน่อย นึกถึงแม่ที่
เลี้ยงและอบรมมาว่าให้เป็นคนดี จะทำอะไรต้อง
ระวัง อย่าไปเบียดเบียนใคร แม้กระทั่งชีวิตสัตว์
ก็ตาม แม้ว่าแม่จะจากไปแล้ว แต่เขายังจำได้ดี
กับการที่แม่สอนให้เขาเป็นคนแบบนี้ อยู่กินแบบ
ประหยัด อย่าไปหลงกินใช้ตามโฆษณา ถึงจะขัด
แย้งในตอนเล็ก ๆ ก็ตาม เมื่อโตขึ้นความขัดแย้ง
ในใจก็ค่อย ๆ หายไป

รถเมล์เข้าป้าย รถไม่แน่นนัก พอยืนได้ไม่
อึดอัด ดูคนที่นั่งทางซ้ายมือคนหนึ่งหลับ คนหนึ่ง
มองออกไปนอกหน้าต่าง หูฟังจากโทรศัพท์มือถือ
ที่แทนวิทยุเครื่องใหญ่ยังพูดถึงผลการเลือกตั้งที่
เกิดขึ้นเมื่อวาน ผลเปลี่ยนแปลงไม่มาก ฝ่ายชนะ
ยังคงเป็นพรรคเดิม ตอนนี้อย่างคงรอผลจากคณะ
กรรมการเลือกตั้งรับรอง คนรายงานข่าวบอกว่า
สิ่งที่รัฐบาลใหม่ควรกระทำอย่างยิ่งคือ ย้ายอธิบดี
DSI, อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์, แก๊ไขผังรายการ
ช่อง NBT...

ถึงที่ทำงานแล้ว เขาลงเดิน ยังคิดอยู่ว่า
ประชาธิปไตยมันจะแบ่งบานจริง ๆ หรือว่ามันจะ
พากันไปสู่ความล้มละลายกันแน่

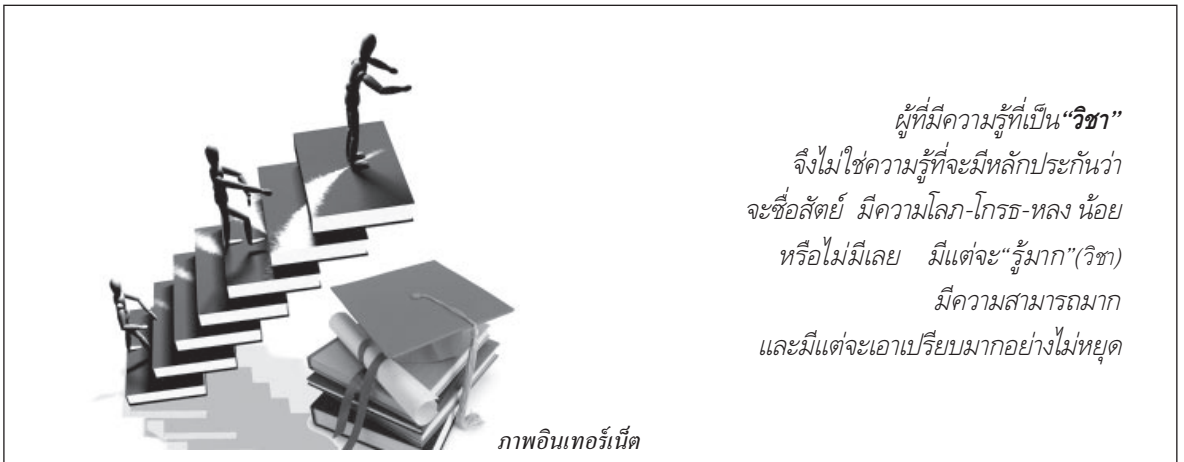
หยิบบัตรที่มีชื่อตัวเองใส่เครื่องตอกบัตร จบ
ความคิดตัวเอง

...อย่างไรเสียประชาธิปไตยมันก็ไม่ใช่ทั้งหมด
ของชีวิต รัฐบาลจะทำอะไรหรือไม่ทำอะไรเขาก็
ยังอยู่ได้ นอกเสียจากจะล้มล้างเปลี่ยนแปลง
อะไร ๆ ที่เป็นที่รักของเขา เขาคงทนไม่ได้แน่ ๆ...๓

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๓<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา ลังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนป่านนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาตามาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถรส เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว เอาตามาตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แล้คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่าเป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สธณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัต”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไตรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้อย่าง
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อัตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรรอกผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บัพ หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอตมกัได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบัพ และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กัน ได้ “บัพ” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะมีรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอตมกักำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร - อัตตทานทิฏฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวม” ของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซาหติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอตมกัได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกข์ขาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมสุข)

[เรากำลังอธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อริชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อริชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่ขั้นต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฏฐิ” (มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเตียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น **โลกุตระสังจะ** จึงจะเป็น **มรรคผล** ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติ

ที่ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ” ที่เกิด “วิชา” นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่นในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้นัยสำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และเมื่อไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่ เป็น “พุทธ” นี้ คือ “ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุดมบรมสัจธรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น “คุณวิเศษ” (อุตตริมบรมสัจธรรม) นั้นๆจริง]

ถ้าหากผู้ปฏิบัติธรรมคนใด **ไม่สามารถเรียนรู้แจ้งใน “อปัณณกปฏิปทา ๓”** (ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิดหรือทางดำเนินชีวิตที่ไม่ผิดของศาสนาพุทธ ซึ่งเป็นทฤษฎีพิเศษมีเฉพาะในศาสนาพุทธ)

กล่าวคือ ใครได้ปฏิบัติตามหลักสำคัญ ๓ ข้อนี้ อย่าง **สัมมาทิฐิ** ก็จะสามารถบรรลุธรรมของพุทธศาสนาได้

แต่ถ้าคนผู้ใดการปฏิบัติออกนอก “**ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด** (อปัณณกปฏิปทา) ๓ ข้อนี้” ก็จะไม่สามารถบรรลุธรรมของศาสนาพุทธที่เป็น **อาริยะ** เป็น **โลกุตระ** ชื่อว่า **ผิดทางนิพพาน** ซึ่งชาวพุทธทุกคนนี้ปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ **นอกข้อปฏิบัติ ๓ ข้อนี้** ไปเกือบหมดแล้วมั้ง ! จึงเท่ากับ **ปฏิบัติผิดไปจากแบบพุทธ** จะไม่สามารถบรรลุธรรมที่เป็น **อาริยะ** เป็น **โลกุตระ** ตามเนื้อแท้ของพุทธได้สำเร็จเป็นอันขาด **หลักปฏิบัติ ๓ ข้อนี้** จึงได้รับการเรียกชื่ออย่างสำคัญ

ว่า “**อปัณณกปฏิปทา ๓**” ซึ่งแปลความให้ชัดก็คือ **ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด** ถ้าได้ประพฤติตาม ๓ ข้อนี้ ก็จะสามารถบรรลุผลเป็น **อาริยะ** ถึง **นิพพาน** เป็นที่สุด หรือ **ทางดำเนินชีวิต ๓ ข้อที่ไม่ผิด** ไปจากการประพฤติตนของคนผู้เป็นชาวพุทธ

๓ ข้อที่ว่านั้นได้แก่ ๑. ข้อปฏิบัติการสำรวมอินทรีย์ ๖ ที่มีเมวมากับอายตนะ-ผัสสะ(อินทรีย์สังวร)อย่างสัมมาทิฐิ

๒. ข้อปฏิบัติในการประมาดจัดการกับความมัวเมา (มัตตะ) เพราะกิเลสอันเกิดจากอาหาร ทั้งที่เป็นเครื่องอุปโภคและบริโภค(โภชนมัตตัญญุตตา)อย่างสัมมาทิฐิ

๓. ข้อปฏิบัติการเป็นผู้ پاکเพียงเรียนรู้ฝึกฝนตนให้รู้ตัวไม่หลงเสพติดอยู่ในความหลับ ไม่หลงเสพติดความหลับไหลอยู่ในภพ ให้บรรลุ “ความตื่น” (ชาคริย) จากความหลับไหลหลงไหล ให้บรรลุ “ความตื่น” จากความมัวเมา (มัตตะ) ในกิเลส(ชาคริยานุโยค) กระทั่งพ้นจากความหลับไหลหลงไหล อย่างสัมมาทิฐิ

เพราะ “ความมัวเมา” (มัตตะ) มันเป็นเรื่องมีจริงตาม **สมมุติสังขะ** ต้องศึกษาให้บรรลุถึงขั้น **ปรมาตตสังขะ**

ไม่เช่นนั้นมันก็ทำให้คนหลง **มัวเมา** จนกระทั่งหลงเลอะเทอะ ติดยัด หลงไหล ถึงกับคลั่งไคล้ มงายไปกับ “**การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ - การไม่ประมาดจัดการกับความมัวเมาในอาหาร - การไม่เป็นผู้ پاکเพียงเรียนรู้ฝึกฝนตนให้หลุดพ้นจากความหลับไหลหลงไหล**”

ไม่รู้แจ้งในความเป็น “**อาหาร**” หรือ “**เครื่องอาศัยในชีวิต**” ตั้งแต่ “**นิวรรณ์ ๕-ทุจจิต ๓-ไม่สำรวมอินทรีย์-ไม่มีสติสัมปชัญญะ-ทำใจในใจไม่แยกคายถ่วงแท้-ไม่มีศรัทธาที่สัมมาทิฐิ-ไม่รู้ในสัทธรรม- ไม่คบสัตบุรุษ**” ชีวิตจึงจมมิด **มัวเมา** เหมือนคนตกอยู่ในสภาพหลับไหล หลงสุขๆ ทุกข์ๆอยู่ในภพ ๓ เช่นเดียวกับคนหลับฝัน

เพราะฉะนั้นจึงต้อง “**ประกอบความเพียรเป็นผู้ตื่นจากความหลงหลับไหลอยู่ในภพฝัน**” (ชาคริยานุโยค) ให้ได้ กระทั่งบรรลุเป็น “**ผู้รู้ผู้ตื่นผู้เบิกบาน**” (พุทธ)

วิธีปฏิบัติของศาสนาพุทธที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ หรือทรงตรัสไว้ชัดๆ ว่า

“**ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด หรือทางดำเนินชีวิตที่ไม่ผิดที่จะพาบรรลุนิพพานของศาสนาพุทธนั้น มี ๓ ข้อ**” เป็นดังนี้

ฉะนั้น ผู้ต้องการเจริญแบบพุทธหรือมุ่งนิพพานจึงต้องตรวจตราให้รู้ถึง“ความมัวเมาของตน”(มัตตะ)ชนิดที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความลึกซึ้งของ“การสำรวมอินทรีย์ ๖”(อินทริยสังวร) ว่า ปฏิบัติอย่างไรจึงเรียกว่าสำรวม พิจารณาไปจนจึงได้รู้แจ้งได้เห็นจริงเป็น“อธิปัญญาสิกขา”ครบครันทั้ง“เหตุ(input)-นิทาน(process)-สมุทัย(output)-ปัจจัย(outcome)-ผล(impact)”เจริญงอกงามไปพลูภัย

จึงต้องตรวจตราให้รู้ถึง“ความมัวเมาของตน”(มัตตะ)ชนิดที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความลึกซึ้งของ“กิเลสอันเกิดจากอาหาร”ทั้งหลายดังกล่าวแล้ว พิจารณาทุกอริยาบถ ที่ประพฤติดูอยู่กับสัมผัส อยู่กับอารมณ์ อยู่กับกายกับจิต ว่าปฏิบัติอย่างไรจึงดับกิเลสได้ ปรับสัดส่วนอะไรต่างๆ (โภชนาตตัญญตา)อย่างไร จึงจะอาศัย(อาหาร)อะไรต่างๆ เหล่านั้น แล้วอยู่ด้วยกันอย่างไม่มีกิเลส ไม่มีบาป

แล้วสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับสิ่งเหล่านั้นชนิดมีโลกุตรจิตที่เป็น“อธิปัญญาสิกขา”ชั้นบริบูรณ์สัมบูรณ์ด้วย“วิปชา ๘” อยู่กับ“เหตุ(input)-นิทาน(process)-สมุทัย(output)-ปัจจัย(outcome)-ผล(impact)”

ในที่นี้ก็ขออธิบายถึงเฉพาะความมัวเมา(มัตตะ)ใน“อาหาร”ที่มันเป็นกิเลสดังกล่าวนี้อย่างจริงจังเพิ่มเติมอีก จากคำสอนของพระพุทธเจ้าอีกหมวดหนึ่ง เพราะถ้ายังมี“ความไม่รู้”(อวิชชา) อกุศล ก็เจริญอยู่ตามที่ได้สาธยายมา พระพุทธเจ้าตรัส“อาหาร ๘”ที่สำคัญยิ่ง ซึ่งเป็นปรมัตถธรรมไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๐ ได้แก่

๑. กวฬิงการอาหาร คือ อาหารที่ทุกคนต้องกินเพื่อเลี้ยงร่างกายตน ตราบ ที่ยังมีชีวิตก็ต้องกินอาหาร

ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดแม้จะกินอาหารก็ยืนยันว่าตนมีสติสัมปชัญญะ แต่สติสัมปชัญญะยังแค่ขั้นปุถุชนหรือแค่สติสัมปชัญญะขั้นกัลยาณชนเท่านั้น หรือจิตใจของผู้นั้นมีสัมมาทิฐิแต่ยังไม่บริบูรณ์ ยังเหลือ“อวิชชา”อยู่

แม้จะศึกษาพุทธศาสนาแต่ยังไม่สัมมาทิฐิ หรือสัมมาทิฐิที่ว่าสัมมาไม่บริบูรณ์ จนฝึกฝนตนกระทั่ง“อธิปัญญาสิกขา”เจริญถึงขั้นกำหนดรู้“กามคุณ ๕”ได้จาก“อาหาร”ที่กิน และมีวิธีที่สามารถกำจัด“กิเลสกาม”ที่เกิดจาก“อาหาร”นั้นๆไม่ได้ ตราบใด ผู้ที่ยัง“อวิชชา”

ยังกินอาหาร กิเลสก็ยิ่งหนาขึ้นโตขึ้น อยู่ตราบนั้น

๒. ผัสสาหาร คือ อาหารที่เกิดจากการสัมผัสทางทวาร ๖ คือ ตาสัมผัสรูป หูสัมผัสเสียง จมูกสัมผัสกลิ่น ลิ้นสัมผัสรส กายสัมผัสสภาวะภายนอก ใจสัมผัสผลอยู่ภายใน ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดยังมีตาหูจมูกลิ้นกายใจสัมผัสด้วยสติสัมปชัญญะที่มี“อวิชชา” ไม่ศึกษาพุทธศาสนาให้สัมมาทิฐิแล้วฝึกฝน จน“อธิปัญญาสิกขา”สามารถกำหนดรู้“เวทนา ๓”ได้ ในชีวิตขณะที่ทุกทวารมีสัมผัสอยู่แล้วพิจารณาเรียนรู้อัน“เวทนาในเวทนา”กระทั่งมีญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เวทนา”ต่างๆทั้งหลายอีกบริบูรณ์ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้จนครบ“เวทนา ๑๐๘”

แล้วไม่สามารถกำจัด“เวทนา”ที่ชื่อว่า“เคตสิตเวทนา”จนเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”ได้ ตราบใด ผู้มี“อวิชชา”เมื่อยังมีสัมผัสตามปกติชีวิต กิเลสก็ยิ่งหนาขึ้นโตขึ้น อยู่ตราบนั้น

๓. มโนสัญเจตนาหาร ก็คือ อาหารที่เกิดจากความต้องการหรือความมุ่งหมายของตน ที่สามัญคนทุกคนต้องมี แม้จะเป็นอรหันต์หรือเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดยังมีความต้องการ แต่ไม่ได้ศึกษาพุทธศาสนาให้สัมมาทิฐิแล้วฝึกฝนกระทั่ง“อธิปัญญาสิกขา” สามารถกำหนดรู้“ความต้องการ ๓”(ตัณหา ๓)ได้

แล้วอาศัย“วิภาตตัณหา”(ความต้องการที่ไม่มีภพ)นั้นนำพาปฏิบัติกำจัด“ความต้องการ”ที่เป็น“กามภพทั้งรูปภพทั้งอรูปรภพ”(กามตัณหาและภวตัณหา)ได้ ตราบใด ผู้มี“อวิชชา”เมื่อยังดับความต้องการที่เป็นกามภพและภวภพ(ทั้งรูปภพและอรูปรภพ) ไม่ถูกสภาวะของมันชนิดที่สัมผัสถูกสภาวะแท้และถูกถ่วง กิเลสก็ยิ่งหนาขึ้นโตขึ้น อยู่ตราบนั้น

๔. วิญญาณาหาร คือ อาหาร(เครื่องอาศัยอยู่ในภาวะที่ยังมีชีวิต)หมายเอา ธาตุรู้ในตัวคนที่มีชีวิตอยู่เป็นประจำวัน ผู้จะพ้นอวิชชา จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัณหา ๓” จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๓” จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กามคุณ ๕”

ซึ่งจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ด้วย“ปัญญาที่สัมผัสเห็นภาวะความเป็นอาหาร”(วิสสนาญาณ)ทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อวิชชาสูตรและอาหาร ๘”

คือ ต้องเรียนรู้อาหารสัมผัสสภาวะที่อาศัยอยู่(อาหาร)ในชีวิตประจำวัน หรือทุกสภาวะที่เกิดอยู่เป็นอยู่ทุกขณะของชีวิต

เช่นว่า ได้คืบคั้นสัตว์บรูษที่บริบูรณ์ ได้ฟังสัทธรรม
ที่บริบูรณ์ ได้ศรัทธาที่บริบูรณ์ ได้ทำใจในใจอย่าง
แบบคายนที่บริบูรณ์ ได้มีสติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์ ได้
สำรวมอินทรีย์ ๖ ที่บริบูรณ์ ได้สุจริต ๓ ที่บริบูรณ์ ได้
ทำสติปัญญาฐาน ๔ ที่บริบูรณ์ ได้ทำโพชฌงค์ ๗ ที่บริบูรณ์
และได้กำหนดรู้(สัญญา)จนกระทั่งสามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“นามรูปของวิญญาน” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัณหา ๓ ของ
มโนสังขเจตนา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๓ ของผัสสะ”
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กามคุณ ๕ ของ ทุกคำข่าวที่กิน”

ซึ่งประกอบไปด้วยการสัมผัสเห็นทุกสภาวะที่เรา
อาศัยอยู่(อาหาร)ในชีวิตประจำวัน หรือทุกสภาวะที่เกิดอยู่
เป็นอยู่ทุกขณะของชีวิต

และ“อริปัญญาสิกขา”ก็จะเจริญเป็น“วิชชา ๘” ซึ่งจะ
สามารถหยั่งรู้“นามรูป”ได้ ด้วย“วิปัสสนาญาณ” หรือเริ่ม
จาก“ญาณ ๑๖” ข้อต้น ได้แก่ “นามรูปปริจเจทญาณ”แล้ว
เจริญมี“ปัจฉยปริคคญาณ” ฯลฯ มีไปจนครบ ๑๖ ญาณ
นามรูปปริจเจทญาณ แปลว่า ความรู้ขั้นพิเศษที่
สามารถกำหนดรู้“นามรูป”ได้ หมายความว่า “อริปัญญา
สิกขา”ของเราเอง ซึ่งก็คือ จิตหรือวิญญานเราเองนั้นแหละ
ที่มีความสามารถเจริญพัฒนาสูงขึ้นกระทั่งมีประสิทธิภาพ
หยั่งรู้“นามรูปหรือนามกาย”นั้นๆได้จริง

และ นามรูป หรือนามกาย นี้ ก็คือ จิตของเราเอง
หรือวิญญาน ของเราเองในตัวเราเอง อีกหนะแหละ

ซึ่งจิตวิญญานล้วนเป็นนามธรรม ที่ไม่มีสรีระ(อสุรีระ)
ไม่มีตัวตน(อนัตตา) แต่จะรู้ได้ด้วยภาวะของ“อาการ-เพศ(ความ
แตกต่าง)-นิमित(เครื่องหมาย)-อุเทศ(คำอธิบาย)”(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)จากกรสัมผัสด้วย“จิตหรือวิญญานของ
เราเอง”ที่เรียกว่า “ญาณ”หรือ“ปัญญาอันยิ่ง” นี้เอง

ไม่ใช่สมรรถนะของ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย ที่จะสัมผัส
“รู้”(ชานาติ)ได้ ทวารทั้ง ๕ ภายนอก สัมผัส“รู้”ไม่ได้
ต้องสัมผัส“รู้”ได้ด้วย“ญาณหรือปัญญาที่พิเศษ”เท่านั้น

แม้ที่อ้างว่า รู้เห็นได้ด้วย“ตาทิพย์-หูทิพย์” หรือด้วย
“ญาณพิเศษ”ที่เห็นจิตวิญญาน เป็นรูปร่างผิ เป็นรูปร่างเวทดา
ที่มีรูปร่าง มีตัวตน ตามที่เล่าขานกันทั่วไปของปุถุชนมาตลอด
กาลนานนั้น ไม่ใช่สภาพที่เป็นจริงเลย บั้นรูปร่างขึ้นมาเอง

บั้นตัวตนขึ้นมาหลอกกันเองอยู่ทั้งสิ้น

ด้วยประสิทธิภาพแห่งอริปัญญาสิกขาตามทฤษฎีของ
พระพุทธเจ้า เมื่อศึกษาอย่างสัมมาทิฐิและปฏิบัติก็จะรู้ยิ่ง
ในนามธรรมนั้นๆได้ ซึ่งเป็น“ความรู้”ที่ผู้ศึกษาจะสามารถใช้
เป็น“เครื่องมือ”ได้ดีกว่าสามัญปุถุชนทั่วไป(อุตตริมนุสสรธรรม)
ที่ไม่เคยฝึกฝนอย่างเป็นหลักสูตรจนสำเร็จเป็นกิจจะลักษณะ
จึงไม่สามารถจะใช้เป็นธรรมาคูได้

แต่ถ้าตั้งใจเรียนรู้อะไร ก็จะเกิดได้มีได้ เป็นวิทยาศาสตร์
ไม่ลึกลับ ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดที่พิศุจน์ไม่ได้

จิตหรือวิญญานที่“ถูกรู้” ก็คือ จิตของเราเอง เป็น
“สิ่งที่ถูกรู้” จึงเรียกว่า “รูป” เมื่อเป็นนามธรรม ก็ใช้ภาษา
บัญญัติเรียกให้ชัดเจนว่า “นามรูป”หรือ“นามกาย”

ส่วนจิตหรือวิญญาน ที่ทำหน้าที่“หยั่งรู้” ก็คือ จิต
ของเราเองอีกนั้นแหละ ที่เป็น“ตัวรู้”หรือญาณ ซึ่งเป็น
ความรู้ขั้นญาณหรือความรู้ขั้นพิเศษ แบบพุทธศาสนา

ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดยังมี“ธาตุรู้คือวิญญานทำหน้าที่
อยู่”(วิญญานรู้สติ)

ถึงแม้จะมีสติสัมปชัญญะ แต่สติสัมปชัญญะก็ยังคง
สติสัมปชัญญะขั้นปุถุชน

หรือแค่สติสัมปชัญญะขั้นกัลยาณชนเท่านั้น

หรือมีสติสัมปชัญญะแต่ไม่สัมมาทิฐิตามทฤษฎี
ของพระพุทธเจ้า

จิตใจของผู้นั้นก็เห็นว่า ยังมี“อวิชชา”

เพราะมีความรู้ทางพุทธศาสนายังไม่ถูกต้องถูกแท้
ถูกถ้วน(สัมมาทิฐิ)

จึงฝึกฝนแล้ว“อริปัญญาสิกขา”ก็ไม่อาจจะเจริญถึง
ขั้นสามารถกำหนดรู้“นามรูป”ได้

จึงไม่สามารถศึกษาฝึกฝนปฏิบัติจนกระทั่งรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
“กาม-เวทนา-ตัณหา”อย่างบริบูรณ์ แล้วกำจัด“กิเลสกาม-
กิเลสในเวทนา-กิเลสในตัณหาที่ยังเป็นภาพเป็นชาติ”อันเกิด
จาก“อาหาร ๘”นั้นๆได้

ตราบใด ผู้ที่“อวิชชา”อยู่ ไม่มีปัญญารู้“อาหาร ๘”

แต่ชีวิตก็ยังอาศัย“อาหาร ๘”น้อย

กิเลสจึงยังหนาขึ้นโตขึ้นตราบนั้น เป็นอหังปัจฉยตา

หรือเป็นปฏิจจุสมุปบาทไปตลอด ไม่มีหยุดหย่อน

ดังนั้น คนปุถุชนที่จะมีกิเลสลดน้อยลงได้จริง จึงจำเป็นต้องมีความรู้ระดับ **วิปัสสนาญาณ** หรือ **วิชชา ๘**

ความรู้ระดับวิปัสสนาญาณ หรือ **วิชชา ๘** ที่ว่านี้ คือ **ความรู้**ที่ต้อง“**รู้**”ชนิด“**ปัสสติ,ปัสสิ**”หรือ“**ปัสสนา**”ซึ่งเป็นศัพท์ที่อยู่ในหมู่ความหมายเดียวกันคือ **ต้องเผชิญของจริง** หรือ**ต้องสัมผัสสิ่งจริงนั้นๆ** หมายถึงต้อง“**รู้**”ถึงขั้น“**เห็น**หรือ**พบ**”ของจริงนั้นๆหลักๆโทหน่อกันทีเดียว

จะไม่ใช้การรู้แค่“ตรรกะ”หรือรู้ด้วยความนึกเอาตามเหตุตามผล รู้ด้วยการขบคิดจนละเอียดลอบถึงผลสูงสุด หรือรู้ด้วยการอนุমান สัมผัสสิ่งที่“**รู้**”ด้วยอายตนะ ๖ ซึ่งเป็น**ญาณทัสสนะพิเศษ** หรือเป็น**ปัญญาที่รู้ยิ่งกว่าความรู้ปุถุชนปกติทั่วไป**(อุตตรนิมฺนุสสรธรรม)ที่มีกันเป็นสามัญ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า “**วิชชา ๘**” อันมีระบุอยู่ใน“**พุทธคุณ ๘ ของพระพุทธเจ้า**”

ได้แก่ “**วิชชาจรณสัมปັນโน**” นั่นเอง

และ“**วิชชาจรณสัมปັນโน**”นี้ก็คือ“**พุทธธรรม**”แท้ๆ ของชาวพุทธทั้งหลายที่ผู้ต้องการความเจริญความประเสริฐที่แท้จริงทุกคนจะต้องพยายามให้“**สัมปັນโน**”(สำเร็จ)ให้ได้

“**วิชชาจรณสัมปັນโน**”แยกเป็น“**วิชชา**” และ“**จรณะ**”

ส่วน“**สัมปັນโน**”ก็คือ **ถึงพร้อมแล้ว** หรือ**สำเร็จ,สัมบูรณ์,ดีพร้อม** หรือ**จบไปด้วย,มี,อุดมด้วย“วิชชา”และ“จรณะ”**

“**วิชชาจรณสัมปັນโน**” ก็คือ **ถึงพร้อมด้วย“วิชชา”**

และ“**จรณะ**”

วิชชา ก็คือ “**วิชชา ๘**” ซึ่งมี“**วิปัสสนาญาณ**”เป็นข้อที่ ๑ และท้ายสุดข้อที่ ๘ คือ “**อาสวกขณญาณ**”

วิชชา หมายถึง ความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ที่สามารถรู้“**ปรมัตถธรรม**” รู้“**โลกุตตรธรรม**” รู้ความเป็น“**เทวะ**”(เทวนิยม) และความเป็น“**อเทวะ**”(อเทวนิยม)อย่างเป็นวิทยาศาสตร์

วิชชา มีความหมายคนละชั่วตรงข้ามกับคำว่า**อวิชชา**

อวิชชา ไม่ใช่“**ความไม่รู้**”ที่หมายถึง“**โง่**” เพราะสมองไม่ดี เพราะโง่ไม่โง่ง หรือเพราะไม่ได้เรียนรู้วิชาการต่างๆ

อวิชชา นั้น มีนิยามไว้ชัด ว่า มีอยู่ ๘ ข้อหลัก หาได้

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒ “**อาสาโคจจนกะ**” ได้แก่

๑. **ไม่รู้“ทุกข์”**(ทุกข อัญญาณัง)

๒. **ไม่รู้“เหตุให้เกิดทุกข์”**(ทุกขสมุทฺเย อัญญาณัง)

๓. **ไม่รู้“ความดับทุกข์”**(ทุกขนิโรธ อัญญาณัง)

๔. **ไม่รู้“ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์”**(ทุกขนิโรธคามินิยา ปฏิปทาย อัญญาณัง)

๕. **ไม่รู้“ในส่วนอดีต”**(ปุพฺพันเต อัญญาณัง)

๖. **ไม่รู้“ในส่วนอนาคต”**(อปฺรันทฺเต อัญญาณัง)

๗. **ไม่รู้“ทั้งในส่วนอดีตและอนาคต”**(ปุพฺพันตอปฺรันทฺเต อัญญาณัง)

๘. **ไม่รู้“ในปฏิจจุสมุปบาท** ว่า **สิ่งทั้งหลายอาศัยกันและกันเกิดขึ้น**”(อิทฺถิปัจจยตาปฏิจจุสมุปฺบันนํสุทฺธมฺเมสุ อัญญาณัง)

วิชชา จึงไม่ใช่ความรู้สามัญตามที่คนทั่วไปในโลกแสวงหากัน และไม่ใช่ที่เล่าเรียนกันอยู่ในมหาวิทยาลัยสูงถึงขั้นดอกเตอร์ ที่ภาษาไทยเขียนว่า“**วิชา**” ซึ่งรู้กันเป็นสามัญ

ดังนั้น ผู้มี“**วิชา**”ความรู้ที่คนทั่วไปแสวงหากันเป็นสามัญนี้ แม้จะมี“**วิชา**”มากเก่งยอดเป็นปราชญ์ขนาดไหน ก็ไม่ใช่“**ความรู้**”ที่เรียกว่า “**วิชชา**”

คนมี“**วิชชา**”อาจจะ**ไม่มีความรู้ที่เป็น“วิชา”**เก่งเท่ามากเท่ากับคนที่มี“**วิชา**” แต่คนมี“**วิชชา**”สามารถ“**พ้นทุกข์**” เป็นอารยชน(คนประเสริฐ) บรรลุเป็นอรหันต์ได้

ส่วนคนมี“**วิชา**”ต่อให้เก่งเป็นปราชญ์ราชบัณฑิต อัจฉริยะปานใด“**วิชา**”ก็ไม่พาให้บรรลุเป็นอรหันต์ได้

และคนผู้มี“**วิชา**”ที่ไม่แสวงหา“**วิชชา**”เลยนั้นต่างหาก ที่มีกลาดเกลื่อนดาษดื่นมากเต็มสังคม เป็นคนเก่งแต่“**วิชา**”แล้วก็ใช้แต่“**วิชา**”ทำมาหากิน แย่งชิงกอบโกยลาภยศสรรเสริญโลกียสุข เช่นหมักกันอยู่ในสังคม ใครเก่งก็อยู่อย่างได้เปรียบ ใครไม่เก่งก็เป็นเบี้ยล่าง อย่างที่เห็นๆ เต็มสังคม ทุกสังคม ในโลกปุถุชนสามัญ

เพราะเป็นปุถุชนผู้โลกิทรหลงอยู่ในโลกีย์ ไม่ได้เรียนรู้“**วิชชา**”ลดกิเลสจริงจัง จึง“**หลงโลก**”แน่นอน ยังมี“**วิชา**”เหนือกว่าผู้อื่น ก็ใช้“**วิชา**”นั้นเองแย่งกันแข่งกันกอบโกยลาภยศสรรเสริญโลกียสุข ให้ได้มากได้เหนือใครๆ อย่างไม่มีขอบเขต ไม่มีพอ ไม่มีสิ้นสุด ไม่หยุดมีหยุดเอา

ที่“**อวิชชา**”ชัดก็คือ ทำลายคนร่วมโลก ทำลายโลก ทำลายธรรมชาติ ทำลายสิ่งแวดล้อมด้วยความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย สُرุษย์สُر่าย หรุหฺรฺวา ทำลายคนในสังคมด้วย

กิเลสที่“อวิชชา” เพราะไม่ศึกษาฝึกฝนจนมี“วิชชา”นั่นเอง และที่เป็นอยู่จริง ก็คือ ผู้มี“วิชชา”นั้นมี“วิชา”ด้วย ไม่ใช่ว่ามี“วิชา”ไม่ได้ ซึ่ง“คน”มันก็ต้องทำงานที่เป็น“วิชา”เพื่อทำงานเลี้ยงชีพแน่ๆในความเป็นชีวิตคน และงานนั้นก็ต้องเป็นงาน“อนวัชชะ”(งานที่ไม่เป็นโทษ งานที่ปราชญ์ตำหนิไม่ได้) ไม่ได้หมายความว่า ผู้มี“วิชชา”จะเรียน“วิชา” มีความรู้ใน“วิชา”ที่ควรรู้ควรเรียนด้วยไม่ได้ จะทำงานที่เป็นความรู้“วิชา”ไม่ได้ นั่นเข้าใจผิดมากไปแล้ว

คนมี“วิชชา”มีแต่พยายามเสียดสละช่วยสังคมด้วยจิตที่บรรลुरुทธจริง

ส่วนคนมี“วิชา”มีแต่พยายามเอาเปรียบสังคมด้วยความรู้ความสามารถที่มีเหนือกว่าเขาเสมอ ยังมี“วิชา”มาก ก็ยิ่งเอาเปรียบมาก เพราะกิเลสมันเห็นแก่ตัวจริง ได้เปรียบมากเท่าไรก็ไม่มีวันพอ ไม่มีขอบเขต ไม่มีสิ้นสุด ไม่หยุดมีหยุดเอา ยังมี“วิชา”มากจึงยิ่งเป็นภัยแก่ผู้ต่อยกว่ายิ่งขึ้นๆ

คนที่เรียนรู้อันแต่“วิชา”นั้นต่างหาก ส่วนมากส่วนใหญ่ไม่สนใจ“วิชชา” มีบ้างที่ทำที่ว่าสนใจก็ด้วยไหวพริบสามัญทุกคนก็ล้วนรู้ว่า คนลตกิเลสได้นั้นมันดีแน่ จึงต้องทำที่สนใจ“วิชชา” จึงทำที่ว่าตนก็สนใจธรรมะที่ลตกิเลสเพื่อสร้างภาพให้แกชีวิตบ้าง โดยปกติแล้วคนแทบทุกคนรู้ว่า“วิชชา”หรือบรรลुरुทธนั้นดีแน่ คนสนใจธรรมะนั้น ถึงยังไม่ได้รอกว่า มันเป็นเรื่องดี แต่ก็ยังมีน้อยกว่าคนที่ไม่สนใจธรรมะหรือ“วิชชา”อย่างเทียบกันไม่ได้อยู่นั่นเอง

ผู้สนใจ“วิชชา”เรียนรู้อีกฝนจนกระทั่งบรรลुरुทธเป็นอาริยนุคคล จึงมีน้อยกว่าคนที่“วิชา”อย่างเทียบไม่ได้ อย่างลับสน อย่าเห็นแค่นั้นๆ พยายามทำความเข้าใจให้คมลึก แม่นประเด็นให้ดีๆ อย่าเข้าใจแค่ง่าย ๆ หยาบๆ มิฉะนั้นจะหลงผิดไปหมิ่นหมยามหรือจาบจ้วงเอาอาริยนุคคลเข้า จะเป็นบาปแก่ตน ปล่อยไปอย่างน่าอวยด้วย“อวิชชา”

ผู้มีความรู้ที่เป็น“วิชชา” จึงไม่ใช่“วิชา” อย่างมีนัยสำคัญ ชัดเจนแล้ว ใช่ไหม..?

ดังนั้น ผู้ที่มีความรู้ที่เป็น“วิชา” จึงไม่ใช่ความรู้ที่ จะมีหลักประกันว่า จะซื่อสัตย์ มีความโลภ-โกรธ-หลง น้อยหรือไม่เลย มีแต่จะ“รู้มาก”(วิชา) มีความสามารถมาก และมีแต่จะเอาเปรียบมากอย่างไม่หยุด ไม่พัก ไม่พอ ไม่จบ

แต่เพราะไม่ได้ศึกษาความรู้ที่พาลตกิเลส และปฏิบัติ ตาม“วิชชา”อย่างสัมมาทวิฐู จึงลตกิเลสได้

ผู้มี“วิชา”บรรลुरुทธ มีความรู้มาก มีความสามารถยิ่งๆ ขึ้น เก่งเหนือคนอื่นยิ่งขึ้นๆ ยิ่งทำให้ได้เปรียบผู้ต่อยผู้เก่งไม่เท่า เมื่อยิ่งได้เปรียบจึงยิ่งเอาเปรียบ จึงยิ่งเกิดสังคม“รวยกระจุก-จนกระจาย”ยิ่งๆขึ้น ในสังคมในประเทศในโลก เพราะไม่ได้ปฏิบัติธรรมที่เป็น“วิชชา”อย่างสัมมาทวิฐูจริง ไม่มีมรรคผลจริง กิเลสก็ไม่ลตจริง เมื่อยิ่งได้เปรียบและกิเลสไม่ลต คุณธรรมสันโดษ(สันตวิฐู)ไม่มี คุณธรรมมักน้อย(อัปปิจจะ)ไม่มี คุณธรรมไม่สะสม(อปจย)ไม่มี คนจึงสะสมกอบโกยไม่มีพัก ไม่พอ ไม่หยุด

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้นที่ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้นที่ ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้นที่ ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น

เมื่อนิยามออกมาเป็น “**อุต-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะเห็นได้ว่า “**ชีวิตนี้**” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “**อุต**” เกี่ยวกับ “**พีชะ**” เกี่ยวกับ “**จิต**” และจะเกี่ยวกับ “**กรรม**” เกี่ยวกับ “**ธรรมะ**” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “**ความเป็น**” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกัน แคะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ **“การกระทำ”** ที่เกิดขึ้นของ **“เจ้าของชีวิต”** ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น **“ทรัพย์ของตนๆ”** (กัมมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “**ชีวิต**” ของผู้นั้นไป トラาบ “**ปรีนิพพาน**” ที่เดียว เพราะ **“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”** แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ **“กรรม”** กับ **“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”** (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก **“กรรม”** หรือ **“การกระทำ”** ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สัมผัส **“กรรม”** ไม่ว่าจะเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี **“วิบาก”** (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น **“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น **“บารมี”** จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็เป็น **เรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี”** ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าวนี้ **“สิ่งที่มีมนุษย์นับถือ** **ว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือ แม้แต่ “อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มีบารมีแห่ง **“กรรมวิบาก”** อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี **“ผลบุญ”** ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี **“อำนาจพิเศษ”** หรือ **“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี **“พระเจ้า”** ที่จะบันดาล

บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ่อนน้อมจาก **“พระเจ้า”** อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี **“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิงหน้าข้าสำหรับผู้มี **“ผลบาป”** ของตนจริง ก็จะมี **ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง **“ผลบาป”** ของผู้นั้นๆ นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่างั้นเถอะ หรือไม่กี่ **“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง **“อำนาจขาตาน”** ต่างหากชนะ **“พระเจ้า”**]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า **“กรรม”** เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า **“กัมมัสสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่ เกิดเป็น **“ชาติริเริ่มดำริ”** ขึ้นในใจ (อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ **“กรรม”** ลังสมเป็น **“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น **“มโนกรรม”** แล้วทีเดียว อันคือ **ทรัพย์ คือสมบัติ** แท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า **“กัมม”** ที่นำหน้า คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”** ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ **“กัมมัสสกะ”** หรือ **“กัมมัสสโกมหิ”** และ **“กัมมทายาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ **“กัมมโยนิ”** ก็ได้ อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาที่ได้อธิบายถึง **“กัมมพันธ”** จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง **“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ **“กรรม”** ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย **“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ **“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น **“ความประพฤติ ๑๕”** (จรรณะ ๑๕) นี้ จึงเป็น

เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัฏสะกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”** เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง**“อนุสาสนี”** (คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว ว่า**“อนุสาสนีปฏิหารีย์”** นั่นคือ **อย่างไร?**

[ได้นำ**“จุลศีล”** มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้**“มัชฌิมศีล”** อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ**“มหาศีล”** อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น**“อนุสาสนีปฏิหารีย์”** ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ **“แก้วกฐสูตร”** การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ**“จรณะ ๑๕”** นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทรีย์สังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้นไป และศีลอื่นๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆธรรมของแต่ละคน และมีศีลอื่นๆ กว้านั้นก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี**“การค้าขายผิด”** (มัจฉาวิขา ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น**“มิจฉาชีพ”**

การค้าขายที่เป็น**“มิจฉาชีพ ๕”** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ **“การค้าขายอาวุธ”** ข้อที่ ๒ **“การค้าขายสัตว์”** ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ **“การค้าขายเนื้อสัตว์”** กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

คนฆ่าสัตว์ คือ คนเลวคนชั่ว ตนทำบาปแท้ๆแล้ว มีสิทธิ์อะไรหรือมีอำนาจมีความศักดิ์สิทธิ์พิเศษอะไร

นักหนาที่จะสั่งโดย**“เจาะจง”** (อุทิศ) ให้คนนั้นคนนี้**“บาป”**

เขาเป็นคนฆ่าสัตว์ ทำบาปแท้ๆ เขามีอำนาจศักดิ์สิทธิ์ปานนั้นจริงๆ หนะหรือ ?

แล้วทำไมคนที่ถูก**“เจาะจง”** (อุทิศ) เท่านั้นที่กินเนื้อที่เขาฆ่าไม่ได้ ต้องผิดต้องบาป คนที่ไม่ถูก**“เจาะจง”** (อุทิศ) ทำไมกินได้ ไม่ผิดไม่บาป มันประหลาดไหม

ผู้ที่ฆ่าสัตว์นั้น ฆ่า**เจาะจง** (อุทิศ) คนไหน ถ้าคนๆ นั้นกินเข้า ต้องผิดต้องบาป แล้วไป**“เจาะจง”** (อุทิศ) ทำไม ?

ถ้าไม่**“เจาะจง”** (อุทิศ) จะฆ่าสัตว์มากินกันก็ฆ่าไปเลย ไม่ต้องเจาะจงใครสิ คนจะได้กินได้ทั่วไปหมด ไม่ผิด ไม่บาป กันสักคน คิดดูดีๆ มันพิลึกๆ ไหม ?

คนที่**“ใจฆ่าสัตว์หรือเจาะจงฆ่าสัตว์หรือเจตนาฆ่าสัตว์ให้ตายต่างหากที่ผิดที่บาป โทหน่แท้ๆ”**

ไม่ใช่**“แค้นใจหรือเจาะจง”** ให้คนนั้นกินคนนี้กิน แล้วคนที่ถูกระบุนั้นจึงจะกินไม่ได้ ถ้ากินแล้วจะบาปจะผิด เพราะตามสังขจะนั้นคนกินเนื้อสัตว์ที่เป็น**“อุทิศมังสะ”**

แม้**“ไม่เจาะจงระบุแก่ใคร”** หรือ**“ไม่เจตนาให้คนกิน”** มันก็**“บาปอยู่แล้ว”** กินเนื้อสัตว์ชนิดนี้เป็นบาปจริงๆ

เพราะ**“เนื้อ”** นี้ไม่บริสุทธิ์จาก**“บาป”** เป็น**“เนื้ออุทิศมังสะ”** (เนื้อที่คนเจาะจงหรือจงใจฆ่ามัน) ซึ่งไม่ใช่**“เนื้อปวัตตมังสะ”** (เนื้อที่เป็นไปตามธรรมชาติตายโดยไม่มีคนจงใจหรือเจาะจงฆ่ามัน) **“เนื้ออุทิศมังสะ”** เป็นเนื้อที่คนเจาะจงหรือจงใจฆ่า ก็เป็น**“เนื้อบาป”** แล้วไง เมื่อคนติดคนก็ต้อง**“กินเนื้อสัตว์”** คนก็จะต้อง**“ฆ่า”** สัตว์กันต่อไปด้วยประการฉะนี้

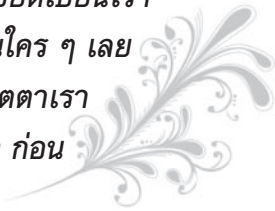
แต่ถ้าคนไม่ติดเนื้อสัตว์ หรือไม่ต้องกินเนื้อสัตว์ ไม่เห็นว่า**“เนื้อสัตว์”** เป็นอาหาร คนก็จะไม่อ้างว่า**“ต้องฆ่าสัตว์มากิน”** เพราะกินพืชพันธุ์ธัญญาหารก็บริบูรณ์แล้ว ไม่ขาดขาดอาหารอะไรแล้ว รู้จักกินก็แล้วกัน ชีวิตจะยืนยาวกว่าคนกินเนื้อสัตว์ด้วยซ้ำ

ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัสโดยอนุโลมเอาไว้ เพราะในโลกมาถึงยุคที่พระองค์อุบัติขึ้นมาในโลกนั้น คนหลงผิดได้กินเนื้อสัตว์กันมากมายแล้วในโลก พระพุทธเจ้าจึงจำเป็นต้องตรัสให้มีทั้ง**“อุทิศมังสะ”** และมีทั้ง**“ปวัตตมังสะ”** ว่า เนื้อสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์โดยส่วนสาม อย่ากินเลย

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

เมื่อไม่อยากจะใคร ๆ เบียดเบียนเรา
เราจงอย่าได้เบียดเบียนใคร ๆ เลย
เมื่ออยากจะใคร ๆ มีเมตตาเรา
เราจงมีเมตตาแก่ใคร ๆ ก่อน

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย แสดงว่าภิกษุนั้นชะรอย
จะไม่ได้แผ่เมตตาจิต (จิตปรารถนาให้ใคร ๆ เป็น
สุข) แก่สกุลพญาทั้ง ๔ เป็นแน่ เพราะถ้าแผ่
เมตตาจิตไปยังผู้ทั้งหลาย ก็จะไม่ถูกงูพิษนั้นกัดถึง
แก่มรณภาพเลย แม้ในโบราณกาล เหล่าดาบส
(นักบวชผู้บำเพ็ญตบะเผากิเลส) ซึ่งเป็นบัณฑิต
(ผู้ฉลาดในธรรม) ก็เจริญเมตตาแก่ผู้ทั้งหลาย จน
ได้อยู่อย่างปลอดภัยมาแล้ว”

แล้วทรงนำเรื่องเก่าก่อนนั้นมาตรัสเล่า

บทแผ่เมตตา

(ชั้นปริตตชาดก)

สมัย หนึ่ง เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า

ประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน อารามของอนาถ-
บิณฑิกเศรษฐี ใกล้พระนครสาวัตถี นครหลวง
ของแคว้นโกศล

ในสมัยนั่นเอง มีภิกษุรูปหนึ่งขณะผ้าพินอยู่ที่
ประตูเรือนไฟ (โรงอบสมุนไพรรักษาโรค) ปรากฏ
มีงูพิษตัวหนึ่งเลื้อยออกมาจากไม้ผุ ได้กัดที่เท้า
ของภิกษุนั้น ไม่นานที่จะพาไปรักษา ภิกษุนั้นก็
มรณภาพเสียก่อน

เรื่องนี้จึงเป็นที่กล่าวขานกันไปทั่ว ในหมู่
ภิกษุทั้งหลายที่ธรรมสภา ครั้นพระศาสดาเสด็จ
มา ได้ทรงรับฟังเรื่องราวแล้ว จึงตรัสว่า

ใน อดีตกาล มีมาณพคนหนึ่งกำเนิดอยู่ใน

ตระกูลพราหมณ์ ที่แคว้นกาลิ แม้เขาจะเป็นเพียง
หนุ่มน้อย แต่ก็เกิดเปื้อนอายุชีวิตที่เสพลุซ
สนุกสนานทางโลกีย์ จึงตัดสินใจสละกามสุข แล้ว
ออกบวชเป็นดาบส พำนักที่อาศรมริมคิ่งน้ำแห่ง
หนึ่ง ในป่าทิมพานต์ (ป่าหนาวแถบเหนือของ
อินเดีย)

ดาบสนั้นได้พากเพียรฝึกฝนตบะ (ข้อปฏิบัติ
เผาผลาญกิเลส) กระทั่งสำเร็จผล เกิดความสงบ
ในฌาน (สภาวะจิตสงบจากกิเลสอันประณีตยิ่ง)
เพลิดเพลินอยู่ในฌาน

ไม่นานนัก จึงมีผู้คนศรัทธาจำนวนมาก พากัน

มาเคารพกราบไหว้มอบตัวเป็นศิษย์ ขอบวชตามเป็นดาบสด้วย พระดาบสจึงกลายเป็นอาจารย์ คอยอบรมสั่งสอนลูกศิษย์ทั้งหลาย อยู่ที่อาศรมริมฝั่งแม่น้ำ

ณ ฝั่งแม่น้ำนั้นเอง มี**งูพิษหลายชนิด**อาศัยอยู่เป็นจำนวนมากเช่นกัน มักจะฉกกัดทำอันตรายแก่เหล่าดาบสบ่อย ๆ ดาบสจำนวนไม่น้อยที่ต้องถึงแก่มรณภาพ ดังนั้นพระดาบสจึงเรียกเหล่าดาบสทั้งหมดให้มาประชุมร่วมกัน แล้วบอกสอนว่า

“เหล่างูทั้งหลายจะไม่ฉกกัดพวกท่านเลย ถ้าพวกท่านฟัง**เจริญเมตตา**แก่ตระกูลพญาทั้ง ๔ ฉะนั้นนับตั้งแต่วันนี้ไป พวกท่านจงแผ่จิตเมตตา ดังนี้เถิด...

ไม่ตรีจิตความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่ตระกูลพญาทั้งหลายชื่อ **วิรูปักษะ**

ไม่ตรีจิตความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่ตระกูลพญาทั้งหลายชื่อ **เอราปถะ**

ไม่ตรีจิตความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่ตระกูลพญาทั้งหลายชื่อ **ฉัพยาปุตตะ**

ไม่ตรีจิตความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่ตระกูลพญาทั้งหลายชื่อ **กัณฑาโคตมกะ**

ไม่ตรีจิตความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่**สัตว์ทั้งหลายที่ไม่มีเท้า** สัตว์ไม่มีเท้าอย่าได้เบียดเบียนเรา

ไม่ตรีจิตความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่**สัตว์จำพวกสองเท้า** สัตว์สองเท้าอย่าได้เบียดเบียนเรา

ไม่ตรีจิตความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่**สัตว์จำพวกสี่เท้า** สัตว์สี่เท้าอย่าได้เบียดเบียนเรา

ไม่ตรีจิตความเป็นมิตรของเรา จงมีแก่**สัตว์จำพวกมีเท้ามาก** สัตว์มีเท้ามากอย่าได้เบียดเบียนเรา

สรรพสัตว์ทั้งปวงที่มีลมหายใจ มีชีวิตอยู่ จงได้พบเห็นความดีความเจริญเถิด **อย่าได้สร้างโทษภัยอันหยาบช้าเลวทราม แม้สักน้อยหนึ่งเลย”**

ได้สอนคาถาธรรมบทแผ่เมตตาแล้ว นับตั้งแต่นั้นมา พวกดาบสก็พากันเจริญเมตตาจิตแก่สัตว์ทั้งปวง ผลก็ได้ปรากฏ...ไม่เพียงบรรดา

ทั้งหลายจะหลบหลีกไปเท่านั้น แม้แต่สัตว์อื่น ๆ ก็ไม่มาเบียดเบียนเลย

เหล่าดาบสจึงได้บำเพ็ญเพียรกันอย่างสงบสุข เจริญพรหมวิหาร (เมตตา = จิตปรารถนาให้คนอื่นเป็นสุข), กรุณา = ลงมือช่วยให้เขาพ้นทุกข์, มุทิตา = พลอยยินดีเมื่อเขาได้ดี, อุเบกขา = วางใจเป็นกลางเที่ยงธรรม) มีพรหมโลกเป็นที่ไปเบื้องหน้า

.....

ทรงเล่าเรื่องนี้จบแล้ว พระศาสดาจึงตรัส

“หมู่ดาบสในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธบริษัทของเราในบัดนี้ ส่วนพระดาบสนั้นก็คือ เราตถาคต”

สุดท้ายได้ตรัสย้ำอีกว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้ภิกษุแผ่เมตตาจิตไป แก่ตระกูลพญาทั้ง ๔ จำพวกนี้ เพื่อคุ้มครองตน เพื่อรักษาตน เพื่อป้องกันตน” ๓

*(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ ข้อ ๖๗
พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒๕๕
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๒๘๖)*

บทแผ่เมตตา

- **สัพเพ สัตตา**
สัตว์ทั้งหลายที่เพื่อนทุกข์
เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น,
อะเวรา โหนตุ,
จงเป็นสุข ๆ เถิด
อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย,
อัพยาปัชฌา โหนตุ,
จงเป็นสุข ๆ เถิด
อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย,
อะนีฆา โหนตุ,
จงเป็นสุข ๆ เถิด
อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย,
สุขี อัตตานัง ประริหะรันตุ.
จงมีความสุขกายสุขใจ
รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเทอญ.

กำปั้นทุบดิน

- ดังนั้น วิมุตตินันตะ

ปัญหาที่กำลังเป็นไปอยู่ในบ้านเมือง
หากไม่เป็นธุระถูกสะสางเงื่อนไขปมขัดข้อง
ให้ยุติเป็นธรรมโดยพลัน
หรือเกิดยุติธรรมเน้นซ้ำเกินการ
แผ่นดินลุกเป็นไฟไม่เสร็จ

ฤาเลือดไทยโยสับไรศัลลัตย น้ำใจขาดแล้งธรรมสำนึกดี

อนิจจังแสนสังเวชทุเรศกรรม

เมืองไทยเราก่อนนี้ แสนดินักหนา เป็นอู่ข้าวอู่น้ำ สยามเมืองยิ้ม
ใคร ๆ รักจะมาอยู่ด้วย เป็นแขกจีนฝรั่งต้อนรับหมด จะอิสลาม
พราหมณ์คริสต์ ต่างมีสิทธิ์ถือศาสนาตามสบายในเมืองพุทธ ภายใต้
ร่มบารมีโพธิสมภารพระเจ้าแผ่นดินไทย

วันนี้ ประเทศไทยเปลี่ยนไปไกลสุดกู่ยิ่งขึ้น เมื่อทักษิณใช้เงิน
ประชานิยมพาดหัวคนไทย ชื้อได้หมดตั้งแต่รากหญ้ายันหอคอยงาช้าง

เที่ยวก่อน ไทยรักไทยผาดขึ้นมายึดรัฐสภา เพียงห้าปีกว่า ทักษิณรววยล้นไม่รู้กี่แสนล้าน กลายเป็นเทวดาโคตรโกงทรงอิทธิพลคับฟ้า ผู้มีบารมีนอกรัฐธรรมนูญตัวจริง

ทักษิณคืออำมาตย์แดงตัวพ่อ ซึ่งเลื้อยแดงไพร่หลงไหล เห็นกงจักรเป็นดอกบัวไปฉิบ เมื่อเกลียดตัวกินไข่เสียเอง แล้วจะล้มล้างอำมาตย์ไปโยเล้า

หนนี้ เพื่อไทยหวนมาชิงเมืองสำเร็จอีก คืบหน้ากว่าครึ่งพลังประชาชนด้วยซ้ำ ยิ่งลักษณะหน้าสวยบอกแก้ไขไม่แก้แค้น ใครจะหลงลมปากนาง ไม่ฉวยโอกาสล้างบาง อำพรางล้างแค้น ต่อให้อมพระปฐุมเจติย์ ก็ฟังไม่ขึ้น

รู้ทั้งรู้ ยิ่งลักษณะเป็นใคร มีกินอะไร ขนาดจู้ ๆ เชิดชูขึ้นผู้นำประเทศไทยได้ ต้องชมคนปั้นหุ่น เสกเป่าคาถาครอบร่างทรง ช่างเก่งกาจว้ายร้ายซิดซ้ายไปเหอะ

แต่เชื่อเถอะ แคมมือเท้าขัดตาทัพชั่วแล่น เจ้าตัวจะทนยอมเป็นเหยื่อไปได้ก็นี้ คงไม่ใช่อย่างเพลงร้อง ฉันทเปลา่หลอกนะ คำมาเอง...!

ละครโจรการเมือง ดูไม่จิตเลย เห็นทักษิณพูดอย่างทำอย่าง รวยพอแล้ว ผมไม่โกง มาถึงอภิสิทธิ์หน้าหล่อ ตอแหลล คาดไม่ถึง ดิงเข็มขัดสั้นไป แถมกะลอนไฟแลบอีกต่างหาก ดีไม่ดีโดนเทพเทือกไชลานซักไยอยู่เท่าไร

มันน่าเห็นใจเหล่านักการเมืองล้มเหลว เขาเลวเพราะพวกมากลากไป ไม่มีสิทธิ์เป็นตัวอิสระของตนเองได้ง่าย ๆ เพราะไม่มีกั้นตรงจุดยืนเสียสละเพื่อปวงชนด้วยหัวใจบริสุทธิ์

ประชาธิปไตยวิปริตผิดอารยะ

เป็นอันว่าสนใจนึกทักษิณที่ลงทุนป่วนบ้านเผาเมือง กดดันปรองดองหมายให้ยุบสภา พาเลือกตั้งน้ำเน่าจนได้เหล่าเก่าในขวิดใหม่ พร้อมก้อนซีใหม่ให้หมาหอม มียิ่งลักษณะหน้าหวาน เต็มไซ่วแทนหนุ่มหล่อหน้าเปื้อ เมื่อเชื่อไม่ไหว ใช้งานทำ

ไม่เป็น ดีแต่พูด

จากนี้ประเทศจะเดินหน้าต่ออย่างไร ถึงไม่ตันทางอย่างที่อภิสิทธิ์จมนมแล้วเล่นยุบสภาแก้เกมง้อ ๆ

ส่วนยิ่งลักษณ์จะชักนำนรกตกสวรรค์ชั้นฟ้าไหน ช่วย ๆ ตาดูहुแล อยู่กะเพริบตา !

กว่าจะมาถึงวันนี้ ที่การเมืองลงตัวตามกติกาดเพราะเพื่อไทยชนะเบ็ดเสร็จ เบื้องหลังถ่ายทำมันมีต้นทุนอย่างไรบ้าง

เอาตั้งแต่ล้มประชุมสุดยอดผู้นำที่พัทยา ล่าอภิสิทธิ์ที่มหาตไทย จลาจลดินแดง ก่อการร้ายลอบฆ่าทหารแยกคอกวัวต่อเนื่องชุมนุมราชประสงค์ลงเอยปล้นห้างเผาเมืองกลางกรุง ลามไปเผาหลายศาลากลาง

รวมตายนับร้อย เสียหายก็หมื่นแสนล้าน เตือดร้อนก็หมื่นแสนคน ผลพวงเหล่านี้จึงใสร้างสถานการณ์ เพื่อบรรลุเป้าหมายคือประชาธิปไตยสู่ประชาชนด้วยราคาแพงเท่าไรใครคิดคำนึงบ้าง

แนวทางแรงร้ายเช่นนั้น ขึ้นซ้ำอีกหน คนไหนจะยอมทนขมขึ้นยังใจไหว จะโยนบาปโทษแดงเทียมดำแท้ มันแก้ตัวหลุดง่ายเหมือนแก้ผ้าก็แล้วแต่ คนทำจริงมันหลอกตัวเองไม่ได้อยู่แล้วนิ

เรื่องของเรื่อง ลังคมลัทธิเมืองต้องมีชื่อแบบคน อันห่างชั้นกับบ้านถ้อยเมืองเถื่อน

วิธีการยะชัดขึ้น เช่น Neo Protest จึงอยู่ในกรอบสงบ สันติ อหิงสา ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึกแมนประเด็น เป็นตัวอย่างของสังคมนารีชนแท้ๆ

ผลสำเร็จแต่ครั้ง ๑๙๓ วันของพันธมิตรฯ คงจูงใจ นปช.เลื้อยแดงจนตั้งทำชุมนุมโดยสันติ อหิงสาบ้าง เสียตายทำไปไม่ทันก็น้ำก็หมดท่าเร็วเกินคาด

เอาเถอะ ทำไปทำไม เพื่อไทยพร้อมเลื้อยแดงต่อสู้อันยิตอำนาจรัฐบาลผ่านพิธีเลือกตั้ง จากนี้ไปรัฐบาลพุ่งเป้าเอาคืนคักดีฐานะทักษิณก่อน ๑๙ กันยา ตามที่กล่าวโทษพวกปฏิวัติเป็นตัวทำลายประชาธิปไตยมาตลอด

โดยจะริบตั้งสภาร่าง รธน. (สสร.) ผ่านเลือกตั้งและประชามติ

ทั้งหมดหมายถึงล้มรัฐธรรมนูญ ๕๐ แทน ด้วยฉบับทักษิณ ทุกอย่างเหมือนหมูในอวยเมื่อ เพื่อไทยผูกขาดสภา คมเสี่ยงกว่าครึ่งจึงเชื่อมั่น ฝันเต็มร้อย คือหวังเจริญรอย ชื่อเสียงเลือกตั้ง โมเดล ๓ กรรฎา ซึ่งอภิสิทธิ์จัดให้ โดยไม่ตั้งใจ จะเตะหมูเข้าปากหมาใครนักรหาเลย

เผด็จการสรรหาเสียสละ เผด็จก้องเลือกตั้งตะกละ

ล้างคมพิงคณลิก แม่นประเด็น เช่น ปัญหา เสียงข้างมาก สองมาตรฐาน ทักษิณคิดแค่นอคติ กรณีปฏิวัติ ๑๙ กันยา ในเมื่อมันสำมะริดเรียบริย แสงนงดงาม เป็นประวัติการณ์ครั้งแรกหนึ่งเดียว บ่มีเลือดลักหยด ไร้เสียงป็นยั้งลักนัด ผู้คนดีใจ โลดโตนไปเสียงบดอกไม้ให้ข้าวน้ำทหารหาญ อัน ไม่เคยเห็นที่ไหนเคยทำได้ลงตัวปานนี้ รลถึงจอด เล่นเหมือนออกงานวันเด็กไปเลย

ครั้งนั้น เป็นอันตะเปิดเผด็จการทักษิณ ซึ่งเข้า ตามหาประชาชนจริง ๆ โพลทั่วไทยขานรับ ๘๕ เปอร์เซนต์ เสียงข้างมากโอขนาดนี้ไม่พอชี้วัด ประชาธิปไตยคร่าว ๆ เชียวหรือ อีกทั้งก่อนใช้ รัฐธรรมนูญ ๕๐ แทนฉบับ ๔๐ ผ่านประชามติ ถึง ๑๔ ล้านเสียงด้วยซ้ำ

ดังนั้น มันผิดตรงไหน เมื่อประชาชนเขา ยินดีกับการเปลี่ยนผ่านรัฐบาลทักษิณโคตรโก่ง ในสถานการณ์ทุกกลไกตรวจสอบควบคุมอัมพาด กิน ตั้งแต่สภา องค์กรอิสระ ตำรวจ อัยการ กระทั่งสื่อ โตนวางยาหมด เลยจ่านนจำใจกับ โพลท์บังคับต้องซบไส

ทักษิณตีกินล้มปทาน ๑๙ ล้านเสียง ให้สิทธิ์ ขาดจัดการประเทศ อิสระเต็มมือเต็มตีนเหมือน ทำชินคอร์ป ใครอย่ามาจั้น เขาผิดถูกไว้สี่ปีค่อย ตัดสิน ไม่ชอบใจก็อย่าเลือก นี่คือประชาธิปไตย แม้ มีอะไรอะเปล่า...เค้าเอาขังจ้แหละเน้อ

เป็นอันว่า การเปลี่ยนผ่านรัฐบาลเผด็จการ ทักษิณในเลื้อคลุมประชาธิปไตยลงโลกโดยปฏิวัติ

๑๙ กันยา ด้วยฉันทามติมหาชนเชิงประจักษ์ ทั้งโพลยื่นกรานหนุนส่งตามหลังล้นเหลือ

การเกิดขึ้นของรัฐบาลสุรยุทธ์ยุคคมช. ให้คน ตีมีอำนาจแทนคนชั่ว เพื่อประโยชน์แผ่นดินปวงชนศรัทธามันก็เป็นประชาธิปไตยกินได้แบบไทย ๆ นี่มา

ครั้งเทียบกับการก้าวขึ้นของรัฐบาลยิ่งลักษณ์ กว่าจะแย่งชิงอำนาจจากมือรัฐบาลอภิสิทธิ์สำเร็จ ต้องใช้กระบวนการเถื่อนถ้อยเชิงรุกทุกค่ายกลตั้งเท่าไหร่ ดังไล่เรียงไว้ข้างต้น โดยเฉพาะโดนต้อง รื้อนรณย้อยุดให้ยุบสภา ผลลัพธ์สุดท้าย ก็ได้ ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ไม่วายม้วนนิมอยู่นั้นแหละ

เพื่อไทยไม่ควรคิดคะนองว่าครองสภาเกินครึ่ง ด้วยคะแนนเพียง ๑๕ ล้านเสียง มันก็แค่ ๑ ใน ๓ ของผู้มีสิทธิ์ และไม่ถึงเลี้ยวหนึ่งของประชากร แปลว่าปวงชนส่วนใหญ่ ๆ ยังไม่ศรัทธาเชื่อถือด้วยเลย

รวมประเด็น ใครเน้นกรรมวิธียื้อแย่งอำนาจ รัฐทั้งสองคราว มันต่างกรรมต่างวาระ

ด้านปฏิวัติ ทักษิณแค่น ทำให้หลุดจากอำนาจเผด็จการก่อนกำหนด ส่วนประชาชนพอใจที่ไล่หัวเผด็จก้องพันแผ่นดิน ทั้ง คมช.ก็เสียสละ ไม่ยึดอำนาจเพื่อตัวเอง รัฐบาลสุรยุทธ์ แม้แต่งตั้ง ก็ยังนำไว้วางใจได้ มีมือสะอาดมากกว่า ทั้งห่างไกลพวกขี้ ซึ่งผิดกับรัฐบาลเลือกตั้งหลัง ๆ

กระทั่งชุดยิ่งลักษณ์จะดียังไง ในเมื่อนายใหญ่ นายหญิงแต่งตั้งอย่างมีนัยยะแอบแฝงเฉพาะ พวกม้าใช้ใกล้ชิดเท่านั้นเอง จึงอย่าหวังเลยหน้าไหนจะทำเพื่อสาธารณะ นอกจากทุ่มประชานิยมอย่างแก่่ง ทำสวนผักซีโดยผลาญเงินหลวงซื้อเสียงล่วงหน้า ต่อไปเลือกตั้งก็ทีของตายเพื่อไทย เจ้าเดียวไม่ยาก

คนตาขาวขาดน้ำยา เสียท่าคนกล้าเลว

สรุปบทเรียน ๑๙ กันยา ปฏิวัติไม่เสียของ แต่เสียราคาไม่เข้าท่าอยู่สองเรื่องใหญ่

อันแรก รัฐบาลสุรยุทธ์ไม่ยอมรับลูกต่อพันธกิก

ปฏิวัติ จะต้องสื่อไขแฉความจริงลากไส้ทักษิณใช้ เทวดา ให้รากหญ้าทั่วไทยรู้เสียใหม่ จะได้ไม่ตก เป็นเหยื่อยักษ์มารชานนแก่

คือทักษิณจับจุดอ่อน คนจนทิวเงินตีนัก เอา เงินหลวงโยนหมู่บ้านละล้าน ชาวบ้านติดกับดัก ทักษิณ กู้หนังกินใช้ได้เล่นห่วยชวยไม่เสร็จ

อันสอง ยิ่งสำคัญ เมื่อนายกฯสุรยุทธ์ริบร้อน จัดเลือกตั้งน้ำเน่า เอาใจการเมืองสยามนยโดยไม่ ยอมปฏิรูปอะไรให้คนรู้ทันโจรการเมืองอมนุษย์ สุดท้ายไม่วายเกิดสงครามการเมืองต่อเนื่อง สุด อนาคตเลวชาติสิ้นดี

อีกอนึ่ง ลำพังรัฐบาลชิงแก่ จัดเลือกตั้งน้ำเน่า เข้าวงจรอุบาทว์ชื่อเสียงเป็น ส.ส. ขอโคเวตต้า รมต. พอมืออำนาจพาดเงินต่อ เป็นอุทาหรณ์น่าเหม็นเบื่อ ไม่ควรรยำร้อยซ้ำซากดักดานทำไมอีก

ถึงคิวอภิสิทธิ์กระตุกอ่อน อวดดีถือดีตั้งเงา ไม่เอาไหน ดันต่อยอดจุดบอดชี้ขลาด แยกว่าชิง แก่ เลยพาจมปลักลั่นคิดผิดพลาดซ้ำแะจะเป็น สองแดง เหมือนดูติกกลับไม่มีน้ำยา กลายเป็น ชีหมาลอยแพ ลมเพลมพัดตามน้ำ

ชวนเชื่องช้า เป็นเหตุให้ทักษิณแจ้งเกิดไทย รักไทย คิดใหม่ทำใหม่ จึงไม่ประหลาดเมื่อ อภิสิทธิ์ศิษย์ชวนไม่ยกกล้าทำอะไรใหม่ ตั้งแต่ แรกเริ่มประเดิมตามเสียงประชาชนเรียกร้องนั่นนี้ หนุหน้าหนุหลัง กลับไม่ฟังจ้งหวะทอง ฉะเลย ปล่อยราชรถเกยเปล่า ไทน์ว่าประชาชนต้อง มาก่อน โม่เหม็นชีฟันมันก็สม ผลงานแย่งจนผ่าแพ้ แม้พรรคเผาไทยทิ้งห่างไม่เห็นฝุ่นพอมืออำนาจแล้ว ไม่กล้าทำตามสำนึกดีก็ไม่มีราคา จบเห่กันที คงได้ เพียงเสียตายเอยเสียตายนัก หากรัฐบาลสุรยุทธ์ และอภิสิทธิ์ไม่พลาดเป้า เข้ากวาดบ้านล้างบาง การเมืองน้ำเน่า มันยอมไม่มีเพื่อไทยวันนี้ !

ข้างสารพาลชน หญ้าแพรกแหลกลาญ

สมบัติพลัดกันงาบ ณ คาบนี้ เป็นทีของเพื่อ ไทย ได้นายก รมต.หญิงคนแรกของไทย ปากหวาน

ไม่รู้จะหน้าบานไปนานกี่วัน เพราะเป็นแคตุ๊กตา ทุ่นเซตร่างทรงให้ทักษิณเต็ม ๆ แล้วจะไปมีราคา อะไรว่านั้น ต้องเห็นใจเธอ

ครั้นเทียบกับอภิสิทธิ์ ชีขลาดต่อแหล สาวหล่อ ก็โกหกเก่งแต่ไม่พัวเท้าหนุ่มกะล่อนเลยต้องพุดน้อย ไม่กล้าปะสีบอย แคอาทิตย์ละ ๒ วันเอง

เวรกรรม ผู้นำขึ้นขึ้นมาแต่ละคน หากคนจริง ทำายากเหลือเกิน ต่อให้เป็นเด็กดีในบ้าน อย่าง เข้าวงน้ำเน่า จำยอมมูสาเสียศีลสัตย์เป็นว่าเล่น

อิหฺรอบนี้ ขาดจุดขายสำคัญในเบื้องต้น ที่ ต้องเริ่มศรัทธาเลื่อมใสน่าเชื่อถือผู้นำเป็นปฐมฐาน เพื่อให้เชื่อฟังเชื่อมั่นต่อไป

เมื่อยากศรัทธา พุดจาเชื่อไม่ค่อยได้ ขึ้นเป็น ผู้นำทำงานใหญ่ จะไปไหนได้ก็น้ำ เชอะ

เรื่องของเรื่อง การเมืองไม่ทำเพื่อบ้านเมือง จริง ๆ ก็ต้องยุ่งชิงอิฐตุงนัง อำพรางบังอีแอบดู เบื่อไม่ลง

เปิดฉากคำโตโกหก แก่ไข ไม่แก้แค้น ช่าง เข้าใจเขียนบทให้พุดหวานหูชาวบ้านตายใจไปก่อน หารู้ไม่ว่า เขาต้องแก้แค้นตามแผนแก้ลำเอาคืน หมด ไม่เว้นล้างบาง อย่างว่ โจรการเมืองมือ เขียนมันต้องกันโก่ตื่น

ยิ่งแก้รัฐธรรมนูญด้วยแล้ว เรื่องคอขาดบาด ตาย เขาเอาแน่ทันทีผ่านพิธีชื่อเสียงประขามติ มันจะไปยากเย็นอะไรกว่าชื่อเสียงเลือกตั้ง ซึ่ง เพื่อไทยไม่แน ไม่แช่แบ่ง

เลือกตั้งโสโครก ไม่อายโลก ฉะฉะเลย

ทักษิณคิด เพื่อไทยทำ คำขวัญหาเสียง ประกาศตัวหัวหน้าค่ายตัวจริงเสียงจริง ทั้ง ๆ ที่ เป็นนักโทษการเมืองบ้าน ๑๑๑ ศพ และหนีคุกคดี อาญาที่ดินรัชดาฯ กกด.ไม่ถึงสา แล้วคำพิพากษาจะเหลือความหมายตรงไหน...เมื่อไม่ทำตาม ไม่นำพาบังคับคดี !

ชัยชนะเพื่อไทยจึงเกิดจากชูธงทักษิณ เสีย ญ่บูปลั่งลุยเอง ไม่ลุยปากเปล่า เอาเงินใช้ผีไม่แบ่ง

ได้ ลำพังเงินพาดหัวคนทั่วไทยก็หายห่วงแล้ว

ยิ่งทุ่มประชานิยมบ้ารระห้า ค่าแรง ๓๐๐
ปริญญา ๑๕,๐๐๐ ข้าว ๑๕,๐๐๐ แท็บเล็ต ป.๑
สารพัดแถมแจก หลอกแตกคะแนนเรียบ ด้วย
เงินหลวงผลาญเพียบ กกด.หัวต่อไม่ขัดข้อง
เท่าที่ถูกต้องแล้วครับนาย...หัวหมอคิริณชัชชัยรับรอง
ที่จัดเลี้ยงเล็ก ๆ ด้วยเงินราษฎรหน่อย ๆ ผิด
เต็มประตู

ถูกผิดอีแบบนี้ หน้าที่ใครช่วยตัดสินทันการ
ได้บ้าง บางศาลอ้างผู้ร้องไม่ใช่ฐานะมีสิทธิ์ฟ้อง
เพราะไม่มีกฎหมายอนุญาตไว้ ข้อจำกัดจำเขี่ย
ดังกล่าว เป็นวิจารณ์ญาณตุลาการจะตีความตาม
ภูมิธรรมอิสระ ด้วยภูมิปัญญาที่แตกต่าง ข้อยุติ
ย่อมเป็นอื่น !

จากนี้ไป เราคงไม่มีที่พึ่งอำนาจใดเหนือกว่า
ตุลาการ ฐานะเป็นหนึ่งในสามเสาหลัก เพราะ
รัฐบาลมีอำนาจผูกขาดรัฐสภา จะคอยพลิกดิน
คว่ำฟ้าถึงไหนเพื่อไทยย่อมมีสิทธิ์เผด็จศึกตามโอกาส

บ้านเมืองถึงวิกฤติที่สุดในโลกตรงตามในหลวง
ชี้เป้าไว้หลายปีติดๆ ทั้งยังทรงชี้แสงสว่างทาง
ปลายอุโมงค์ให้ผู้มีอำนาจทำหน้าที่ตนจนเรียกร้อย
เฉพาะอย่างยิ่งบรรดาตุลาการต่างได้รับฟังกระแส
พระราชโองการบ่อย ยิ่งฐานะต้องใช้อำนาจในพระ
ปรมาภิไธย องค์พระประมุข ย่อมเป็นที่พึ่งพิงหวัง
สำคัญยิ่งของแผ่นดิน อันน่าฝากฝังไว้เนื้อเชื่อใจ
มากกว่าใครในยามนี้

นั่นคือ ปัญหาที่กำลังเป็นไปอยู่ในบ้านเมือง
หากไม่เป็นรัฐระถูกสะสางเงื่อนไขขัดข้องให้ยุติ
เป็นธรรมโดยพลัน หรือเกิดยุติธรรมเน้นช้ำ
เกินการ แผ่นดินลูกเป็นไฟไม่เสร็จ จะทำเป็นไม่
เดือดเนื้อร้อนใจเฉยเลย ชินทำใจจิตใจดำไม่เอา
ไหนหมด หนีไม่พ้นเงยหน้าก็อายฟ้า ก้มหน้าก็
อายดิน ใครจะยอมเป็นเช่นเลือดไทยกลับแล้ง
น้ำใจล้นดี ไม่มีอายุบายปกัลกรรมเวรใด ๆ...กรุณา
ยกมือ...คงเปล่านั้นผู้ใดกล้าเลวปานนั้นง่าย ๆ
สุทธิ อสุทธิ ปัจจุบันจัดตั้ง สาธุ ขอให้จริง พุทโธ
อัมโม ลังโฆ !

การเมืองตุลิลิน แผ่นดินลูกเป็นไฟ คดีโกงครองเมืองไว้ เพื่อฝันโยจบสงคราม

น้ำน้อยยอมแพไฟ เสียเงเดือนมันค่อยไป
ทำให้ไม่สนโหวตโน อย่ายปล่อยสัตว์เข้าสภา
เสร็จสรรพผ่านพิธีเลือกตั้งโหลโยไทย โดย กกด.
องค์พิทักษ์กติกาสันทวย ช่วยไม่ได้ ไม่พลาด
เพื่อแก้วเหมือนเคย

เลือกตั้งน้ำเนา พาเราไปตาย กูรูปรารโมทย์
นาครทรรพ เตือนไว้ชัด รัฐบาลสุรยุทธ์ไม่แยแส
รีบร้อนจัดให้เลือกตั้งทุเรศสงเดชเอาใจใคร ไม่
ยอมกวาดบ้านล้างเมืองสะอาดก่อน

ย้อนช่วงรัฐบาลสมัคร พันธมิตรประท้วงแก่
รัฐธรรมนูญ โดนถล่มล้มตายเจ็ดตุลาทมิฬ ยัง
ไม่ลั่นสันตือหิงสาอโหสิ สงบแท้ไม่แก้แค้นลัก
นิดน้อย พलयยอม แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร
เลื้อเหลือองเรื่องเลิศเชิดชูธรรมสำเร็จปานนี้

พอเปลี่ยนผ่านรัฐบาลอภิสิทธิ์ขึ้น เพื่อไทย
ฝ่ายค้าน หนักที่เพื่อแก้วออกโรงอัสปหมาป่าตีบ
ลูกแกะ เดินแผนปาล้อมกรุง แดงทั้งแผ่นดิน ลง
ท้ายทิ้งทวนปล้นห้างเผาเมืองฝากไว้ในนาคร
ไม่กลับบ้านมือเปล่า ถึงจบเห่เลือดแดงแฝงเลือดดำ
ซ้ำเลือดแดงเทียมแท้ ก็แล้วแต่จะเล่นลั่นปล้นท่า
ตามเพลงโจรการเมือง

ทำไปทำไม ปูดองปรองแดง อภิสิทธิ์ดีต่อ
ใส ชำร่อยประวัติศาสตร์ไม่เชิด จัดเลือกตั้ง
น้ำเนา เอาอย่างการเมืองสามานย์ต่อ ให้
ประเทศเดินหน้าหาเหว เลวระยำไม่เสร็จ

เหมือนเคราะห์ดีชั่วคราวที่เพื่อไทยชนะศึก คอย
ดูเขาก็ก้มแกไขไม่แก้แค้นนำฟังดี ที่แท้แค่เอา
คืนล้างบาง เข้าทางจัดหนักตามจังหวะเมื่อไหร่ก็
เมื่อนั้น วันพรุ่งไม่มีเหมือนวันวานขอบอก เมตตา
ช่วยด้วยคาถาสัมพาทพรหมท่านว่าให้ทำใจดี ๆ เกอะ
พี่น้อง !

ผลสำเร็จค้นหาใครเพื่อแก้วลูมาทุกท่าห้าปี
หนีไม่พ้นกองกำลัง ไม่ได้เล่ห์ก็เอาด้วยกลโกงจัดให้
จะจัดหนักจัดเบาถามเลือดแดงดู แค้นักขาวจู้จัดให้

ยิ่งลักษณะจ้อหยอ ย โดนข่มขู่เดี๋ยวจัดให้ วัน
เปิดฉากแถลงนโยบาย เพียงนักศึกษาชูป้ายท้วง
ประธานสภายังโดนแดงยามะรุ่ม ล้อคคอตหน้า
ตำรวจ

ไหนว่าคืนประชาธิปไตยให้ เป็นประชาธิปไตย
สามัญหรือสามานย์ไปฉิบ เลยดูไม่เบือ เมื่อถือ
อำนาจเข้าใครอย่าแตะ เพด็จการในสภายังไม่พอ
ไม่เว้นนอกสภาอีก

ยุคสมัยคร เลือเหลือองประท้วงได้ตามสิทธิ์
สมัยยิ่งลักษณะชักยุงตายหะ แก๊งเรดการ์ดคง
ไม่เลี้ยงถ้าเสียงประท้วงซุ่มนุ่ม กรรมกรชานา ฯลฯ
โดนปิดประตูหมด ใครก็พูดไม่ได้ตามใจคือไทยแท้
ไฟเขียวแค่คิดแต่พูด ปูดเบา ๆ ในสภานาน ๆ ที่
อีแป้นจะออกแตกตายไหมเนี่ย ?

เอาเป็นว่าวุ่นวายไม่จบแน่ บ้านเมืองวิกฤติ
ด้วยน้ำมือวิปริตนักการเมืองตัวแสบแสนั่นเอง
ลำพั้งนักเลงกระจอกทำเดือดร้อนในตรอกข้างถนน
จะไปเทียบชั้นโจรการเมืองไหนฤ

อยุธยาไม่สิ้นคนดี ปัญหาผีเพียงหากคนรักษ
ศีลสัตย์ยังชีพเช่นเด็กลูกเสือ ไปรับงานเข้า ณ
ทำเนียบไทยคู่ฟ้า ให้เป็นงานคนใช้ผู้ใหญ่ของ
แผ่นดิน แทนพวกอมุขย์สุดแหลดูบ้างปะไร

นั่นคือ ประตุจุดตั้งต้น ทำการบ้านสรรหา
กรรมกรงานคนใช้การเมือง ขอให้เก่งกาจดีพร้อม
มีศิลปะสะอาดพอตัว ไม่ต้องมากหัวเลย เอาแค่พอ
ทำสารตั้งต้น หัวเรือใหญ่สักสองสามโหลจาก
หกสิบกว่าล้านคน ทั้งปลูพิพลิกแผ่นดินหากคนแน่
กล้าจริงเท่านี้แหละก่อนอื่น จะเลือกตั้งเลือกข้าง
อย่างไร แมวสีโหนจับหนูเป็นก็โอแล้ว ขอให้
สะอาดเด็ดขาดหน่อย ตั้งหน้าตั้งตาคคนละไม้
คนละมือ รวมพลังหลายหมื่นแสนมือ มันคือ
มวลสารประชาธิปไตย แม้หมุ่น้อยยอมอาจทยอย
ฤทธิ์แรงชวนหมุ่นมากพลิกผันได้เมื่อสามารถ

การเปลี่ยนผ่านบ้านเมือง สัมฤทธิ์ผลเพราะ
น้ำมือผู้นำเสียงข้างน้อยซึ่งมีน้ำใจเสียสละกล้าดี
จนได้ใจเสียงส่วนใหญ่ค่อยว่างามไปตามเจ้า
อย่าไปกลัวเลยพวกแดงเทียมดำแท้ดิบเถื่อนถ่อย

ยังงักก็เป็นชนส่วนน้อยเดียวของสังคมอยู่ดี แล้ว
โดนกำแหงแผลงฤทธิ์ระยำ ทำพิชหายฉิบได้เล่า

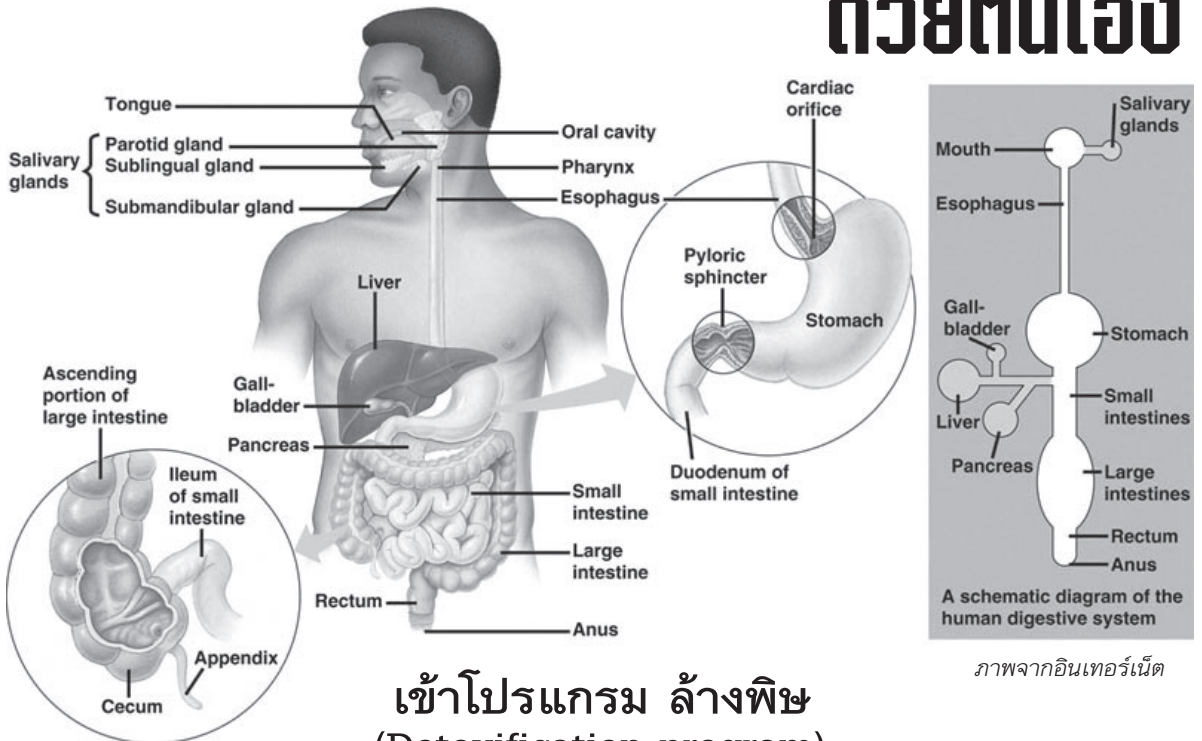
เราท่านหมุ่น้อย ไม่งอมืองอดตีน มันต้อง
แข็งขันอย่าขายชี้หน้าแพ้วพวกเงินจ้างบ้าง
ประเทศกำลังลุกเป็นไฟทั่วแห่งหน ดีแต่บ่นพ่น
เบือมัวดูตาย ถือตัวเป็นทองไม่รู้ร้อน มีปัญหา
เอาตัวรอดเป็นยอดดี ที่แท้ยอดเลว หนัก
แผ่นดินซัด ๆ ไฟนรกลุกไหม้บ้านตำตา หน้าที่
ดับไฟใจดำปล่อยวางเกียงเลี้ยงหลบ ธุระไม่ใช่
เป็นคนไทยแล้งน้ำใจไม่อายแก่ใจตัวเอง ชิน
อยู่ไปหายใจทิ้งเปล่า ช้ำร้ายเสียตายชาติสุด
ประเสริฐเทิดทูลสัตย์ ชินวิบัติขาดหลักคน
ไม่พันสัตว์อมมนุษย์เดินดินเป็นแน่ เห็นเป็น
เลือดเนื้อเชื้อไทยแท้ก็ได้แต่ตัว ส่วนหัวใจใส่
วิญญาณสัตว์สิงห์เสือยักษ์มารอยู่ไซ้เบา เข้าใจ
เอาสุเราท่านตามปัญญาจักพึงมีฉันนี้แล

๒

พชก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน
สถัดมิจฉา
พัฒนาตน
พื้นที่จกฉาน
ทำงานอาริยะ
ละนิวรณ
สอนธรรมเป็นทาน
ดำเนินการมนุษยสัมพันธ์
● สมณะโพธิรักษ์
โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์
๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐
☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

การนวดปรับกระดูก

ด้วยตนเอง

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

ล้างปรับระบบหมุนเวียนเลือด (ไต, กระเพาะปัสสาวะ)

ด้วย น้ำปั่นผัก, น้ำปั่นหญ้า, น้ำสมุนไพรต่าง ๆ (ที่มีครบ ๕ สี ๙ รส ยิ่งดี) ให้ดื่มหลังจาก ดื่มน้ำอุ่นแล้วในตอนเช้า จะได้ไม่มีอาการตื้อที่ศีรษะ เพราะตอนเช้าหลอดเลือดยังไม่ขยายตัว

ล้างปรับระบบดูดซึม (ทางเดินอาหาร, กระเพาะอาหาร, ม้าม)

ด้วย น้ำมินท์ (กะเพรา โหระพา ตะไคร้ ใบมะกรูด สะระแหน่ ต้มให้เดือดไม่ให้เกิน ๑๐ นาที) ควรดื่มในตอนเช้าทุกวันจะดีมาก ช่วยปรับค่าความเป็นกรดด่าง รสชาติของ 'น้ำมินท์' นั้น เย็นแต่อบอุ่น หลายคนเข้าใจว่ามันร้อน แต่มันเป็นกลางมากกว่า เพราะมีทั้งเย็น และอุ่นในตัว ถ้าดื่มครบทั้ง ๕ ตัว สามารถดื่มได้ทุกวัน เพราะมีสมุนไพรเกิน ๓ ชนิด แล้ว

ล้างปรับระบบทางเดินหายใจ (ปอด , ลำไส้ใหญ่)

ด้วย น้ำต่าง จาก 'ซี่เก๋า' ชนิดใดก็ได้ หรือแก่นไม้ยังดีมาก ยิ่งหมักนานยิ่งดี (โดยใช้แค่ ๑ ซ่อนโต๊ะ ผสมกับน้ำอุ่น ๑ แก้ว) , น้ำปั่นจากว่านทางจระเข้ ควรปั่นผสมกับน้ำผึ้งและน้ำมะนาว ประจุรส

ตามชอบ แต่อย่าให้รสชาติเข้มข้นจนเกินไปนัก

ควรตีที่อกซ์ล้างลำไส้ ทุกเช้าก่อน ๐๗.๐๐ น. และ ๑๗.๐๐ น. จะดีมาก (ในเวลาที่เข้าโปรแกรมล้างพิษ) อย่าไปหลงคำใครเขาบอกว่า ดีที่อกซ์มาก ๆ แล้ว ลำไส้จะบาง ท่านลองถามเขาดูซิว่า คนที่พูดเคยลองทำมาก็ครั้งแล้ว **ในชีวิตประจำวัน** ถ้าท่านมีอาการผิดปกติใด ๆ ก็ตาม เช่น **คลื่นไส้ ปวดหัว เป็นไข้ ท้องเสีย ฯลฯ** ก็ควรที่จะรีบ **สวนลำไส้** ด้วย ‘น้ำอุ่น’ (ผสมกับน้ำสมุนไพรมานานต่าง ๆ น้ำมะนาว, น้ำมะขาม, นมเปรี้ยว, น้ำปัสสาวะ) อย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะในร่างกายของท่านมีพิษหมักหมม ควรรีบล้างพิษเอาออกเสีย อาการต่าง ๆ ก็จะทุเลาลงได้

อย่าลืม ! ก่อนและหลังตีที่อกซ์ ควรดื่มน้ำสมุนไพรมานาน ๑ - ๒ แก้ว เพื่อป้องกันการขาดน้ำ อาจเกิดอาการวูบหมดแรงได้

ล้างปรับระบบภูมิคุ้มกัน (ตับ, ถุงน้ำดี)

ด้วย น้ำมันมะกอกกับน้ำมะนาว, น้ำมันมะพร้าว, น้ำผึ้ง - น้ำมะนาว - กระเทียม - พริกไทย

ล้างปรับระบบต่อมไร้ท่อ (ลำไส้เล็ก, หัวใจ)

ด้วย น้ำมันรำข้าว, เม็ดบัว, ลูกเดือย, มันเทศจีน, เกาลัด, ลูกกอล์ฟ

เมื่อออกจากโปรแกรมเรียบร้อยแล้ว กรุณาใช้ชีวิตตาม ‘เวลาชีวิต’ มิฉะนั้นจะมีอาการเจ็บปวดขึ้นมาอีก ตามพฤติกรรมของเราที่ผิด ๆ นั่นเอง

ทำไมต้องล้างพิษ

- พิษมาจากอะไรบ้าง
- พิษคืออะไร
- อาการมีน ซา เหน็บ แน่น ตึง ปวด เจ็บ เป็นไข้ คืออะไร
- พิษเพิ่มหรือลดได้อย่างไร
- พิษอยู่ในอวัยวะใดบ้าง
- วิธีที่จะล้างพิษทำอย่างไร
- รู้ได้อย่างไรว่าพิษลดลง
- พิษที่ออกมามีลักษณะอย่างไร
- ควรล้างพิษคนละกี่ครั้งต่อปี
- ป้องกันอย่างไรให้เกิดพิษน้อยที่สุด
- สมุนไพรล้างพิษมีอะไรบ้าง
- ใช้สมุนไพรมานานล้างพิษอย่าง多得ไม่เกินกี่วัน
- หลังจากการล้างพิษแล้ว ควรฟื้นฟู บำรุง แบบใด
- มะเร็งระยะต่างๆ จะล้างพิษได้ไหม ก็ครั้ง
- ล้างพิษ ล้างไขกระดูก ได้ไหม

พิษเกิดขึ้นในร่างกายได้อย่างไร

๑. **ปัจจัยภายนอก** เช่น **อาหาร ที่อยู่อาศัย เวลา ฤดูกาล เครื่องนุ่งห่ม เครื่องใช้ไฟฟ้าต่าง ๆ**

อาหาร

ทุกวันนี้อาหารแต่ละชนิด พืช - ผัก - ผลไม้ ล้วนแต่มีการปนเปื้อนสารเคมีแทบทั้งนั้น เขาจะฉีดยาก ก่อนเก็บ ๑๕ - ๒๐ วัน เรียกว่า ‘ปลอดสารพิษ’ แต่ที่ปลูกไว้ ‘สารพิษ’ หาได้ยากมาก เกษรกรจะใช้ทั้งปุ๋ย และยาฆ่าแมลง ที่เป็นสารเคมีทั้งนั้น

● เครื่องปรุงรสอาหาร ที่มีแต่ผงชูรส และสารเคมี

● การกินอาหารที่ไม่สมดุลย่อยยาก กินอาหารขยะ (อาหารที่แปรรูปจนไม่มีพลังชีวิต) เช่น ‘เนื้อสัตว์’ ต้องนำไปปิ้งย่าง ทอด ทำให้เกิดสารออกซิเดชั่น ต้ม ‘นม’ ที่ไม่ผ่านการหมักให้โปรตีนโมเลกุลเล็กลง ทำให้เกิดภูมิแพ้ได้ง่าย และ ท้องเสีย ถ้าไม่เคยกินต่อเนื่อง (กินได้แต่นมเปรี้ยว, โยเกิร์ต)

● กินอาหารรสจัด เช่น มันจัด เปรี้ยวจัด เผ็ดจัด หวานจัด ทำให้เส้นโลหิตฝอยแตกง่าย มีแผลในระบบทางเดินอาหารด้วย

● เคี้ยวอาหารเร็วเกินไป ทำให้น้ำลายที่เป็นต่างในปากออกมาน้อย เพราะว่า ‘น้ำลายเป็นต่าง’ ช่วยปรับความสมดุล ใน ‘กระเพาะอาหาร’

● กินอาหารที่เป็นผัก และธัญพืชต่อวันน้อยไป เพราะผักและธัญพืช มี ‘กากใย’ มาก ช่วยในการขับถ่าย

● กินอาหารที่ชอบ ๆ ซ้ำกันนาน ๆ ควรกินให้หมุนเวียนไปเรื่อย ๆ ‘ตามฤดูกาล’

● ต้มน้ำน้อยไป ในแต่ละวันควรต้มน้ำให้ได้วันละ ๒ ลิตร โดยเริ่มตั้งแต่ตื่นนอน ให้ต้มน้ำทุกเช้าให้ได้ ๕ แก้ว (ประมาณ ๑ ลิตร) ระหว่างวันอีก ๑ ลิตร โดยไม่ควรต้มน้ำมากหลัง ๑๗.๐๐ น.

● ต้มน้ำมากตอนเช้า ช่วย ‘ล้างไต’ ขับนิ่ว มูกเมือก ไขมัน ออกจาก ‘ไต’

● ต้มน้ำมากตอนเย็น ทำให้ ‘ไตวาย’ ไตต้องทำงานหนัก ส่งผลให้ลูกขึ้นฉี่ระหว่างนอนกลางดึก

● กินอาหารไม่รู้จักรักเวลา เช่น เวลา ๐๗.๐๐ น. - ๐๙.๐๐ น. ควรกินอาหารเช้า เพราะพลังของเลือดวิ่งมาที่ ‘กระเพาะอาหาร’ เตรียมพร้อมที่จะช่วยย่อยอาหารได้เป็นอย่างดี หรือ ควรกินอาหารที่เบา ๆ ย่อยง่าย ๆ ให้เรียบร้อยก่อนเข้านอน ๓ ชั่วโมง แต่ทุกวันนี้กินอิมแล้วนอนเลย การกินอาหารที่ผิดเวลา จึงเกิดปัญหาต่อสุขภาพ

ที่อยู่อาศัย

● รูปทรงที่อยู่อาศัย ทำให้เกิด ‘คาร์บอนไดออกไซด์’ หรือ ‘ออกซิเจน’ ได้มากกว่ากัน

● ทิศทางของหน้าบ้าน หันหน้าไปทางทิศที่มี ‘ออกซิเจน’ มากกว่า คือ ‘ทิศตะวันตกเฉียงใต้’ หรือตั้งบ้านอยู่ใกล้เสาไฟฟ้าแรงสูงหรือเปล้า อยู่ใกล้กับถังเก็บน้ำที่สูง ๆ หรือเปล้า หรืออยู่ใกล้กับโรงงานต่าง ๆ เพราะบริเวณนั้น ๆ มีแต่ ‘คาร์บอนไดออกไซด์’ มากกว่า ‘ออกซิเจน’ แม้จะมีความรู้ลึกลับว่าบริเวณนั้นมีลมพัดเย็นก็ตาม

● สีที่ใช้ทาบ้าน ทั้งในบ้าน และนอกบ้าน ส่งผลต่อ ‘ออกซิเจน’ ในบ้าน ให้เพิ่มหรือลดลงได้

● น้ำที่อยู่ข้างบ้าน ส่งผลดีและเสียกับสุขภาพได้ด้วย

● แสงไฟในบ้าน ส่งผลต่อสุขภาพ ถ้าสว่างมาก หรือน้อยเกินไป

● เฟอร์นิเจอร์ประดับบ้าน ก็ส่งผลต่อสุขภาพได้ด้วยเช่นกัน

เวลา

บอกให้เราทราบว่า การเคลื่อนพลังในร่างกายไปยังอวัยวะใดบ้าง เมื่อถึงเวลาที่อวัยวะใดต้องทำงาน หรือต้องพัก หรือต้องกิน แต่เรากลับทำตรงกันข้าม หรือ ไม่รู้ว่าอวัยวะในร่างกายต้องใช้ชีวิต

ให้ถูกได้อย่างไร เช่น...

- ควรจะถ่ายอุจจาระทุกเช้าก่อน ๐๗.๐๐ น. เพื่อไม่ให้พิษถูกดูดซึมเข้าสู่ร่างกาย
- ควรกินอาหารเช้าที่ ๐๗.๐๐ น. - ๐๙.๐๐ น. เพื่อให้ร่างกายได้สร้างน้ำเหลืองและน้ำเลือดส่งไปให้ลำไส้เล็กดูดซึมได้ทันเวลาบ่ายโมง
- ไม่ควรออกกำลังกายตอนเย็น เพื่อไม่ให้ 'ไต' ต้องทำงานหนัก จะส่งผลทำให้หัวใจวายได้ง่าย ๆ
- ไม่ควรอาบน้ำ - สระผม หลังพระอาทิตย์ตกดิน [(๑๘.๐๐ น.) ควรอาบน้ำก่อนนอน ๓ ชั่วโมง] เพราะจะทำให้ 'ม้าม' อ่อนแอ เนื่องจาก 'ม้าม' ต้องปรับอุณหภูมิในร่างกายให้ได้ ๓๗ องศา อยู่ตลอดเวลา จึงนำไปสู่การทำให้ระบบภูมิคุ้มกัน - ระบบกล้ามเนื้อ - ระบบน้ำเหลือง อ่อนแอ ตามไปด้วย และจะนำไปสู่การเป็นมะเร็งเม็ดเลือด มะเร็งต่อมน้ำเหลือง และเมื่อระบบน้ำเหลืองอ่อนแอจะก่อให้เกิดมะเร็งที่มดลูก - รังไข่ - เต้านม ในผู้หญิง และมะเร็งต่อมลูกหมากในผู้ชายได้ในที่สุด
- ไม่ควรนอนเกิน ๒๑.๐๐ น. เพราะเป็นเวลาที่ร่างกายจะต้อง 'สร้างเม็ดเลือดใหม่'

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เราคิดอะไร

คำกสองคำ

เราคิดอะไรใครใคร่รู้
การศาสนา เรื่องหลัก ไม่ละเลย
การเมือง ทำไม ต้องธรรมะ
ทำไม ต้องติดตาม ให้รู้ทัน
ลึกลึก การเมือง เรื่องธรรมะ
ผู้บริหาร ต้องใกล้ชิด มาติดดิน
คนทำงาน เสียสละ เพื่อผู้อื่น
สังคมไทย จะมีไหม ไม่ต้องรอ
ทำการเมือง ดีดี มีธรรมะ
ทำอย่าง ไม่บ่นเบือน เพราะเชื่อกกรรม
ตำแหน่ง เขาแต่งตั้ง ยศศักดิ์
เราจะทำ การเมือง แบบน้ำดี
ผู้อุทหนุน หนังสือ หรือทีวี
ผู้มีส่วนร่วม ทุกทุกคน
แม้คนมี ตำแหน่ง ถูกแต่งตั้ง
ยังโกงกิน บิดเบือน เหมือนทากปลิง
เราคิดอะไร ทายทำ กล้าเฉลย
เห็นสังคม สงบสุข ลื่นทุกข์ประชา

เปิดใจดู เปิดใจอ่าน จารเปิดเผย
คิดอย่างเคย หรือแปลกใหม่ อย่างไรกัน
ต้องมีเรื่อง ลดละ ต้องสร้างสรร
นักการเมือง ปากเป็นมัน เพราะโกงกิน
เรื่องของคน เสียสละ ทรัพย์สิน
ไม่กอบโกย ให้เรากิน เพราะใจพอ
อยู่ได้ด้วย คนหยิบยื่น โดยไม่ขอ
เรานี้แหละ กอบก่อ ลงมือทำ
ทำอย่าง มีสัจจะ ไม่ถล่า
ใช้หลักศาสน์ ชี้นำ ทำทันที
ไม่ต้องให้ เพราะใจรัก คือศักดิ์ศรี
เป็นการเมือง ภาคี ประชาชน
สื่อสาร ดีดี ทุกแห่งหน
คือตัวตน ต้นเรื่อง การเมืองจริง
หากความอยาก ไม่หยุดยั้ง ปล่อยผีสิง
มียศเพียง เลือควายลิง สัตว์สกา
เราไม่เคย ปิดบัง ความปรารถนา
คือแรงรัก แรงศรัทธา ที่เราทำ

▼ สมบัติ หอมจันทร์

ฉัน ได้อ่านบทความของน้อง ๆ นักเรียนลัมมาลิกขา ภูผาฟ้าน้ำ ได้เขียนบันทึกเรื่องราวจากการไปร่วมชุมนุม Neo Protest และการติดตามแม่ไก่หรือผู้ใหญ่ที่ดูแล ในบทความชื่อว่า “ชีวิตติดตาม...แม่ไก่” น้อง ๆ หลายคนได้สะท้อนแนวคิดและมุมมองของการปฏิบัติธรรมในสถานการณ์การชุมนุมได้อย่างน่าทึ่ง จนฉันอยากที่จะถ่ายทอดงานเขียนบางตัวอย่างผ่านคอลัมน์ “ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง” นี้เพื่อให้ผู้อื่นได้ร่วมรับรู้และอมยิ้มไปกับความคิดดี ๆ ของเด็กนักเรียนลัมมาลิกขา หน่อเนื้อเชื้อพุทธของชาวอโศกไปพร้อม ๆ กัน.....

“เจริญธรรมสำนึกดีค่ะ ไม่ได้เขียนมานาน
มากเลย วันนี้ก็จะพาไปดูชีวิตติดตามแม่ไก่ ไป
NEO PROTEST จริง ๆ แล้ว ทางบ้านไม่
อนุญาตให้มาชุมนุมแล้ว แต่ครั้งนี้ได้มาเพราะ
มางาน “อโศกรำลึก” แล้วก็กลับไปเรียนต่อที่
“บ้านพืชผัก” แต่เมื่อจบงานอโศกรำลึกแล้ว
ก็ยังไม่ได้กลับ เพราะว่าพวกหนูอยากอยู่ต่อ
โดยที่แม่ไม่รู้ แต่เมื่อแม่โทรมา ก็ได้ยินเสียง
อันสดชื่นจากลูกสาวก็เลยไม่ได้พูดห้ามอยู่ต่อ
หรือว่าอะไร จึงได้อยู่จนถึงวันเลือกตั้ง

ระหว่างก่อนวันเลือกตั้งได้ร่วมผจญภัยกับ
กลุ่มแม่ไก่ ได้ไปร่วมเดินรณรงค์กับเพื่อน ๆ ที่
สวนลุมพินีบ้าง ราชประสงค์บ้าง ฯลฯ ความ
รู้สึกในตอนนั้น คือ บอกกับตัวเองเสมอ ๆ ว่า
มีครั้งเดียวในชีวิตที่เราอาจจะได้มาทำแบบนี้อีก
เราต้องทำให้สุดฝีมือ ต้องทำให้เต็มที่ เพราะ
เราทำเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เลยนะ
จะทำแบบขี้เกียจได้อย่างไร คิดแบบนี้แหละ
เขาพาไปเดินที่ไหนก็ไป เต็มที่ ไม่มีปฏิเสธค่ะ

เมื่อร่วมเดินรณรงค์กับกลุ่มใหญ่ขอ
พันธมิตรแล้ว จึงได้เวลาออกหาเสียงให้เขต
ของแม่ไก่ มีรถของพี่ชวาที่ต่อม และของ
พ่อพีมัน งานหลัก ๆ ที่ทำ คือ แจกใบปลิว
ตามบ้าน ตามตลาด แนนอนว่าต้องโดนตำมา
แต่ไม่ได้ตอบกลับ แถมยังยิ้มให้แล้วยังขอบคุณ
อีก เป็นอะไรที่ดี เป็นความทรงจำที่ไม่มีวันลืม

เราจะมีกรไปหาเสียงที่สมุทรปราการกัน
ทุกวัน พี่มันกับเฟิร์นทำหน้าที่เป็นตากล้อง เก็บ
ภาพต่าง ๆ นอกนั้นก็ทำหน้าที่แจกเอกสาร มี
อยู่วันหนึ่งก็ได้ไปแจกเหมือนทุกวันแต่ตอน ๖
โมงเย็น แม่ไก่จะได้ขึ้นปราศรัยเป็นครั้งแรก
ทุกคนตื่นตื่นกันหมดยกเว้นหนู หนูรู้สึกกลัว
แม่ไก่ทำได้ชั่วคราว ๆ และจะออกมาดีด้วย เมื่อถึง
เวลาที่แม่ไก่พูดเหมือนแม่ไก่จะติด ๆ ชัด ๆ
นิดนึง เล่าถึงประวัติต่าง ๆ ของตัวเอง จุด
ประสงค์มาสมัคร ส.ส. ต่าง ๆ นานา พูดไป
เรื่อย ๆ แล้วแม่ไก่ก็ขอหยุดพูด ตั้งสติ มารู้

ทีหลังว่า แม่ไก่ไม่กล้าพูด เพราะพูดไปกลัว
มันจะแรงและจะไปกระทบคนอื่น พรรคอื่น
และจะเป็นผลเสียมากกว่าผลดี แต่เมื่อแม่ไก่
เริ่มพูดต่อ ตอนนี้แหละที่แม่ไก่พูดได้ดี และ
กินใจคนไปหลายคนเลย แม่ไก่พูดถึงการเสีย
ดินแดน น้ำมัน และอื่น ๆ แต่สะดุดตรงประโยค
ที่ว่า “คุณอย่าเห็นแก่...แค่เงินได้มัย” คือ
รับเงินมาไม่กี่บาท ก็ทำให้เขาได้ทุกอย่าง จน
ลืมไปแล้วว่า นี่แหละ คือบ้านเรา แม่ไก่พูด
ได้ถูกใจมาก ๆ คนของพรรคประชาธิปไตย
ตบมือดังมาก และพยักหน้าเห็นด้วยกับแม่ไก่
เป็นอย่างยิ่ง รู้สึกว่ามาครั้งนี้คุ้ม! คุ้มจริง ๆ
อย่างน้อยก็น่าจะทำให้บางคนในห้องประชุมนี้
เปลี่ยนใจได้บ้าง แค่นสองคนก็ยังดี วันนั้น
จึงกลับข้างทำเนียบอย่างสดชื่น

มีอีกวันเป็นวันที่พันธมิตรฯ มาร่วมชบวน
ด้วยยาวมาก ๆ ตอนแรกก็หลับตาม ๆ กัน
เพราะเหนื่อยมาหลายวัน แล้วก็ไม่ได้ทำอะไร
ด้วย จึงหลับไปนานพอสมควร แต่พอมีกำลัง
ขึ้นมา คราวนี้แหละไปอยู่บนรถเครื่องเสียงเลย
ทุกคนพร้อมใจกันตะโกน VOTE NO เพื่อให้
ชาวบ้านทุกคนรู้ เป็นอะไรที่สนุกมาก พอกลับ
มาที่ทำเนียบ แทบจะสลบกันทุกคนเลย แต่
วันนี้ก็ผ่านไปได้ด้วยดี

วันหนึ่งพวกหนูไม่รู้คิดอะไร มีหนู มุก พี่มัน
เบลล์ ไม่นอนกันทั้งคืน ทำเอกสารได้ ๑,๐๑๔
ฉบับ เพราะแม่ไก่บอกว่าด่วน ! ต้องส่ง
ภายในพรุ่งนี้ อื้อหือแทบตายเลย ดันง่วงตอน
ตี ๔ กว่า ๆ แถมแม่ไก่อตื่นมาก็ให้ทำงานต่อ
สนใจเลย ไม่ได้นอนทั้งวัน แต่ก็ตื่นะ เป็น
ประสบการณ์ที่ดี.... แต่ทำไม่ยิ่งล้าชงมิได้ละ
(มันก็ควรจะเป็นอย่างนั้น) แต่เราก็ทำเต็มที่แล้ว
ขอบคุณที่ให้โอกาสค่ะ”

ด.ญ. อีราพร ศรีวัฒน์นะ ม.๓ ส.ส.ภ.

การเปลี่ยนแปลงบรรทัดฐานจากการเชื่อว่า
“โลกแบน” เป็น “โลกกลม”
หรือ “ดวงอาทิตย์หมุนรอบโลก” เป็น “โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์”
ต้องใช้ระยะเวลานาน

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

การที่วิธีคิดแบบนี้ขยายตัวได้อย่างกว้างขวางก็ เพราะเงื่อนไขทางสังคมวิทยาบางประการโดย เมื่อผู้คนไม่เกิด “ปัญหา” มองเห็นช่องทางที่จะ พึ่งพาตัวเองในการแก้ไขปัญหาภาวะความบีบคั้น เป็นทุกข์ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็มีแนวโน้ม ที่จะมองหาสิ่งอื่นที่เป็นปัจจัยภายนอกเป็นที่พึ่งแทน (อาทิ รูปเคารพของพระพรหมที่ตั้งอยู่ตรงสี่แยก ใจกลางกรุงเทพ ฯ เป็นต้น) โดยอธิษฐานขอให้สิ่ง คัดลึกลับนั้น ๆ ช่วย ซึ่งเป็นวิธีที่มีต้นทุนต่ำ (แค่ เสียค่าดอกไม้ธูปเทียนไม่กี่บาท) เมื่อได้ในสิ่งที่ขอ แล้วค่อยจ่ายค่าทำพิธีแก่ตนภายหลัง อันเป็นการ

แลกเปลี่ยนที่มีแต่ “กำไร” ไม่มีทางขาดทุน การ พึ่งพาลึกลับคัดลึกลับภายนอกด้วยการอธิษฐานขอ ให้ช่วยแก้ปัญหาบางอย่างในชีวิตของเราแบบนี้ จะมีส่วนช่วยคลี่คลายภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ ในระดับหนึ่งเหมือนกัน ในฐานะเป็นกลไกป้องกัน ตัวเองทางจิต (Defense Mechanism) แบบหนึ่ง เหมือนกินยาแก้ปวดเพื่อบรรเทาอาการปวดหัว แต่ถ้าหากใช้กลไกการแก้ปัญหาแบบนี้มากเกินไป ก็จะกลายเป็นผลเสียหายได้ เพราะไปบดบัง ปัญหาแท้จริง (ที่เป็นเสมือนสมมุติฐานของโรค ปวดหัว) จนไม่เกิดปัญญาคิดแก้ที่ “เหตุ” เพื่อนำไป

สู่ “ผล” ที่ดี ที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และ ทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน” (เหมือนการใช้วิธีการรักษาที่สมมูลฐานของโรคเพื่อให้อาการหายขาด แทนที่จะใช้วิธีกินยาแก้ปวดเพื่อบรรเทาอาการชั่วคราว เมื่อหมดฤทธิ์ยาาก็กลับมาปวดหัวใหม่ไม่สิ้นสุด)

ถ้าสมมติให้โอกาสตามธรรมชาติที่จะประสบผลสำเร็จในการอธิษฐานขอเท่ากับ ๑๐ % (กล่าวคือไม่ว่าจะอธิษฐานขอจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวหรือไม่ก็ตาม ก็มีโอกาที่จะประสบผลสำเร็จอยู่แล้วโดยตัวเอง จำนวน ๑๐ เรื่อง ใน ๑๐๐ เรื่องของที่อธิษฐานขอ) และในการแก้บนแต่ละครั้งสมมติให้คนที่นั่งรถผ่านไปมาสังเกตเห็นกิจกรรมการแก้บนดังกล่าว ๑๐๐ คน/การแก้บนแต่ละครั้ง โดยครึ่งหนึ่งของคนที่ผ่านมา (๕๐%) เห็นกิจกรรมการแก้บนเหล่านี้ แล้วเกิดความสนใจอยากทดลองอธิษฐานขอจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น ๆ ดูบ้าง (เพราะเห็นว่าเป็นการลงทุนที่ไม่มาก อธิษฐานขอแล้วไม่ได้ก็ไม่เห็นเสียหายอะไร แต่ถ้าขอแล้วได้ก็จะช่วยแก้ปัญหาในชีวิตของตนได้มากมาย ซึ่งในเมื่อมีคนที่อธิษฐานขอแล้วประสบผลสัมฤทธิ์จนมาทำกิจกรรมแก้บนดังประจักษ์พยานที่เห็นอยู่เช่นนี้ ก็น่าที่ตนจะทดลองบนบานอธิษฐานขอดูบ้าง)

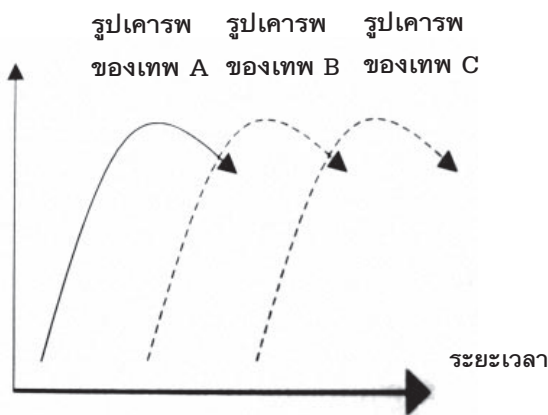
จากแบบจำลองข้างต้น เมื่อมีคน ๕๐ คนได้ผ่านมาเห็นกิจกรรมการแก้บนแล้วเกิดความสนใจมาอธิษฐานขอ โดยคนจำนวน ๔๕ คน (๙๐% ของ ๕๐ คน) เมื่ออธิษฐานขอแล้วไม่ได้ผลอะไรก็จะจากไป ขณะที่คน ๕ คน (๑๐% ของ ๕๐ คน) อธิษฐานขอแล้วประสบผลสัมฤทธิ์ก็จะมาทำพิธีแก้บน (อาทิ จัดคณะนางรำมาฟ้อนถวายพระพรหม เป็นต้น) ซึ่งจะมีคนจำนวน ๕๐๐ คน ผ่านมาเห็นกิจกรรมการแก้บนเหล่านี้ (๑๐๐ คน ต่อการเห็นกิจกรรมแก้บน ๑ ครั้ง) และมีคน ๒๕๐ คน (ครึ่งหนึ่งของ ๕๐๐ คน) ที่เกิดความสนใจมา

ทดลองอธิษฐานขอดูบ้าง โดยในจำนวนนี้คน ๒๒๕ คน (๙๐% ของ ๒๕๐ คน) เมื่ออธิษฐานขอแล้วไม่ได้ผลก็จะจากไป ส่วนคนอีก ๒๕ คน (๑๐% ของ ๒๕๐ คน) ที่ประสบผลสัมฤทธิ์ตามที่อธิษฐานขอ ก็จะมาทำพิธีแก้บน ซึ่งก็จะมีคนอีก ๒,๕๐๐ คน ผ่านมาพบเห็น (๒๕ ครั้ง x ๑๐๐ คน) และในจำนวนนี้มีคน ๑,๒๕๐ คน (ครึ่งหนึ่งของ ๒,๕๐๐ คน) ที่สนใจจะมาลองอธิษฐานขอบ้าง ขณะที่คน ๑,๒๕๕ คน (๙๐% ของ ๑,๒๕๐ คน) ที่อธิษฐานขอแล้วไม่ประสบผลก็จะจากไป แต่คนอีก ๑๒๕ คน (๑๐% ของ ๑,๒๕๐ คน) ที่อธิษฐานขอแล้วประสบผลสัมฤทธิ์ก็จะมาทำพิธีแก้บน ซึ่งก็จะมีคนอีก ๑๒,๕๐๐ คน ผ่านมาเห็นกิจกรรมการแก้บนนี้ (๑๒๕ ครั้ง x ๑๐๐ คน) โดยในจำนวนนี้มีคน ๖,๒๕๐ คน (ครึ่งหนึ่งของ ๑๒,๕๐๐ คน) ที่เกิดความสนใจมาทดลองอธิษฐานขอบ้าง ฯลฯ แล้วก็จะมีคนจำนวนหนึ่งที่ “บังเอิญ” สำเร็จตามที่ขอกลับมาแก้บน ฯลฯ

ผลที่สุดด้วยตรรกะของการขยายความเชื่อแบบนี้ รูปเคารพของพระพรหมที่ตั้งอยู่ตรงสี่แยกใจกลางเมืองดังกล่าว ก็จะกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีประจักษ์พยานมากมายยืนยันว่ามีอิทธิฤทธิ์สามารถช่วยดลบันดาลให้ผู้คนประสบผลในสิ่งที่อธิษฐานขอได้

แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไป ผู้คนส่วนใหญ่ที่เดินทางผ่านสี่แยกใจกลางเมืองแห่งนี้มาทดลองอธิษฐานขอกันเกือบครบถ้วนแล้ว โดยส่วนใหญ่ไม่ประสบผลตามที่ขอ ความศรัทธาต่อรูปเคารพของพระพรหมดังกล่าว ก็จะค่อย ๆ ลดน้อยถอยลง (เช่นเดียวกับกระแสความเชื่อในเรื่องจตุคามรามเทพที่เมื่อถึงจุดอิมตัว ก็จะเริ่มเสื่อมถอยลง) เว้นแต่จะไปเริ่มแพร่หลายในวงจรความศรัทธาของคนกลุ่มใหม่ (อาทิ ชาวต่างชาติ เป็นต้น) หรือไม่ก็หันไปศรัทธารูปเคารพของเทพองค์ใหม่ (ตามกราฟ)

จำนวนคนที่ศรัทธา

การมีหลักคิด (Mental Model) ที่ไม่เที่ยงตรงในเหตุและผล เพราะไปยึดติดอยู่กับความเชื่อที่ตรง “เหตุ” บางอย่างตามที่ตนรู้จักคุ้นเคยมากเกินไปโดยคิดว่านั่นเป็นวิถีทางเดียวที่จะนำไปสู่ “ผล” ที่พึงปรารถนา ก็คือสาเหตุสำคัญส่วนหนึ่ง ที่นำไปสู่ปัญหาความขัดแย้งรุนแรงในบ้านเมืองหลายครั้งด้วย

ตัวอย่างเช่น ถ้าให้

- A = อำนาจที่เข้มแข็งของรัฐหรือของระบบราชการ
- B = การสร้างปัญญาของรัฐ (หรือระบบราชการ) เพื่อให้เข้าใจและเข้าถึงวิถีทางแก้ปัญหาของบ้านเมืองโดยเหมาะสมกับเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงไป
- C = ความมั่นคงของชาติและความสงบสุขของสังคม

อำนาจที่เข้มแข็งของรัฐหรือของระบบราชการ (A) อาจจะทำให้เกิดความมั่นคงของชาติ และสร้างความสงบสุขในสังคมได้ อาทิ เมื่อรู้ว่าในอนาคตอันใกล้จะเกิดปัญหาขาดแคลนไฟฟ้าอย่างหนัก เพราะปริมาณความต้องการใช้ไฟฟ้า มีเพิ่มมากขึ้น ๆ ซึ่งถ้ารัฐเข้มแข็งก็สามารถใช้อำนาจบีบให้มีการสร้างเขื่อนเพื่อผลิตไฟฟ้าหรือสร้างโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ หรือโรงไฟฟ้าที่ใช้ถ่านหินในพื้นที่ซึ่งมีต้นทุนของการลงทุนก่อสร้างโรงผลิตไฟฟ้างดงาม ที่มีระดับต่ำที่สุดได้ เพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม เป็นต้น

แต่เมื่อมีการพัฒนาประชาธิปไตยจนทำให้ชุมชนต่าง ๆ มีความเข้มแข็งมากขึ้น ขณะที่อำนาจรัฐ (แบบเก่า) อ่อนแอลง พอมีข่าวว่ารัฐจะไปสร้างเขื่อนหรือสร้างโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ที่ไหน ประชาชนในพื้นที่นั้น ๆ ก็พากันต่อต้านจนรัฐทำอะไรไม่ได้ และต้องปล่อยให้สังคมประสบกับความเดือดร้อนเพราะปัญหาขาดแคลนไฟฟ้า ฯลฯ

ในกรณีเช่นนี้ สำหรับคนที่ติดยึดอยู่กับกรอบการมองที่ “เหตุ” ว่าเป็นเพราะรัฐอ่อนแอ จึงทำให้บ้านเมืองวุ่นวายสับสนจนแก้ปัญหาอะไรเพื่อประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวมไม่ได้ ก็อาจเกิดความคิดจะสนับสนุนการทำรัฐประหาร เพื่อให้รัฐกลับไปมีอำนาจที่เข้มแข็ง (เหมือนเช่นในอดีตก่อนที่จะมีการพัฒนาประชาธิปไตย) ผลที่สุดก็กลายเป็นความขัดแย้งทางการเมืองที่สามารถจะนำไปสู่เหตุการณ์นองเลือด ดังเช่นกรณีเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ หรือพฤษภาทมิฬ ๒๕๓๕ เป็นต้น

อันที่จริงนอกเหนือจากการอาศัยอำนาจรัฐที่เข้มแข็งแบบเก่า (A) ตามที่รู้จักคุ้นเคย เพื่อแก้ปัญหาบ้านเมืองและสร้างความมั่นคงของชาติแล้วยังมีช่องทางอื่นในการแก้ปัญหาได้อีก เช่น หันมาปรับเปลี่ยนวิธีการทำงานของรัฐหรือระบบราชการให้เข้าใจและเข้าถึงวิถีทางในการแก้ปัญหาบ้านเมืองอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทภายใต้สภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป (B) อันแสดงให้เห็นได้ด้วยสัญลักษณ์ทางตรรกวิทยา คือ

$$A \text{ หรือ } B \rightarrow C$$

อย่างไรก็ตาม สำหรับคนที่ยึดมั่นถือมั่นอยู่กับกรอบความคิดของการแก้ปัญหาที่ตรงจุด “A” มากเกินไปก็มักจะมองไม่เห็นช่องทางใหม่ ๆ หรือโอกาสของ **กระบวนทัศน์ใหม่** ในการแก้ปัญหาที่ตรงจุด “B” และจะพยายามผลักดันให้หันกลับไปหาวิถีทางแก้ปัญหาแบบเก่า (A) ซึ่งเคยใช้ได้ผลในอดีต

(ทั้ง ๆ ที่สภาพสังคมสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันปรับเปลี่ยนไปแล้ว) ผลที่สุดก็กลายเป็นความขัดแย้งรุนแรงในสังคมขึ้นมา เพราะการปรับตัวไม่ทันกับเงื่อนไขของโลกที่แปรเปลี่ยนไปดังกล่าว เป็นต้น

ฉะนั้น การปลูกฝังให้เกิดวิถีคิดที่เที่ยงตรงในเหตุในผลตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการสร้างความมั่นคงของชาติและความสงบสุขของสังคมส่วนรวมด้วย

ทั้งนี้ การเปลี่ยนกรอบการมองที่ตรงเหตุจากจุด “A” ไปเป็นจุด “B” ก็คือสิ่งที่เรียกว่า **“การเปลี่ยนกระบวนทัศน์”** (Paradigm Shift) นั่นเอง ซึ่งสำหรับคนที่คุ้นเคยอยู่กับกระบวนทัศน์ “A” มักจะรู้สึกว่าการแก้ปัญหาโดยมองจากจุด “B” นั้นเป็นเรื่องเพ้อฝันที่เป็นไปไม่ได้ เหมือนในยุคสมัยก่อนที่มนุษย์เคยชินอยู่กับกระบวนทัศน์ที่เชื่อว่า **“โลกแบน”** (A) ก็จะไม่คิดว่าการแล่นเรือออกไปในมหาสมุทรเรื่อย ๆ โดยไม่ตกจากพื้นโลกนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่เมื่อมนุษย์เริ่มเรียนรู้จนเกิดความคุ้นเคยกับกระบวนทัศน์ใหม่ที่เชื่อว่า **“โลกกลม”** (B) มนุษย์ก็เริ่มเข้าใจถึงความเป็นไปได้ของทิศทางการแก้ปัญหาการเดินทางเรือจากกระบวนทัศน์ใหม่ดังกล่าวที่ดีกว่ากระบวนทัศน์เดิม เป็นต้น

Thomas S. Kuhn ซึ่งเป็นผู้เสนอแนวคิดเรื่อง **“การเปลี่ยนกระบวนทัศน์”** ในปรัชญาทางวิทยาศาสตร์ ตั้งข้อสังเกตว่าในการปฏิวัติความคิดทางวิทยาศาสตร์ระดับที่เป็นการเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของความรู้มนุษย์ในประวัติศาสตร์แต่ละครั้ง อาทิ การเปลี่ยนกระบวนทัศน์จากการเชื่อว่า **“โลกแบน”** เป็น **“โลกกลม”** หรือเปลี่ยนกระบวนทัศน์จากที่เคยเชื่อว่า **“ดวงอาทิตย์หมุนรอบโลก”** เป็น **“โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์”** เป็นต้น ต้องใช้ระยะเวลาอันยาวนาน โดยคนที่เชื่อในกระบวนทัศน์เก่ามีจำนวนไม่มากนักที่ยอมหันมาเชื่อในกระบวนทัศน์ใหม่ ที่เป็นอยู่โดยมากก็คือ

คนที่เชื่อในกระบวนทัศน์ใหม่นั้นมักจะเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ ซึ่งเมื่อคนรุ่นเก่าที่ยึดติดอยู่กับกระบวนทัศน์เดิมค่อย ๆ ตายไปหมดแล้ว ความคิดในกระบวนทัศน์ใหม่จึงได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางจนกลายเป็นทฤษฎีหลักของความรู้มนุษย์ในยุคต่อมา

ไม่มุ่งที่ “ผล” มากเกินไปจนละเลยต่อ “เหตุ”

ในการลงมือปฏิบัติด้วยการยึด **“ผล”** ที่ดี ที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”** เป็นตัวตั้ง โดยไม่ไปยึดติดอยู่กับกรอบของ **“เหตุ”** มากเกินไป ตามที่ตนเคยเชื่อว่าจะนำไปสู่ผลที่ดีตั้งนัยที่กล่าวมาในหัวข้อก่อนนั้น มีลักษณะคล้ายกับหลักในการบริหารจัดการสมัยใหม่ที่ยึดเป้าหมายเป็นตัวตั้ง (Management by Objective) แต่ทั้งนี้ก็ต้องไม่ไปยึดติดอยู่กับ **“ผล”** มากเกินไปจนละเลยต่อ **“เหตุ”** ด้วย

คำกล่าวที่ว่า **“แมวสีอะไรไม่สำคัญขอให้จับหนูได้ก็พอ”** อาจจริงในบางแง่มุม แต่ถ้ามอง **“ผล”** เพียงแคบ ๆ ที่ตรงจุดเดียวคือการมุ่งจับหนูเป็นเป้าหมายสำคัญ แล้วคิดว่าการใช้วิธีอะไรก็ได้ ถ้าหากสามารถทำให้บรรลุ **“ผล”** ตามเป้าหมายดังกล่าวก็คือวิถีทางที่ถูกต้อง หลักคิดแบบนี้สามารถจะเบี่ยงเบนไปในทางที่ผิดจนนำไปสู่ความหายนะได้เช่นกัน

เพราะการทำ **“เหตุ”** หนึ่ง ๆ มักจะส่งผลกระทบให้เกิด **“ผล”** ได้หลายอย่าง โดยถึงแม้ผลบางอย่างอาจสามารถช่วยให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการก็ตาม แต่ก็อาจมี **“ผลข้างเคียง”** (Side Effect) หรือ **“ผลกระทบภายนอก”** (Externalities) อื่น ๆ ที่อยู่นอกกรอบเป้าหมายอันนำไปสู่ความ **“ไม่มีประสิทธิผล ไม่มีประโยชน์ และทำให้ไม่มีความสุข”** ที่มากกว่า **“ผล”** ตามเป้าหมายที่มุ่งหวังนั้น ๆ ก็ได้ **☞ อ่านต่อฉบับหน้า**

● นายนอก ทำเนียบ

ตำรวจอังกฤษและศาลทำงานกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง
เพื่อนำคนผิดมารับโทษ
และคืนความสงบให้ประชาชนโดยเร็วที่สุด

ศาล-ตำรวจขยันดี ช่วยให้สังคมมีความสุข

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ผม ได้ดูรายการ “เรื่องเล่าเสาร์-อาทิตย์” ทางไทยทีวีสีช่อง ๓ ดำเนินรายการโดยคุณสรยุทธ สุทัศนะจินดา และคุณภาษิต อภิภูญญาวาท ออกอากาศเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ได้พูดถึงเหตุการณ์การก่อความไม่สงบของวัยรุ่นชาวอังกฤษ ที่ออกมาทำจลาจลเผาบ้านเผาเมือง ปล้นสะดมร้านค้า และทำลายข้าวของจนเสียหายในหลายจุดของเมืองลอนดอน และได้ลูกกลมไปยังอีก ๓ เมืองใหญ่ ได้แก่ ลิเวอร์พูล ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือ เบอร์มิงแฮมในภาคกลาง และบริสตอลในภาคตะวันตกเฉียงใต้

ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาพักร้อนช่วงปิดสมัยประชุมของสมาชิกรัฐสภา และนายก-

รัฐมนตรีเดวิด คาเมรอน ทำให้นายกรัฐมนตรีของอังกฤษตัดสินใจร่นระยะเวลากลับจากการพักผ่อนในอิตาลีก่อนกำหนด และรัฐสภาได้เรียกสมาชิกรัฐสภากลับจากการพักผ่อนทันที โดยนายกฯ เดวิด คาเมรอนเป็นประธานการประชุมคณะกรรมการสถานการณ์ฉุกเฉินในวันเดียวกัน ก่อนประกาศว่า **รัฐบาลจะทำทุกวิถีทางที่จำเป็นเพื่อฟื้นฟูความสงบและความปลอดภัยสู่เมืองหลวง โดยจะเพิ่มกำลังตำรวจจาก ๖,๐๐๐ นายเป็น ๑๖,๐๐๐ นายดูแลความเรียบร้อยในคืนวันอังคาร** สั่งยกเลิกการลาหยุดของตำรวจทั้งหมด และโยกกำลังจากทุกพื้นที่ของอังกฤษมาเสริมในกรุงลอนดอน

พิธีกรทั้งสองท่านได้พูดถึงบรรทัดฐานของชาวอังกฤษ หลังจากที่เหตุการณ์สงบลงได้มีมาตรการดักจับวัยรุ่นผู้ก่อความไม่สงบให้ได้รับโทษจากการกระทำผิด โดยตำรวจชาวอังกฤษและศาลทำงานกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อนำคนผิดมารับโทษและคืนความสงบให้ประชาชนโดยเร็วที่สุด ไม่ปล่อยให้เหตุการณ์สงบแล้วจบ มีการติดตั้ง CCTV ผ่านจอยักษ์บนรถขนาดใหญ่ ๕๐ คัน แล้ววิ่งกระจายไปตามจุดต่าง ๆ ทั่วเมือง โดยบันทึกภาพผู้กระทำผิดไว้ ผ่านกล้อง CCTV เพื่อให้ประชาชนและผู้พบเห็นช่วยกันเป็นหูเป็นตาแจ้งเบาะแส โดยทางตำรวจจะตามไปจับถึงบ้าน

สิ่งที่ผมฟังแล้วประทับใจบรรทัดฐานทางศีลธรรมของชาวอังกฤษจากเหตุการณ์นี้ คือ มีพ่อแม่มหาเศรษฐี ได้เห็นรูปของลูกสาวตัวเองบนจอยักษ์ ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้แสดงภาพผู้ก่อจลาจล จึงได้นำลูกสาวตัวเองมามอบตัวกับตำรวจ และมีนักศึกษาที่ได้เข้าร่วมก่อจลาจลเกิดความละอายต่อสิ่งที่ตนได้กระทำไป เกิดอาการเครียด กลุ่มใจนอนไม่หลับ จึงติดต่อหนายให้พามามอบตัวกับตำรวจ

ทั้งนี้กลุ่มผู้ชุมนุมซึ่งส่วนใหญ่เป็นเยาวชนและวัยรุ่นได้ใช้สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media)

อาทิ ทวิตเตอร์ เฟซบุ๊ก หรือการใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเครื่องมือสื่อสารชักชวนให้มาร่วมชุมนุมประท้วง ขณะเดียวกันก็มีการเขียนข้อความช่วยๆ ปลุกระดมให้กระทำผิดกฎหมายทางเจ้าหน้าที่เร่งหาเบาะแสและเข้าจับกุมภายในเวลาเพียงไม่กี่วัน ศาลอังกฤษได้ตัดสินลงโทษจำคุก ๔ ปี ชาย ๒ คน ในความผิดฐานใช้เฟซบุ๊กปลุกระดมคนให้ก่อเหตุจลาจล โดยให้ถือเป็นเยี่ยงอย่าง

ย้อนกลับมาประเทศไทย เมื่อปี ๒๕๕๑ เกิดเหตุการณ์จลาจลของกลุ่มคนเสื้อแดง จนหนังสือพิมพ์ต่างพร้อมใจกันพาดหัวข่าวว่า **“มิลล์ญูญู”** แต่รัฐไทยได้ชวนชวายตามจับกุมผู้กระทำผิดเช่นรัฐอังกฤษไหม? ก็คงเปรียบเทียบได้ชัด แม้แต่นายกฯ ไทยยังหยุดไปพักผ่อนกับครอบครัวในขณะที่บ้านเมืองเกิดความไม่สงบ! ?

พอผมได้ยินข่าวตำรวจและศาลอังกฤษที่ช่วยกันเอาภาระทำงานทั้งวันทั้งคืนแทบไม่ได้หลับไม่ได้นอน ผมก็รู้สึกประทับใจมาก และอยากให้ตำรวจกับศาลไทยขยันชวนชวายเช่นตำรวจและศาลอังกฤษบ้าง บ้านเมืองเราคงไม่วังเวง และน่าประหวั่นพรันพริ้งเช่นปัจจุบัน

แต่ล่าสุดผมได้รู้ว่า ศาลจังหวัดอุบลราชธานี พิพากษาคดีตัดสินคดีสมาชิกเสื้อแดง ที่เผาศาลากลางจังหวัดให้จำคุกตลอดชีวิต แต่ให้การเป็นประโยชน์ จึงลดโทษเหลือจำคุก ๓๓ ปี กับ ๔ เดือน เมื่อเวลา ๑๓.๐๐ น. ของวันที่ ๒๔ ส.ค. ๒๕๕๔ ผมก็รู้สึกว่่าสังคมไทยยังมีความหวังดูแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ (แต่ก็น่าเห็นใจคนที่ถูกแกนนำปลุกปั่นให้เผาบ้านเผาเมือง เพราะผู้ปลุกปั่นบอกว่าตัวเองจะรับผิดชอบทั้งหมด ซึ่งเป็นไปไม่ได้) ในขณะศาลอุทธรณ์ยกฟ้องคนร้ายเสียงภาษีหุ้นตัวเองแบบโอนให้คนใกล้ชิดว่าไม่เสียง แต่น่าสงสัย! และการบริจาคเงินให้มูลนิธิของญาติพี่น้องพวกฟ้องตัวเอง เป็นกุศลที่ควรได้รับการลดหย่อนโทษ? ผมก็ยิ่งเกิดความสงสัยมากขึ้นครับ? **ข**

เทศกาลวันแม่เพิ่งผ่านมามาก ๆ
เพื่อให้เข้ากับบรรยากาศวันแม่
จึงขอนำเสนอบทความธรรมดา ๆ แต่ให้ข้อคิด
แล้วคุณจะมีมุมมองที่ต่างจากเด็กผู้ชาย
● ฟอด เทพสุรินทร์

แม่ ขอฉัน

แม่ผมเหมือนแม่มด
แต่แม่มดคนนี้
ชอบเลข
7 ให้ผมเป็นคนดี

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

แม่ สำหรับผม คือภาพผู้หญิงจู้จี้ขี้บ่น โดยเฉพาะตอนเช้าที่ยังไม่อยากจะตื่นนอน บางทีผมต้องสะดุ้งเพราะโดนไม้เรียวเล็ก ๆ ของแม่ฟาดลงที่หน้าแข้งจนผมต้องรีบลุกจากที่นอน แม่บังคับให้ผมไปไหว้พระ ไปใส่บาตร และไปวัดทุกวันตอนเช้า ผมไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ต้องบังคับผมด้วย เด็กข้างบ้านไม่ต้องตื่นเช้า แม่เขาไม่เห็นบ่นเลย บางทีผมร้องไห้ ประท้วง ไม่ยอมทำตามที่แม่บอก แต่ก็กลัวแม่ตีอีก

ตอนเช้าผมต้องตื่นตีห้ากว่า ๆ หรือเกือบ ๆ หกโมงทุกวัน นอกจากไปใส่บาตรและไปวัดตอนเช้า ผมยังต้องรีบกลับบ้านมารีดเสื้อผ้า อาบน้ำ และแต่งตัวไปโรงเรียน เพื่อนผมส่วนใหญ่มีพ่อแม่ รีดเสื้อผ้าให้ บางคนแม่เขาจ้างร้านซักรีดให้

เสร็จสรรพ ไม่เห็นต้องลำบากเหมือนผมเลย ผมมักบ่นให้แม่ได้ยินบ่อย ๆ

แม่ให้เหตุผลว่า เรายังจนและลำบากอยู่ อยากให้ลูกรู้จักช่วยเหลือตัวเอง วันหนึ่งหากไม่มีพ่อกับแม่ ลูกจะต้องช่วยตัวเองได้ แม่บอกว่าเด็กบางคนเรียนมัธยม อายุสิบแปด สิบเก้า ยังรีดเสื้อผ้าเองไม่ได้เพราะแม่เขารักลูกมาก แต่รักในทางที่ผิด ไม่ยอมสอนลูกทำงาน เพราะกลัวลูกเหนื่อย พอวันหนึ่งแม่ตายไปเพราะอุบัติเหตุ เขาจึงไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ แม่บอกว่ามันเป็นเรื่องที่น่าอาย

ผมรีดเสื้อผ้าเองตั้งแต่เจ็ดขวบ จำได้ว่าตอนนั้นเพื่อนทักว่าเสื้อผ้าผมยับ ไม่สวยเลย แต่แม่บอกผมว่า ให้ลูกภูมิใจเพราะลูกทำเอง

ตอนนี้ผมอายุสิบขวบแล้ว ผมเป็นคนที่รีดเสื้อผ้า ได้สวยมาก ๆ พ่อแม่ชมว่าเดี๋ยวนี้ผมเป็นคนที่รีดเสื้อผ้าเนียบที่สุด (ผมแอบยิ้มภูมิใจ) เวลาที่ผมไปวัด ไปถวายอาหารพระ ผู้เฒ่าผู้แก่ในวัดต่างก็ชมว่าผมเป็นเด็กน่ารัก บ่อยครั้งที่คนถามว่าแม่สอนอย่างไรถึงได้มีลูกดีแบบนี้ ผมได้แต่ยิ้ม ไม่กล้าบอกใครว่าผมโดนแม่บังคับมาจนชิน ผู้ใหญ่บางคนใจดีเห็นผมไปวัดใส่บาตรทุกวัน บอกว่าผมเป็นเด็กดี ให้เงินซื้อขนมบ่อย ๆ ทุกวันนี้ผมเริ่มชอบการไปวัด เพราะให้ความรู้สึกดี ๆ หลายอย่าง ถึงตอนนี้ผมเริ่มเข้าใจว่าสิ่งต่าง ๆ ที่แม่พยายามบังคับล้วนเป็นสิ่งที่ดี ความดีนั้นทำยาก แต่ผลของความดีนั้น ให้สิ่งดี ๆ กลับคืนมากมายนัก

ท้ายที่สุดนี้ ผมอยากบอกว่า แม่ผมเหมือนแม่หมด แต่แม่หมดคนนี้ชอบเสกให้ผมเป็นคนดี

● น้องหล้า

จากบทความนี้ ทำให้เรามองเห็นความคิดเด็กวัยสิบขวบที่มีต่อแม่ และวิธีการสอนลูกที่มีแนวคิดแตกต่างจากสังคมส่วนใหญ่ ซึ่งจะเห็นได้ว่าสมัยนี้ พ่อแม่มักจะเลี้ยงลูกให้เป็นลูกเทวดา บางครอบครัวมีฐานะยากจน หาเช้ากินค่ำ พ่อแม่ทำงานหนักทุกอย่างเพื่อให้ลูกมีกินมีใช้อย่างสบาย โดยไม่ยอมให้ลูกลำบาก พ่อโตขึ้นแทนที่จะแบ่งเบาระพ้อแม่ กลับยิ่งเพิ่มปัญหา ทั้งค่าใช้จ่ายเรื่องแฟชั่น มือถือ กลัวลูกจะน้อยหน้าเพื่อน จึงต้องชวนขวายนหาเงินมาบำรุงลูก จนลืมนึกไปว่า พ่อแม่ไม่สามารถอยู่ดูแลเขาได้ตลอดไป

สิ่งสำคัญคือต้องให้เขารู้จักประมาณตน กตัญญูต่อพ่อแม่ผู้มีพระคุณ ช่วยเหลือตนเอง และเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้ ปัญหาสังคมที่มีอยู่จึงจะลดน้อยลงไป และสุขภาพจิตโบราณที่ว่า รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี ก็ไม่ได้ล้าหลังจนเกินไป ที่จะเอามาใช้บ้างตามสมควร เพื่อเราจะได้มีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต ☞

คำกสอง กสองคำ

กระจกวิเศษ

กับกระจกบานเก่าทุกเช้าตรู่

เงาเคยดูพอไปวัดนัดเช้าได้

วันนี้เริ่มสำรวจก็ปวดใจ

เงานั้นไม่เห็นยวหนวงไม่ลวงตา

ผมเอยผมหงอก	งอกแซมประปราย
เห็นแล้วใจหาย	ว่าใกล้ชรา
ถอนก็เมื่อยมือ	ย้อมหรือก็วุ่น
ปล่อยไปให้คุ่น	ไม่ช้าชินตา
ฟันเอยฟันคลอน	เย็นร้อนก็เสียว
กัดขบบดเคี้ยว	จำคานักหนา
ถอนอดขุดกรอ	ทุกซี่เขี้ยวกราม
ฟันซุดที่สาม	กำลังตามมา
ตาเอยตามัว	มองตัวหนังสือ
พราเลือนเหมือนรื้อ	ซ้อนสายไปมา
มองไกลไม่รู้	ดูใกล้ไม่ชัด
เขายอกให้วัด	ตัดแว่นสายตา
หูเอยหูอื้อ	นี่คือสัญญาณ
ว่าอีกไม่นาน	ถึงกาลเวลา
หูตึงแน่น	เมื่อแก่กว่านี้
โลกคงเจียบตี	ไม่ยินนินทา
สังเอยสังขาร	วันวารกำกับ
มีเกิดมีดับ	เป็นธรรมดา
สุดยั้งรังผิน	เรียกคืนเวลา
หนึ่งปีผ่านมา	ก็ผ่านไปเอย

▼ สายพร (ปัทมเรखा) แจ่มซ่า

และมีคำสั่งโดยเร็วตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๑๙ ทวิ
วรรคสอง

ข้อสังเกต

การอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๑๙ ทวิ ต้องเป็นกรณีศาลชั้นต้นไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวเท่านั้น ถ้าศาลชั้นต้นอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวแล้วยอมไม่มีสิทธิอุทธรณ์ตามบทบัญญัติดังกล่าว

๑.๒ ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ ได้แก่

- (๑) ผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อศาลชั้นต้น
- (๒) ผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับยื่นคำร้องขอให้ปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราวต่อศาลชั้นต้น
- (๓) ทนายความและผู้รับมอบอำนาจจากบุคคลตาม (๑) หรือ (๒) ซึ่งระบุในหนังสือมอบอำนาจอย่างชัดแจ้งว่ามีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว

การอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นและการขอปล่อยชั่วคราวชั้นอุทธรณ์

๑. การอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นไม่อนุญาตให้ปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราวในระหว่างสอบสวนหรือพิจารณา

๑.๑ การอุทธรณ์เป็นสิทธิตามกฎหมาย

เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยผู้ต้องหาชั่วคราวในชั้นสอบสวนหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยจำเลยชั่วคราวในชั้นพิจารณาตามที่ผู้ต้องหาจำเลย หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว บุคคลดังกล่าวมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นได้ ป.วิ.อ.มาตรา ๑๑๙ ทวิ (๑) โดยยื่นเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งนั้นต่อศาลชั้นต้น จากนั้นศาลชั้นต้นต้องรีบส่งไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณา

๑.๓ กำหนดเวลายื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง

(๑) ยื่นได้ไม่เกิน ๑ เดือน นับแต่ศาลชั้นต้นมีคำสั่ง ตามคำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ ๖๑๗/๒๕๒๘ ที่วางหลักไว้ว่า การยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๑๙ ทวิ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่ง ป.วิ.อ.มาตรา ๑๙๘

๑.๔ เอกสารที่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคจำเป็นต้องใช้ประกอบการพิจารณา

ศาลชั้นต้นที่รับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งต้องรีบส่งคำร้องดังกล่าวพร้อมด้วยสำนวนหรือสำเนาสำนวนเท่าที่จำเป็นไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาและมีคำสั่งโดยเร็ว ตามป.วิ.อ.มาตรา ๑๑๙ ทวิ วรรคสอง

หากศาลชั้นต้นไม่อาจส่งสำนวนคดีมาได้อาจถ่ายสำเนาเอกสารในสำนวนที่จำเป็นส่งไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้วแต่กรณี โดยให้เจ้าหน้าที่ศาลชั้นต้นนำมาส่งเอง ส่งทางไปรษณีย์ หรือส่งทางโทรสาร ดังนี้

(๑) คำร้องขอคัดฟ้องหรือฝากขัง (กรณีอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในชั้นสอบสวน) คำฟ้อง คำให้การ (กรณีอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในชั้นพิจารณา) ใบแต่งตั้งนายความ (ถ้ามี) คำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวที่ยื่นต่อศาลชั้นต้น คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว คำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น บัญชีหลักทรัพย์ ตลอดจนหนังสือรับรองราคาหลักทรัพย์ เป็นต้น

(๒) ถ้าศาลชั้นต้นส่งเอกสารที่จำเป็นมาไม่ครบถ้วน ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคอาจขอให้ศาลชั้นต้นส่งสำนวนมาทั้งหมด หรือส่งเอกสารเพิ่มเติมมาให้ทางโทรสาร

๑.๕ ข้อพิจารณาประกอบการวินิจฉัยว่าสมควรอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว

(๑) ในการวินิจฉัยคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคต้องนำหลักเกณฑ์ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๐๘ (๑) ถึง (๗) มาประกอบการพิจารณา หากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนไม่เพียงพอแก่การวินิจฉัย ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคอาจจดยางานกระบวนการพิจารณา ขอให้ศาลชั้นต้นไต่สวนเพิ่มเติมได้ ทั้งนี้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๐๘ วรรคสอง

(๒) ในคดีที่มีโทษจำคุกอย่างสูงเกิน ๑๐ ปี ต้องสอบถามพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือโจทก์ก่อน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๐๘ หากจะยกคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวจะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติมาตรานี้ก่อนโดยจดยางานกระบวนการพิจารณาลังให้ศาลชั้นต้นดำเนินการให้

๑.๖ กรณีที่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค

เห็นฟ้องด้วยคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ต้องสั่งยกคำร้อง โดยแสดงเหตุผลที่ไม่อนุญาตซึ่งเป็นเหตุอันควรเชื่อเหตุใดเหตุหนึ่งตามที่ ป.วิ.อ.มาตรา ๑๐๘/๑ (๑) ถึง (๕) บัญญัติไว้ให้ปรากฏในคำสั่งและต้องแจ้งเหตุดังกล่าวให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยและผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๐๘/๑ วรรคท้าย คำสั่งของศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวยื่นตามศาลชั้นต้นถือเป็นที่สุด ไม่สามารถอุทธรณ์คำสั่งไปยังศาลฎีกาได้ แต่ไม่ตัดสิทธิผู้ต้องหา จำเลย หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องที่จะยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวใหม่ดังที่เคยยื่นมาตั้งแต่ครั้งแรกตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๑๙ ทวิ วรรคท้าย

๑.๗ กรณีที่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคไม่เห็นด้วยกับคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ต้องสั่งอนุญาตโดยมีเหตุผลในการสั่งอนุญาตด้วยเพราะเป็นการกลับคำสั่งศาลชั้นต้น

ข้อสังเกต

๑. หากอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวชาวต่างประเทศ ศาลจะกำหนดเงื่อนไขป้องกันการหลบหนีออกนอกประเทศและอาจกำหนดระยะเวลาให้มารายงานต่อเจ้าหน้าที่ศาลด้วยก็ได้

๒. แม้เคยไม่อนุญาตมาก่อน แต่เมื่อพฤติการณ์แห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป ก็สั่งใหม่เป็นอนุญาตได้ แต่ศาลฎีกาและศาลอุทธรณ์ภาคบางศาลไม่ได้กำหนดให้ระบุข้อความนี้ลงในคำสั่ง เพียงแต่ระบุไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาที่ส่งให้ศาลชั้นต้นทางโทรสารเพื่อย้ำเตือนศาลชั้นต้นซึ่งอ่านคำสั่งให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าว

๒. การยื่นคำร้องขอให้ปล่อยจำเลยชั่วคราวในระหว่างพิจารณาของศาลชั้นอุทธรณ์

หลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาแล้ว ไม่ว่าศาลชั้นต้นจะพิพากษาลงโทษประหารชีวิต จำคุก กักขัง หรือควบคุมตัวไว้เพื่อฝึกอบรมในสถานฝึก

อบรม ลงโทษปรับแต่จำเลยไม่ชำระค่าปรับ จึงต้องถูกกักขังแทนค่าปรับ หรือยกฟ้องโจทก์แต่ให้จำเลยไว้ในระหว่างอุทธรณ์ กรณีเหล่านี้ยอมขอให้ปล่อยชั่วคราวได้

๒.๑ ผู้มีสิทธิยื่นคำร้อง

(๑) จำเลย

(๒) ผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับจำเลย เช่น บุพการี ผู้สืบสันดาน สามี ภริยา ญาติ พี่น้อง ผู้บังคับบัญชา นายจ้าง บุคคลที่เกี่ยวข้องกันโดยทางลมรส บุคคลที่ศาลเห็นว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดเสมือนเป็นญาติพี่น้องหรือมีความสัมพันธ์ในทางอื่นที่ศาลเห็นสมควรให้ประกันได้ หรือนิติบุคคล เช่น บริษัท ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำหรับกรณีจำเลยเป็นกรรมการ ผู้แทน ตัวแทน หุ่นส่วน พนักงานหรือลูกจ้างของนิติบุคคลนั้น ทั้งนี้ อาจเป็นผู้ประกันเดิมในศาลชั้นต้นหรือผู้ร้องขอประกันคนไม่ก็ได้

(๓) ผู้รับมอบอำนาจจากบุคคลตาม (๑) หรือ (๒)

๒.๒ ศาลที่ผู้ร้องขอประกันมีสิทธิยื่นคำร้องขอ

(๑) ไม่ว่าศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาแล้วยังไม่มีการยื่นอุทธรณ์ หรือมีการยื่นอุทธรณ์แล้วแต่ยังไม่ได้ส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้วแต่กรณี ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้นที่ตัดสินคดีนั้น ในกรณีนี้ หากศาลชั้นต้นเห็นสมควรอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมีอำนาจสั่งอนุญาตได้เลย แต่ถ้าศาลชั้นต้นเห็นว่าไม่สมควรอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นจะสั่งไม่อนุญาตเสียเองไม่ได้ ต้องรีบส่งคำร้องพร้อมสำนวนคดีไปให้ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาสั่งต่อไป ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๐๖ (๔)

(๒) หากศาลชั้นต้นส่งสำนวนคดีไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้ว ผู้ร้องขอประกันจะยื่นต่อศาลชั้นต้นที่ชำระคดีนั้น หรือจะยื่นโดยตรงต่อศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้วแต่กรณีก็ได้ ในกรณีที่ยื่นต่อศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นต้องรีบส่งคำร้องไปยังศาลอุทธรณ์หรือ

ศาลอุทธรณ์ภาค แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาลังต่อไปตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๐๖ (๕)

๒.๓ สิทธิในการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว

ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องจะยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวก็ครั้งก็ได้ ตราบใดที่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค แล้วแต่กรณี ยังไม่มีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างอุทธรณ์

๒.๔ หากศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคมีคำสั่งยกคำร้อง ผู้ร้องขอประกันอุทธรณ์คำสั่งไปยังศาลฎีกาได้

ในกรณีที่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคแล้วแต่กรณี มีคำสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค ผู้ร้องขอมีสิทธิยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคต่อไปยังศาลฎีกาได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๑๙ ทวิ (๒)

๓. การขอให้ปล่อยชั่วคราวเพื่อให้จำเลยหาเงินค่าปรับมาชำระต่อศาล

เมื่อศาลพิพากษาลงโทษปรับหรือลงโทษจำคุกและปรับ แต่โทษจำคุกให้รอการลงโทษหรือรอการกำหนดโทษไว้ หากจำเลยไม่มีเงินชำระค่าปรับ จำเลยมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวเพื่อให้จำเลยหาเงินค่าปรับมาชำระต่อศาลได้ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๗๒ (๒)

หมายเหตุ

๑. จำเลยไม่ได้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวแต่ยื่นคำร้องขอทุเลาการบังคับการกักขังแทนค่าปรับในระหว่างอุทธรณ์ ในกรณีเช่นนี้เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัญญัติไว้โดยเฉพาะให้จำเลยยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวได้อยู่แล้ว จำเลยจะขอให้ศาลประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเรื่องทุเลาการบังคับมาใช้ไม่ได้

๒. จำเลยไม่ได้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวแต่ยื่นคำร้องขอของการลงโทษปรับเพราะเมื่อศาลพิพากษาลงโทษปรับ จำเลยจะต้องนำ

ค่าปรับมาชำระภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วัน
ที่ศาลพิพากษามีฉะนั้นจะต้องถูกยึดทรัพย์สินหรือ
กักขังแทนตามค่าปรับตามประมวลกฎหมาย
อาญามาตรา ๒๙ จำเลยไม่อาจยื่นคำร้องขอ
การลงโทษปรับไว้ในระหว่างอุทธรณ์หรือฎีกาได้

ข้อสังเกต

เพื่อเป็นการป้องกันมิให้มีการปลอมคำสั่ง คำสั่ง
คำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวของศาลอุทธรณ์และ
ศาลอุทธรณ์ภาคนอกจากต้องลงลายมือชื่อผู้สั่งแล้ว
ต้องมีการประทับตราศาลด้วย

การอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นอุทธรณ์และการ ขอปล่อยชั่วคราวชั้นฎีกา

๑. การอุทธรณ์คำสั่งศาลอุทธรณ์หรือศาล
อุทธรณ์ภาคที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยจำเลยชั่วคราว
ระหว่างอุทธรณ์

๑.๑ การอุทธรณ์เป็นสิทธิตามกฎหมายใน
กรณีที่ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค แล้วแต่
กรณี สั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยจำเลยชั่วคราวใน
ระหว่างอุทธรณ์ ผู้ร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวมี
สิทธิยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งนั้นไปยังศาลฎีกา
ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๑๙ ทวิ วรรคหนึ่ง (๒)

๑.๒ ผู้มีสิทธิอุทธรณ์ ได้แก่

(๑) จำเลย

(๒) ผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องยื่นคำร้องขอให้
ปล่อยจำเลยชั่วคราวต่อศาลชั้นอุทธรณ์

(๓) ทนายความหรือผู้รับมอบอำนาจจาก
บุคคลใน (๑) หรือ (๒) ซึ่งระบุในหนังสือมอบ
อำนาจอย่างชัดแจ้งว่ามีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งศาล
ชั้นอุทธรณ์ที่ไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว

๑.๓ ผู้ร้องขอประกันมีสิทธิยื่นคำร้อง
อุทธรณ์ได้แม้จะเกิน ๑ เดือน นับแต่วันที่ศาล
อุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค แล้วแต่กรณี สั่ง
ยกคำร้อง

๑.๔ เอกสารที่จำเป็นต้องใช้ประกอบการ
พิจารณา

๑.๕ คำสั่งศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค
ที่ยื่นตามศาลชั้นต้นไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว

ระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้นเป็นที่สุด
ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๑๙ ทวิ วรรคท้ายอุทธรณ์
ต่อไปยังศาลฎีกาไม่ได้

๑.๖ คำสั่งศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์
ภาคที่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว อุทธรณ์ต่อไปยัง
ศาลฎีกาไม่ได้

๑.๗ กรณีผู้ร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลอุทธรณ์
หรือศาลอุทธรณ์ภาคเรียกประกันเกินควรแก่กรณี
ไม่ต้องห้ามฎีกา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๑๙ ทวิ

๒. การยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวใน
ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา

(๑) กรณีที่ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาล
อุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค แล้วแต่กรณี แล้ว
จำเลยหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องมีสิทธิยื่นคำ
ร้องขอให้ปล่อยจำเลยชั่วคราวได้ในระหว่างฎีกา
หรือระหว่างอุทธรณ์คำสั่งที่ไม่รับฎีกา ในกรณีเช่นนี้
หากศาลชั้นต้นเห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราว ศาล
ชั้นต้นมีอำนาจสั่งอนุญาตได้ มิฉะนั้น ศาลชั้น
ต้นต้องรีบส่งคำร้องพร้อมสำนวนไปให้ศาลฎีกา
เพื่อสั่ง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๐๖ (๔)

(๒) กรณียังไม่มีการยื่นฎีกา หรือยื่นฎีกา
แล้วแต่ยังไม่ได้ส่งสำนวนไปยังศาลฎีกา ให้ยื่นคำ
ร้องต่อศาลชั้นต้นที่พิพากษาคดีนั้น ถ้าศาลชั้นต้น
ส่งสำนวนไปศาลฎีกาแล้ว จะยื่นคำร้องต่อศาล
ชั้นต้นที่พิพากษาคดีนั้น หรือจะยื่นต่อศาลฎีกาก็ได้
ถ้ายื่นต่อศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นส่งคำร้องไปยัง
ศาลฎีกา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๐๖ (๕)

๒.๑ กรณีอุทธรณ์คำสั่งศาลฎีกาที่ยกคำร้อง
ขอให้ปล่อยชั่วคราวระหว่างฎีกา ถือว่าขอให้
ปล่อยชั่วคราวใหม่

๒.๒ กรณีศาลฎีกาไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว
ศาลฎีกาจะสั่งไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาให้
แจ้งผลของคำสั่งให้จำเลยและผู้ร้องขอประกัน
ทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว ตาม ป.วิ.อ.มาตรา
๑๐๘/๑ วรรคสอง

ก

นักการเมือง...นักงานเมือง

ตอน **น้ำตาประชาชน**

ฤๅพลังพาลผลาญเมืองมือกิลิทธิ
 แผลือทธิฤทธิ์พิทักษ์ “นาย” เหนือกฎหมาย
 ก่อเหตุร้ายคุกคามการอภิปราย
 บ่อนทำลายครรลองประชาธิปไตย
 เพียงเริ่มต้นประเดิมนเปิดสภา
 เผยลึลลาคาชาดเป็นเงื่อนไข
 “ห้ามแต่ต้อง ข้องแวงะ” ประการใด
 ทั้ง “นายใหญ่ นายน้อย” บริวาร
 จงรู้ไว้รัฐบาลนี้มีใบสั่ง
 ผลเลือกตั้งย่อมประจักษ์แจ้งหลักฐาน
 คະแนนเสียงท่อมพันเกินประมาณ
 ประชาธิปไตยเป็นฝ่ายค้ำไปทันที
 พรวิธิการเมืองจำเพาะการ จำเพาะกิจ
 เผยกำพิตพันธกิจนำบัดลี
 กระลันหาตำแหน่งรัฐมนตรี
 ใช่มุ่งงพลีประโยชน์เพื่อแผ่นดิน
 นี้ละหรือนักการเมืองชั้นอาสาศา
 งานอดิเรกในสภาคั่นเสร็จสิ้น
 นอกสภางานประจำทำอาจิม
 พลันหากินกับน้ำตาประชาชน

๗

